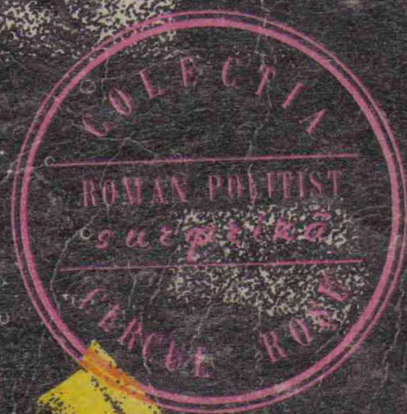

Edgar Wallace

*Fantoma
din întineric*

◀ *Stilina Nova* 1991 ▶

COPERTA: LUCIA VLASS
TITLUL ORIGINAL:

"The face in the night"

ADAPTARE DUPA EDIȚIA
APARUTA IN EDITURA
ISTAL S.A.R.

TOATE DREPTURILE ASUPRA
ACESTEI EDIȚII SÎNT REZERVATE
EDITURII „NANA”
ISBN 973-95259-1-1

EDGAR WALLACE

**FANTOMA
DIN
ÎNTUNERIC**

◀ editura Nana 1991 ▶

*E S T E E X C L U S
C A E D G A R W A L L A C E
S Ă N U V Ă C A P T I V E Z E*

C I T I Ţ I

*R O M A N U L
M I S T E R U L L U M Î N Ă R I I
R Ă S U C I T E*

Capitolul I

OMUL DE LA SUD

Ceața care se pregătea să coboare asupra Londrei, nu era decât o simplă abureală cenușie și becurile de gaz păreau doar puțin întunecate, când Africanul, clătîndu-se pe picioare, intră în Portman Square. Deși era un frig umed, el nu purta nici un fel de pardesiou, iar gulerul cămășii îi era răsfrînt, lăsînd să i se vadă pieptul dezgolit. Umbla privind cu atenție la toate ușile și se opri în cele din urmă la Nr. 551, cercetînd cu de-amănuntul ferestrele întunecate ale imobilului, zîmbind sarcastic.

Este știut că, beția intensifică sentimentele. Omul vesel își îndrăgește mai mult tovarășii, omul mîhnit devine mai amărît, iar cel mîniat poate fi împins la crimă. Și Laker simțea o mînie fără de seamăn. Are să-i arate dracului ăsta bătrîn, ăstuia pungaș mizerabil, care trăia din riscurile suportate de alții, că nu poate să fure așa fără nici o teamă de răspundere!

El, Laker, sosea fără o para chioară, după ce făcuse un drum lung și din cale afară de obositor. Mai avea încă vie în minte, spaima nebună ce-l cuprinsese la Capetown, cînd a venit poliția să-i percheziționeze locuința. Toată viața lui, a fost o viață de cîine. Atunci, de ce bătrînul Malpas, care se afla în pragul morții, să se lăfăiască în lux, pe cînd agentul lui cel mai bun trăgea pe dracul de coadă? Asemenea gînduri îl chinuiau întotdeauna pe Laker, ori de cîte ori era beat.

Fața-i lungă, nerasă, cicatricea care-i brăzda unul din obraji, de la timp la timp pînă la bărbie, fruntea-i mică, acoperită cu smocuri de păr încleșcit, hainele-i murdare din cale afară, totul din el evidenția cea mai abjectă mizerie.

Se opri un timp locului, privind la ghetetele-i stricate, apoi urcă cele cîteva trepte ale peronului și bătu încetîșor la ușa de intrare.

Imediat, se auzi o voce, care întrebă:

— Cine-i acolo?

— Laker! răspunse el, cu o voce puternică.

Ușa se deschise fără zgomot și el pătrunse înăuntru. Aici nu era însă nimeni care să-l primească. Străbătînd holul pustiu, urcă o scară, trecu printr-un culoar îngust și intră într-o cameră foarte puțin luminată.

O lumină slabă cădea dintr-o lampă cu abajur verde, așezată pe un birou, în dosul căruia ședea un bătrîn.

— Șezi jos, spuse acesta.

Laker nu avea nevoie să fie îndrumat: cunoștea prea bine unde se găsea masa și scaunul, doar la trei pași de el. Fără să mai spună o singură vorbă se așează; pe fața lui străluci un surîs sarcastic. Bătrînul cu mutra respingătoare, nu-l putea zări.

— Cînd ai sosit?

— Am venit cu „Buluwayo”. Am nevoie de bani, Malpas și asta cîi mai repede.

— Pune pe masă ceea ce ai adus, spuse bătrînul foarte răstit; revino după un sfert de oră, și banii vor fi aici.

— Ba eu, fi vreau chiar acuma, spuse omul nostru cu o încăpăținare de bețiv.

Malpas întoarse figura-i hidoasă, către Laker.

— Aici domnește o singură regulă și anume aceea pe care o dictez eu. Lasă pe masă ce ai adus, sau dacă vrei ia-le cu tine; cînd ești beat ești un idiot și nu știi ce vorbești.

— Se prea poate; dar nu sînt chiar atît de idiot, ca să-mi mai pun pielea în joc, cum am făcut-o pînă acum. Și, știi Malpas că, nici tu nu prea stai pe roze. I habar n-ai cine locuiește în casa de alături!

Își aduse aminte de un fapt pe care îl aflase întîmplător, în aceiași dimineață.

Malpas își strînse pe umeri halatul vătuit și rînji.

— Ai crezut tu, că n-am habar? Că nu știu că Lacy Marshall locuiește alături de mine? Atunci imbecilule, de ce crezi că locuiesc aici, dacă nu ca să fiu lîngă dînsul?

Bețivul îl privi cu gura căscată.

— Alături de el.. de ce? E unul din oamenii pe care îi furi, deși el însuși este un hoț, dar vorba-i că tu îl prăzi! Ce nevoie ai tu să fi alături de el?

— Asta-i treaba mea, răspunse bătrînul aspru. Lasă ce ai adus și șterge-o!

— Nu vreau să las nimic, spuse Laker ridicîndu-se, și n-o să plec pînă nu știu totul despre tine, Malpas. M-am gîndit și m-am răzgîndit. Tu nu ești ceea ce pari; n-ai sta la capătul celălalt al odăii, ținîndu-mă pe mine și pe ceilalți tovarăși ai mei, la atîta distanță de tine, dacă n-ai avea un motiv serios. Vreau să te văd. Ceva mai de aproape, fătul meu. Să nu faci nici o mișcare; ți-e imposibil să vezi

revolverul meu, dar pe cuvîntul meu de onoare, că-l am.

Încu trei pași înainte, apoi se împiedică de un obstacol și fu aruncat înapoi. Era un fir gros de fier, întins de la un perete la altul, care pe întineric nu putea fi observat.

Lampa se stinse înainte ca Laker să-și fi putut recăpăta echilibrul. Asta îl scoase cu totul din sărite. Cu un urlat ca de fiară, se năpusti înainte și apucă firul de fier. De data aceasta o lovitură de picior îl aruncă la pămînt.

Dintr-o săritură fu la loc în picioare.

— Îa lumină pungaș bătrîn, strigă el învîrtind în mînă un scaun. Sînt atîția ani de cînd mă furi într-una! Plătește-mi, sau îți devantez casa!

— Bagă de seamă băiete; e a treia oară că mă ameninți!

De astă dată vocea se auzi din spatele lui; se întoarse repede, și în culmea furiei trase.

Zidurile capitonate ale încăperii înăbușiră detunătura, dar la lumina produsă de descărcarea revolverului Laker zări o siluetă tîrîndu-se înspre ușă și trase din nou. Ușa se deschise și văzu atunci pe celălalt bărbat, cum se strecura afară. Într-o secundă fu și el pe culoar, dar bătrînul dispăruse de acum. Unde putea să fi intrat? Laker zări o ușă asupra căreia se năpusti cu toată puterea.

— Ieși de acolo! strigă el, ca scos din minți. Ieși ca să stăm puțin de vorbă, dacă-ți dă mîna, trădătorule!

Auzi în dosul lui un scrîșnit. Ușa camerei din ca e ieșise, fu brusc închisă.

Atunci își dădu seama că mai avea încă în mînă săculețul de piele, pe care-l scosese din buzunar și că risca să plece fără nici un rezultat palpabil. Incepu să bată cu pumnii în ușă, după care bătrînul se pusese la adăpost.

— Haide Malpas! De ce nu înțelegi de glumă? Ieși afară de aici că nu-ți fac nimica. Mi se pare și mie că sînt nițel cam beat!

Din odaie nu veni nici un răspuns.

— Crede-mă, dragă Malpas, îmi pare foarte rău.

Jon, la picioarele sale, zări un obiect pe care îl ridică. Era o bărbie de ceară, bine modelată și colorată, care se vedea că fusese lăsată cu două șireturi elastice, din care unul se rupsesese. Această jumătate de mască îl făcu să pufnească într-un rîs zgomotos.

— Ia te uită Malpas, am pus mîna pe o bucată din mutra ta! strigă el. Ieși afară că de nu îți duc bărbia la poliție, care cu

siguranță că o să vrea să găsească și restul simpaticei tale persoane.

Rămase din nou fără nici un răspuns. Atunci rîzînd într-una, coborî scara și încearcă să deschidă ușa care da în stradă. Aceasta însă, nu avea nici un fel de clanță.

— Malpas!!

Vocea-i puternică trezi ecoul camerelor goale. Injurînd, urcă din nou scara. Cînd fu la jumătatea drumului, auzi ceva căzînd. Ridică privirea și zări sus mutra aceea pe care n-o putea suferi; văzu o greutate neagră rostogolindu-se spre el și încearcă să se dea la o parte, din cale-i.

O secundă mai tîrziu căzu ca un pachet nefînsuflît, de-a lungul scării.

Capitolul II

COLIERUL REGINEI FINLANDEI

La ambasada americană, balul era în toi.

Cînd năvala de oaspeți se mai liniști puțin, dintr-o mașină de piață coborî un bărbat cu figura voioasă și trecu liniștit printre cele două rînduri de spectatori. Făcu un semn prietenesc polițistului care păzea trecerea și pătrunse în hol.

— Colonel Bothwell, spuse el valetului din ușă, apoi pătrunse în salon ca la el acasă.

— Scuzați-mă...

Un bărbat cu fizicul agreabil, în ținută de seară, îl luă afectuos de braț și-l conduse într-o anticameră mică, transformată în bufet și care la ora asta era încă pustie.

Colonelul Bothwell ridică din sprîncene, arătînd surpriză binevoitoare.

— Nu, spuse încetișor străinul.

— Nu?

Sprîncenele colonelului nu se puteau ridica mai sus decît erau, așa că se încruntă.

— Nu, nu cred.

Ochii cenușii care surîdeau privind la ofițer, străluceau de veselie.

— Iubite amice american, spuse colonelul încercînd să-și scoată brațul din strînsura celuiilalt. Într-adevăr, nu înțeleg de loc — te

Înșeli poate!

Cel cu care vorbea, dădu încetișor din cap.

— Eu nu mă înșel niciodată. Precum o ști destul de bine, sînt englez, ca și d-ta, cu toate că imiți accentul din Statele Unite. Sărmane Slick, asta nu se prinde.

Slick Smith suspină, dar nu lăsă de loc să se vadă că ar fi cîtuși de puțin decepționat.

— Dacă un cetățean american nu poate să facă o vizită amicală ambasadorului său, fără să sbrlească părul copoilor, este un semn că ceva nu-i în ordine. Uite, căpitane, am primit invitație și dacă ambasadorul meu dorește să mă vadă, asta nu te privește. Este cel puțin părerea mea!

Căpitanul Dick Shannon rîse încetișor.

— Vezi că el nu dorește de loc să te vadă Slick. Din contră, ar fi cît se poate de încurcat, dacă ar afla că un vestit pungaș englez este în noaptea asta, în locul unde diamante în valoare de un milion de dolari vor fi la îndemîna lui. Se poate că ar fi mulțumit să aibe lîngă el pe colonelul Bothwell din regimentul 94 de cavalerie și să-și strîngă mîna, dar cu siguranță că nu are nevoie de loc de Slick Smith, hoț de bijuterii. Vrei să ciocnim un pahar înainte să pleci?

Slick suspină din nou.

— Whisky, spuse el foarte laconic, arătînd o sticlă pe bufet. Te înșeli dacă crezi că am venit pentru afaceri. E lucru cunoscut căpitane: curiozitatea este viciul meu și am venit numai din dorința de a contempla colierul de diamante, al Reginei. Probabil că-i pentru ultima dată că-l mai văd. Nu pune prea multă apă, whisky-ul nu ște să înoate.

Plin de tristețe privi la pahar înainte de a-l da pe gît.

— La drept vorbind, sînt mulțumit într-un fel, că m-ai dibuit. Invitația am primit-o de la un prieten. Fiecare om are un ideal în viața lui, chiar și un copoi; iar visul meu a fost întotdeauna să lămuresc misterele încîlcite. Sînt la fel ca și Stormer, detectivul care m-a denunțat d-tale, și habar nu am ce avea în capul lui.

Era într-adevăr perfect exact că Shannon primise din partea agenției Stormer primele indicații asupra identității adevărate a lui Slick.

— Ne întîlnim oare acum ca frații întru detectiviei sau sîntem pur și simplu un polițist față de un...

— Nu te jena și spune „ un hoț ” , fără teamă că o să mă atingi

În amorul propriu, spuse Slick.

— Și cum rămâne cu diamantele Reginei?

Slick oftă îndelung.

— Sînt ochite, spuse el. Sînt foarte curios să știu cum o să învîrtească afacerea. Levitu... o dată o bandă foarte dibace, cred că nu te aștepți să-ți dau pe față cîteva mame, nu-i așa?

— Au sosit deja la ambasadă? Întrebă Dick într-o suflare.

— Nu știu, asta sînt curios și eu să văd. Nu sînt dintre profesioniștii aceia, pe care felul cum operează nu-i interesează. Mai curînd s-ar putea spune că, sînt un doctor căruia îi place să vadă cum operează alții.

Shannon stătu cîteva momente pe gînduri.

— Așteaptă-mă aici, și vezi să nu ți se lipească de mîini ceva piese din serviciul argintăriei, spuse el părăsind de astă dată un Slick indignat.

Se duse în salonul înțesat de lume și croindu-și drum printre mulțime, ajunse la un loc liber, unde ambasadorul sta de vorbă cu o femeie impozantă, care părea extrem de obosită, și pentru paza căreia, Shannon se afla la ambasadă.

* Un lanț sclipitor arunca reflexe luminoase la fiecare mișcare a gîtului său.

Cu ochii în patru, Shannon supraveghea pe toți cei din jurul ei. Observă un tînăr care stătea de vorbă cu unul din secretarii ambasadei și încrucișîndu-și privirea cu a lui, îi făcu semn să se apropie.

— Ascultă Steel, Slick Smith este aici. Îmi spune că se va întîmpla o sustragere a colierului reginei. N-ai să pierzi din ochi nici un moment. Spune unui om de la ambasadă să verifice lista și adu-mi pe toți care nu vor putea fi identificați.

Se înapoie la Slick, pe care-l găsi ocupat cu sorbirea celui de al treilea pahar de alcool.

— Ascultă-mă Slick. De ce ai venit aici dacă știai că furtul trebuie să fie comis în astă seară? Chiar dacă nu ești complice, tot vei fi bănuț!

— M-am gîndit și eu la asta, spuse Smith.

Din locul unde se găseau amîndoi, se putea vedea perfect intrarea principală a salonului. Invitații soseau fără întrerupere și în acel moment își făcu apariția un bărbat bine făcut, însoțind o femeie atît de frumoasă încît chiar Slick, care nu se emoționa cu

una cu două, rămase înmărmurit. Aceștia trecură de ei, înainte ca Dick Shannon să-i fi putut vedea de aproape.

— Iată o creatură cu adevărat încântătoare. Martin Elton nu-i aici? Femeiușca asta iese prea mult cu Lacy.

— Lacy?

— Da, onorabilul Lacy Marshall. Un milionar. Un tip strașnic, care și-a început viața într-o casă de corecție și care-i gata întotdeauna să intre în alta... Cunoști dama, căpitane?

Aproape că nu era om, care să nu o cunoască pe Dora Elton. Era una din acele femei elegante, pe care o puteai întâlni la toate premierele sau cluburile de noapte ultra mondene. Din contră, pe Lacy Marshall nu-l cunoștea Shannon, decât doar din auzite.

— Primona! Doamne, Doamne, repetă Slick plin de admirație. De ar fi soția mea nu i-aș da voie să iasă la plimbare cu Lacy. Chiar și că nu, domnul meu, dar se vede că la Londra se obișnuiește asta.

— Peste tot e la fel. Aici ca la Paris, New York, Chicago, Madrid sau Iragdad. Și acum cară-te!

— Ți ai fi de mult să plec? Bine, dragul meu! Dar să ști, căpitane, că mi-ai stricat toată seara! Am venit aici ca să mai învăț ceva. Ești sigur că nu m-aș fi băgat în cămașă scrobită, dacă aș fi știut că te găsesc aici.

Dick îl petrecu până la ușa de intrare și așteptă acolo până ce-l văzu pornind cu o mașină de piață.

La orele unu noaptea, spre deplina ușurare a lui Shannon, Majestatea Sa Regina Finlandei plecă la hotelul Buckingham Gate, unde locuia incognito.

Shannon cu capul descoperit, rămase afară în ceață până ce ultimele lumini ale echipajului se pierdură în noapte. Pe scaunul alăturat de șofer sta un agent înarmat până-n dinți, așa că se simțea perfect asigurată în privința bijuteriilor.

Atunci urcă la rîndul său în mașină și porni la Scotland Yard. Mergea aproape la pas, deoarece se lăsase o ceață din cele mai dense.

— Caută pe cineva, să-mi ducă mașina la garaj, spuse el polițistului de serviciu. Am să merg pe jos acasă, e mult mai sigur.

— V-a căutat domnul inspector, domnule căpitan. A plecat spre Embankment.

— Splendidă noapte pentru plimbare! spuse Dick ștergîndu-si

ochii, care-l usturau.

— T.P. (Tâmisa Policemen, poliția fluvială a Tămisei-N-T) caută corpul unui om care a fost aruncat astă noapte în fluviu.

— Aruncat? Vrei să spui că a sărit?

— Nu, domnule căpitan, a fost aruncat. O patrulă trecea pe acolo, când ceața nu era atât de deasă și a văzut că omul a fost ridicat și aruncat peste parapet. Sergentul a fluierat, dar nu era nici unul din agenții noștri în apropiere așa că, cel aruncat a dispărut în valuri. Acum îi caută cu toții, corpul. Domnul inspector mi-a spus să vă încunoștințez de îndată, ce vă veți înapoia.

Dick Shannon nu șovăi de loc. O porni grăbit spre malul apei. Ceața era acum deasă, să tai cu cuțitul și semnalele lugubre ale remorcherelor încetaseră.

În apropierea obeliscului, care reamintește de gloriile trecute ale Egiptului, zări un grup de oameni; și inspectorul care se găsea printre ei, îi ieși în întâmpinare.

— S-a petrecut un asasinat. T.P. a găsit corpul.

— Înecat?

— Nu, omul a fost ucis, înainte de a fi aruncat în apă. Dacă vrei să te dai jos, îl poți vedea.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Aseară la nouă.

Shannon coborî treptele care duceau la fluviu.

— I-am făcut un examen sumar, spuse sergentul din patrulă. N-are în buzunare nimic, după care să poată fi identificat. La bărbie are cicatricea unei răni mai vechi.

— Așa! spuse Shannon; vom urma cercetările mai târziu.

Însoțit de inspector se înapoie la Scotland Yard. Holul de la intrare complet pustiu la plecarea sa, era acum animat, căci între timp venise știrea că automobilul Majestății Sale Regina Finlandei a fost oprit în porțiunea întunecată din Mall, detectivul omorât, iar colierul Majestății sale a dispărut în ceață. Nici nu se va regăsi, pînă ce o anumită fată, care în acest moment nu visa decît la găinile sale, va veni la oraș, ca să viziteze pe sora sa, care o ura.

CAPITOLUL III

AUDREY

Petre și cu Paul au adus amîndoi cîte patru șilingi, spuse doamna Graffitt privind cu ochii extrem de miopi banii, ce-i pusese pe masă.

Audrey Bedford făcu socoteala la repezeală.

— Asta împreună cu mobilierul, face treizeci și șapte de lire și zece șilingi, ceea ce va ajunge pentru cel care îngrijește de găini și lefurile voastre, ba mai rămîne destul, ca să pot face drumul la Londra.

— Dacă aș primi ceea ce mi s-ar cuveni, apoi aș avea mai mult decît leafa, spuse doamna Graffitt bocind. De cînd a murit biata mama d-tale, te-am îngrijit cum am putut mai bine, și acum mă dai afară, să fii nevoită să trăiesc cu fiul mei al mare.

— Ferice de D-ta că ai un băiat mare, răspunse Audrey, fără să pară cîtuși de puțin emoționată. Nu fi proastă, doamna Graffitt. Negustoria cu găini numai atunci nu rentează, cînd cel care-ți ajută vinde pe ascuns ouăle. Am făcut mai ieri socoteala, și am găsit că ai cîștigat numai din ouă pe puțin patruzeci de lire pe an.

— Pînă astăzi nu a spus nimeni că-s o hoată, zise plîngînd.

— Hai lasă plînsul, spuse Audrey, ferma este și așa destul de umedă.

— Și unde vrei să pleci, domnișoară? Întrebă doamna Graffitt, uitînd cu mult tact chestiunea cinstei sale puse la îndoială.

— Nu mă întreba, că nu știu; poate la Londra.

— Ai niscai-va rubedenii pe acolo?

— Ce-ți pasă! Fă-mi mai bine o ceașcă cu ceai, și vino pe urmă să-ți plătesc.

— Îngrozitor oraș este și Londra, mai spuse doamna Graffitt, dînd cu tristețe din cap. Unde te învîrtești, numai crime, sinucideri, furturi și cîte și mai cîte! Mai ieri seara a fost jefuită o regină adevărată.

— Măi, taci! spuse Audrey în mod mașinal. Tocmai fși frămînta creierul, întrebîndu-se ce s-ar fi făcut cu celelalte șase găini, pe care doamna Graffitt nu le pusese la socoteală.

— I s-au șterpelit diamante de sute de mii de lire. N-ar strica să mai citești din cînd dîn cînd ziașele, habar n-ai de ce se petrece în

lume.

— Pentru că veni vorba de furt, spuse Audrey, ce s-a întâmplat cu celelalte găini?

— Oh, alea... Doamna Graffitt rămase câteva secunde, fără să poată spune nimic. Păi, ți-am dat banii pe ele? Probabil că mi-au căzut din buzunar, că-i găurit. I-am pierdut.

— Nu-ți bate capul de pomană. Am să chem polițistul din sat, este meșter ne-ntrecut în găsirea lucrurilor pierdute.

Cît ai clipi din ochi, doamna Graffitt găsi banii.

Se rătrăsese bombănind în bucătărie și Audrey, rămasă singură, aruncă o privire prin odaia atît de familiară.

Arsese în ultimele zile scaunul pe care obișnuise să șadă mamă-sa; se mai vedeau încă în vatră resturile unui picior. Pe tatăl său nu-l cunoscuse niciodată, iar doamna Bedford nu-i vorbise de loc de el.

— E mort, mamă? Întrebasese odată copila.

— Sper, fu singurul răspuns.

Soră-sa Dora, nu pusese niciodată asemenea întrebări nesăbuite, era însă și cu mult mai în vîrstă decît ea și mult mai iubită de femeia cu care se asemena atît de mult, prin natura-i răzbunătoare, și ale cărei prejudecăți le împărtășa și ea.

Doamna Graffitt aduse ceaiul și înainte ca să se pornească pe bocetul de rămas bun, avu grijă să-și numere cu băgare de seamă banii.

— Să te mai sărut o dată înainte de a pleca, spuse ea bocind.

— Dacă vrei să renunți la asta, fîți mai dau un șiling, spuse repede Audrey, și doamna Graffitt se grăbi să pună mîna pe șiling.

Tînăra fată ieși din casă și se îndreptă spre cimitir. Găsi mormîntul scump, și rămase în fața lui, tăcută, cu mîinile împreunate.

— Adio, spuse ea liniștită, fără lacrimi în ochi și se întoarse acasă.

Geamantanu-i plin cu cărți era de acum la gară, adresat depozitului de bagaje de mîna al gării Victoria. Gîndindu-se la viitor, se instruisese singură în nopțile de iarnă, în timp ce doamna Graffitt îi spunea că ar fi mai bine, dacă ar lua în mîna andrelele de tricotat.

— Mai avem timp berechet, mormăi conducătorul autobuzului, zvîrlind înăuntrul mașinii valiza fetei.

Audrey urcă tocmai în autobuz, când apăru un străin. Avea aerul unui ajutor de notar și părea de vîrstă mijlocie.

— Iertați-mă domnișoara Bedford. Numele meu e Willitt. S-ar putea să vă vorbesc diseară, când o să veniți înapoi?

— Nu mai vin înapoi, spuse ea. Vă datorez poate ceva?

Străinilor politicoși, Audrey le punea întotdeauna această întrebare. În general răspundeau cu toții „da”, deoarece doamna Graffitt avea obiceiul să cam „amîne” plățile, obicei prea bine cunoscut în localitate.

— Nu, domnișoară. Și nu vă mai înapoați? S-ar putea să am adresa dv.? Voiam să vă văd pentru o afacere foarte importantă.

Părea foarte tulburat.

— Tare mi-e teamă că n-am să vă pot da adresa mea; fiți bun și dați-mi-o pe a dv. și o să vă scriu.

Acesta îi dădu cartea de vizită.

— Mai lasă vorba! strigă conducătorul. Dacă mai stați mult de vorbă, apoi s-a dus trenul.

Audrey sări în autobuz și închise ușa cu băgare de seamă.

În colț la Ledbury Lane, se produse accidentul.

Venind de pe șoseaua principală, Dick Shannon viră cam brusc și roțile dinapoi ale mașinei sale lungi, făcură un salt de toată frumusețea. Ciocnirea ce urmă, fu ceva mai puțin elegantă. Partea din dos a mașinei, lovi cu toată puterea autobuzul lui Fontwell și-i smulse o roată, răpindu-i astfel puținul prestigiu, pe care timpul și uzura îl mai lăsaseră.

Unica pasageră sărise pe șoseaua noroioasă, înainte ca Dick să fi putut sosi lângă ea, cu pălărie în mînă și adînc mîhnit.

— Regretele mele domnișoară; dar sper că nu vi s-a întîmplat nimic rău.

El, să-i fi dat vreo șaptesprezece ani, deși ea avea cu doi ani mai mult. Audrey era îmbrăcată foarte simplu. Pardesiul mult prea lung, se cunoștea că fusese reparat de mai multe ori. Chiar gulerul de blană era jerpelit în ultimul hal. Dick nu dădu însă nici o atenție acestor amănunte, ci se uita numai la obrazul care era de o frumusețe răpitoare. Îl atrăgea oare arcuirea sprîncnelor, sau ochii, linia perfectă a gurii, sau tenul? Se temea s-o audă vorbind, pentru ca nu cumva accentul de țărăncuță să-l facă să-și piardă iluzia prințesei din basme.

— Nu mulțumesc, mi-e teamă numai să nu pierd trenul.

Auzindu-i vocea îi dispăru orice teamă. Prințesa zdrențuită era o adevărată doamnă, din lumea mare.

— Mergeți, poate la Barnham Junction? Ce coincidență, spuse el. Și eu am drumul pe acolo. Dar în orice caz, chiar dacă n-ar fi trebuit să iau direcția aceea, tot aș fi fost nevoit să trimit ajutoare acestui biet șofer.

Conducătorul autobuzului coborîse și el de pe scaunul său.

— De ce nu zgîiești mai bine ochii pe unde mergi? Sau ai nevoie de toată șoseaua, cît e ea de largă?

Dick își desfăcu pardesiul și scoase din buzunar portvizitul.

— Iată cartea mea de vizită, Jehu, spuse el, și un bilet de bancă împreună cu scuzele mele cele mai sincere.

— Numele meu este Herbert Jiles, spuse conducătorul lufnd cartea de vizită și banii.

— Nu te supăra amice, Jehu este un nume fantezist și se referă la fiul lui Nimski, care conducea ca un nebun.

— Dar eu mergeam aproape la pas, spuse Jiles plin de indignare.

— Lasă că-ți trimit ajutor din Barnham, răspuse Dick. Și acum domnișoară, vrei să mi te încredințezi mie?

— Cred că da, spuse ea rîzînd și scoțîndu-și valiza din autobuz, sări alături de el, în limuzină.

— De fapt mă duc și la Londra, duduia, dar nu îndrăznesc să-ți propun să faci tot drumul în tovărășia mea, deși asta ți-ar economisi prețul călătoriei.

— Cred că o să plec mai bine cu trenul, deoarece poate să vină soră mea să mă aștepte la gară.

— Locuiești prin pustietățile astea?

— La Fontwell. Aveam acolo o mică fermă; era a mamei, pînă a murit. Ai încercat vreodată să trăiești numai din ouă?

Uluit Jim îi răspuse:

— Nu chiar complectamente. Sînt foarte hrănitoare, după cîte se spune, dar...

— Nu voiam să spun să trăiești din ele mîncîndu-le, ci dacă ai încercat vreodată să-ți faci un venit din crescătorie de găini?

El dădu din cap.

— Atunci nici să nu încerci! zise ea îngîmfată.

Pe Shannon îl pufni rîsul.

— Cu alte cuvinte, să înțeleg că dumneata ai renunțat la așa

ceva?

Audrey aprobă.

— N-aş putea spune că am vîndut căsuţa părintească; a fost vîndută sărmana, bucată cu bucată sub formă de ipotecă. Pare ceva patetic, nu-i așa? Ei bine, nu-i așa. Am toată simpatia pentru detentorul ipotecilor!

— Norocul dumitale că ai o soră drăguţă, care te aşteaptă la gară, spuse Shannon.

— Bineînţeles, spuse ea fără prea mult entuziasm. Iată mi se pare că am ajuns de-acum la Barnham.

După cîteva minute, maşina se opri în faţa gării. El sări jos şi duse valiza tinerei fete pe peron, cerînd insistent permisiunea de a aştepta şi el acolo sosirea trenului.

— Probabil că sora dumitale locuieşte la Londra?

— Da, în Curzon Street.

Dick nu lăsa să i se vadă surprinderea.

— Poate oare... Era o întrebare din cele mai delicate. Nu cumva lucrează acolo?

— O, nu! E măritată şi se numeşte doamna Martin Elton. Dick rămase pur şi simplu năucit.

În acel moment fu anunţat şi trenul, iar el se grăbi să-i cumpere vreo cîteva reviste pentru drum.

— Ai fost foarte drăguţ cu mine domnule. Numele meu este Audrey Bedford.

— N-am să-l uit niciodată, spuse el surîzînd. Am o memorie excelentă a numelor. Pe mine mă cheamă Jackson.

Rămase locului, pînă ce felinarele roşii ale trenului dispărură, la prima cotitură. Se înapoie apoi încetîşor la maşina sa şi o conduse la staţia de poliţie ca să declare accidentul. Doamna Martin Elton! Şi copila asta sora sa! De i-ar fi spus numele lui cel adevărat şi dacă ea ar fi povestit frumoasei Dora Elton că şi-a petrecut o bună parte din viaţa cu căpitanul Richard Shannon, mai mult ca sigur că s-ar fi distrus pentru totdeauna, dulcea armonie care domnea în bijuteria de casă, din Curzon Street. Şi pe drept cuvînt, Dora Elton era singura hoată din Londra, pe care Dick Shannon căuta cu toată ardoarea să o prindă.

Capitolul IV

ONORABILUL LACY

Lacy Marshalt fusese odată membru al Consiliului Legislativ din Africa de Sud și în semn de curtoazie, continua să fie numit „onorabil”, lucru care-l amuza din cale afară pe dl. Tonger, valetul său.

Într-o dimineață posomorâtă ieșea din baie, îmbrăcat doar cu pantalonii și o cămașă de mătase, sub care mușchii pectorali se profilau în toată splendoarea lor. În felul acesta părea mai curând un aventurier, cum fusese considerat în Africa de Sud, decât legislator; în orice caz reușise și rezultatul, era palatul acesta din Portman Square.

Rămase timp îndelungat în picioare, privind afară pe fereastră; ceața trecuse și acum ploua cu găleata.

— Totdeauna plouă în Anglia, se gândi el.

Își reamintea cu regret căminul său însorit din Muizenbour, la plaja întinsă; și lacurile albastre din False Bay, la via sa, care urca până la povârnișurile Constantiei.

Se întoarse repede spre ușă, bătuse cineva.

— Intră!

Surfzînd pătrunse în cameră bătrînul valet.

— Am adus poșta, spuse el fără nici un fel de ceremonie, aruncînd pe masă pachetul cu scrisori.

— Poți să spui domnule, mormăi Lacy, iar fîți pierzi obișnuința.

Tonger se sîrîmbă la el.

— O să trebuiască să mi-o recapăt, răspunse el liniștit.

— Ai face chiar foarte bine. La Londra aș putea găsi pentru banii care ți dau ție, o sută de valetți, oameni mai tineri și de o mie de ori mai capabili, îl amenință stăpînul său.

— Se prea poate, dar ei n-ar face pentru dumneata, ceea ce fac eu și n-ai avea încredere în ei. Sinceritatea nu se poate cumpăra cu bani. Asta am citit-o zilele trecute, într-o carte.

Lacy Marshalt alesese din vraful adus de valet, o scrisoare împăturită într-un plic albastru și pe care era scrisă adresa de o mîină nepricepută. O deschise și citi:

O.K. GATA DE SCUFUNDARE

(O.K. este o expresie americană, care înseamnă: Totul în

perfectă ordine). Pe foaia de hîrtie nu era nici un fel de iscălitură.

Marshall mormăi ceva de neînțeles și aruncă valetului scrisoarea.

— Îți trimiți douăzeci de lire, spuse el.

Tonger, fără nici un fel de sfială, citi scrisoarea.

— Gata de scufundare! făcu el. Oare știe să înoate?

Lacy privi țintă la el.

— Ce vrei să spui cu asta? Bineînțeles că știe să înoate, ca o foaie. Dar de ce?

— De nimical!

Lacy Marshall îl privea într-una, foarte sever.

— Mi se pare că te-ai ramolit. Privește bine plicul. Scrisoarea a fost expediată din Matjesfontein, cea dinainte la fel. De ce scrie el că la mai bine de o sută de mile depărtare de Cape Town?

— Poate că vrea numai să facă pe grozavul, opinie Tonger. De ce nu-ți pareci iarna la Cap? Întrebă el.

— Pentru că m-am decis să o petrec în Anglia.

Marshall se îmbracă vorbind. O nuanță curioasă în sunetul vocii sale atrase atenția valetului.

— Să-ți spun ceva, Lacy. Unde-i ură e și frică.

Marshall privi țintă la el.

— Unde-i ură e și frică? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun doar că nu poți urî un om fără să-ți fie și frică de el. Numai frica e în stare să facă să urăști pe cineva, pe cine nu-l poți suferi. Dă frica la o parte, și rămîne ori dispreț sau ură. Ce vrei, dar așa nu se mai poate numi ură.

Marshall urmă să se îmbrace mai departe.

— Și asta tot într-o carte ai mai citit-o?

— Nu, asta vine chiar din tigva mea, zise Tonger, luînd vesta s-o poartă.

— Spune-mi Lacy, cine-i individul care locuiește alături? De mult am vrut să te întreb; îl cheamă Malpas, sau cam așa ceva. Vorbeam ascară cu un coleg, și-mi spunea că, după părerea lui trebuie să fie cam bătut la creier. Trăiește singur, fără nici un servitor și-și face singur menajul. Casa are vreo șase etaje, și nu vrea să închirieze nici unul. Cine o fi, oare?

Cu spatele întors la el, Marshall mormăi:

— Ai obiceiul să ști toate cele; atunci de ce mă mai întrebi?

Tonger își scărpină nasul.

— Închipue-ți că ar fi el.

Stăpînul lui se întoarse brusc:

— Închipuie-ți că ai șterge putina, idiot bătrîn și limbut!

Fără să se lase de loc impresionat de aerul sălbatic al stăpînului său, Tonger așează frumos vesta pe scaun.

— Așteaptă afară detectivul particular, pe care l-ai chemat ieri, spuse el.

— De ce nu mi-ai spus-o, pînă acum? zbiră Lacy. Ascultă Tonger începi să devii nefolositor. Am să te execut într-o bună zi, și încetează odată cu strîmbăturile. Spune-i să vină sus!

Omul cu mutra umilă, care intră, avu un surîs plin de respect pentru cel care-i da de lucru.

— Poți pleca, Tonger.

Valetul ieși fără să se grăbească, de loc.

— Ei ce se aude?

— Am dibuit-o, spuse agentul și deschizînd portvizitul întinse milionarului un instantaneu.

— Ea este, dar din moment ce cunoșteam satul în care locuiește, nu era greu de loc s-o găsești. Cine-i ea?

— Audrey Bedford.

— Bedford? Ești sigur? Întrebă Lacy într-o suflare. Locuiește cu mamă sa, acolo?

— Mama sa e moartă de cinci ani, spuse agentul.

— Mai există și o altă fiică?

— După cîte am putut descoperi este unicul copil. Am obținut și o fotografie de a mamei. A fost luată într-un grup la o serbare bisericească în 1913.

Întinse un pachet, pe care îl desfăcu.

Lacy Marshall se duse cu fotografia mai spre lumină.

— Asta e , spuse el arătînd o persoană din grup.

— Dumnezeuule, atotputernic! Cît e de minunat! Cînd am văzut-o pe fată, parcă mi-a spus ceva în mine! Așadar o cunoașteți, domnule?

— Nu.

Răspunsul fusese brusc, aproape nepoliticos.

— Ce face ea? Trăiește singură?

— Mai era lîngă ea în casă o femeie bătrînă, care-i ajuta la creșterea păsărilor. Fata a plecat ieri spre Londra. După cîte mi s-a spus prin sat, era aproape ruinată și a trebuit să vîndă totul.

Milionarul sta lângă fereastră, fața lui era fără nici o expresie.

— Minunat! unde-i ură e și frică, murmură el, ca un ecou al lui Töngler.

— Minunată fată, ha! Ce zici?

— Încântătoare, spuse detectivul. Nu sînt expert în materie, dar mi s-a părut distinsă.

Lacy îl aprobă.

— Da, iese cu totul din comun.

— La Fontwell, am avut anumite neplăceri; nu cred că, ele să aibă vreo urmare; dar e mai bine să le ști pentru cazul, cînd ți-ar ajunge pe altă cale la ureche. Noi aștia, detectivii particulari lucrăm parcă mai cu spor, dacă le băgăm oamenilor în cap, că sîntem îndreptățiți în ceea ce facem. A fost nevoie, să le spun că sînt în căutarea unor hoți de găini — la hanul Coroanei și-au închipuit că sînt de la Scotland Yard.

— Nu văd cine știe ce crimă în asta, domnule Willitt, răspunse Lacy, surîzînd ironic.

— În general nu, dar spre marele meu ghinion, m-am pomenit la acelaș han, cu căpitanul Shannon, care venise să-și schimbe un cauciuc la mașină.

— Cine-i Shannon, ăsta?

— Dacă nu-l cunoști, nici să nu cauți ocazia, spuse Willitt. E cel mai iscusit dintre toți de la Scotland Yard. Este noul comisar executiv. Pînă mai ieri, comisarii erau simpli funcționari de birou și nu aveau mîină liberă să aresteze după bunul lor plac. Pe Shannon l-au adus din Serviciul Secret al Indiilor, deoarece s-au ivit în ultimul timp o mulțime de scandaluri. Ce mi-a făcut, pentru că m-am dat la un om al poliției! Doamne, Doamne! Ce gură pe el!

— Nu cumva a aflat, ce căutai?

— Nu, ăsta e singurul lucru, pe care nu l-a aflat.

— Și ai lăsat-o pe mititica să plece fără să-i ceri adresa? Slab, foarte slab din partea dumitale. Încearcă să o găsești, apoi să faci neapărat cunoștință cu ea.

Scoase din portvizit cîteva bancnote, pe care le vîrî în mîina care sta întinsă, în fața lui.

— Adu-o într-o seară aici, să ia masa cu mine, spuse el încetișor. După aceea ar putea să te cheme cineva la telefon...

Willitt îl privi și clătină din cap.

— Nu știu, ăsta nu e genul meu.

— Țin foarte mult să-i vorbesc, să-i spun ceva ce nu știe. Tată, ai aici cinci sute de lire.

Detectivul clipi repede din ochi.

— Cinci sute? Voi... voi vedea...

Ura lui contra lui Dan Torrington nu era... decît, o ură adevărată.

Capitolul V

SLICK FILOZOFUL

— Nu-i nimica, spuse Shannon privind aripa strivită a mașinii.

— Ați avut o ciocnire? Întrebă Steel, ajutorul lui.

— Da, și încă una foarte plăcută.

Intrară în pasajul îngust care ducea la apartamentul lui.

— N-am așteptat cine știe ce, spuse Steel în timp ce Dick deschidea ușa salonului. Știam că o să veniți aici. Ați văzut pe omul din Bongor?

— Da, a făcut mărturisiri... după cîteva argumente convingătoare. Ascultă Steel, cunoști rudele doamnei Elton?

— Nici n-am știut că are rude.

— Poate știe Slick. I-am spus să fie aici la orele șase. Mă preocupă gîndul, dacă o fi ajuns cu bine în oraș!

— Cine? Întrebă Steel foarte surprins, ceea ce îl puse pe comisar în mare încurcătură.

— Mă gîndeam la cineva, spuse el foarte neîndemînat și schimbă vorba. A fost identificat corpul?

Steel clătină din cap.

— Omul acela venea din străinătate, probabil din Africa de Sud. Purta veltschoen, un fel de ghetete lucrate acolo, foarte la modă printre buri; iar tutunul din tabacheră era incontestabil din Magaliesburg. Se prea poate să fi fost în Anglia de cîteva săptămîni, după cum, iar este posibil să fi debarcat de curînd. Săptămîna trecută au ancorat Buluwayo și Balmoral Castle și mai mult probabil să fi sosit cu unul din aceste vase. De altfel sînt singurele care au sosit, de două săptămîni încoace, din Africa de Sud. Dar ce-i cu omul din Bongor? Știe ceva referitor la bijuteriile reginei?

— Nu, absolut nimica. Spunea că s-a certat de cîtva timp cu Elton, și că nu mai făceau afaceri împreună. Din convorbirea

noastră n-am putut scoate nimic precis. Un hoț, n-o să numească niciodată un lucru pe numele lui adevărat.

Shannon rămase tăcut câteva momente, apoi continuă:

— Cred că sora ei s-a dus să o aștepte.

Steel clipi nervos.

— A cui soră domnule— întrebă el, și de data asta Dick începu să râdă.

Cu siguranță că a așteptat-o, urmă el continuându-și șirul gândurilor. Dacă nu de alta, dar cel puțin ca să o împiedice să meargă la Curzon Street și s-o conducă la vreun hotel.

În creierul lui Steel se făcu lumină deplină.

— Acum mi-au venit boii acasă, vorbiți de Elton.

— Da, de Elton vorbesc și de încă cineva, care nu te interesează. Casa este mereu sub supraveghere?

— Casa lui Elton? Da. Trebuie să o facem însă foarte discret, deoarece Elton este un cumătru foarte șiret.

Dick își mușcă buzele.

— Dacă nu mă înșel prea rău, n-o să se întâmple nimic până la nouă fără un sfert. Diseară la ora asta colierul Reginei Finlandei va leși din Curzon Street și-l voi urmări eu însumi până la destinație, deoarece țin cu tot dinadinsul să fac cunoștință și cu al cincelea membru al bandei, care după cum presupun este un străin.

— Și atunci? întrebă Steel.

— Atunci, o voi prinde pe Dora Elton asupra faptului. E mult timp de cînd aștept ocazia asta.

— De ce ea, și nu Bunny?

— Bunny are curaj nespus, o recunosc, dar nu în genul ăsta. Îți trebuie un curaj fără margini să te plimbi prin Londra cu obiecte furate în buzunare. Asta nu-i genul lui Bunny. Nu, misiunea o va îndeplini nevasta-sa.

Privi cu nerăbdare la ceasornic, apoi luă de pe birou un mers al trenurilor, pe care îl răsfoi.

— A sosit de acum o jumătate de oră; mă întreb...

Steel se întreba și el. Până acum nu-l văzuse pe Dick în halul ăsta, niciodată.

Sosirea lui Slick Smith puse capăt oricărei explicații.

Acesta intră cu sfială, ca un om bine chibzuit, bine îmbrăcat și cu o țigară fină în gură.

Făcu un semn prietenesc lui Steel, care-i răspunse printr-un

zîmbet cordial, în timp ce-și lua rămas bun de la Shannon.

— Te-am chemat Slick, începu să-i vorbească Dick, ca să-ți aflu părerea asupra furtului. Într-adevăr, precum prevăzuse-și, s-a făcut.

— Știu, am citit în ziare, astăzi de dimineață, spuse Slick, deși la drept vorbind, nu prea pun preț pe ziarele de dimineață. Eu unul, prefer știrile din edițiile de după-masă; gazetarii n-au timpul să adauge înflorituri de la ei, așa că știrile sînt servite fără nici un fel de diluare.

— Elton e amestecat și el; știai asta?

Slick ridică foarte mirat din sprîncene.

— Lasă gluma la o parte, spuse el foarte politicoasă de altfel. Nu mă nebunii! Domnul Elton? E ultima ființă de pe lumea asta, pe care aș îndrăzni să o bănuiesc.

— Încetează, te rog, cu bătaia de joc și vino la chestie; fi zise Dick împingînd spre el o carafă. Ce știi despre doamna Elton?

— O femeie încîntătoare, o doamnă foarte delicioasă! Deși, la drept vorbind, ar fi cam exagerat să se compare sufletul ei, cu acela al fecioarelor nevinovate.

— Cine era ea înainte de căsătorie?

Slick dădu din umeri.

— Zvonurile răutăcioase, cancanurile și scandalurile îmi displac, spuse el șovăind. Tot ce știu e că a fost fată de treabă, dar foarte mediocră ca artistă. Îmi vine să cred, că l-a luat pe Elton, numai cu scopul să-l reformeze.

— Și a izbutit? Întrebă Shannon ironic.

Slick dădu din nou din umeri.

— Cine știe?! Permite-mi să beau în sănătatea dumată.

Dick îl observă de aproape, dîndu-și bine seama că, el făcea toate eforturile să se depărteze de la subiect.

— Are vreo soră?

— Dacă are cumva, apoi s-o aibe Dumnezeu în paza sa, răspunse Slick.

Capitolul VI

SURORILE

Audrey aşteptă un sfert de oră în gara Victoria, ba căutând pe sora sa, ba citind ştirile noi, care povesteau furtul colierului Reginei Finlandei. Trecuseră douăzeci de minute şi Dora, încă nu apăruse. Doamna Graffitt avea prostul obicei de a uita să pună scrisorile la cutie şi Audrey îşi aduse aminte că i-o dăduse ei, ca să o pună la poştă.

N-avea bani suficienţi ca să ia un taxi, dar un poliţist îi dădu toate informaţiile, astfel că în scurt timp găsi căsuţa din Curzon Street.

Sună la uşa de intrare. O cameristă foarte elegantă îi deschise şi o măsură cu privirea pe vizitatoarea sărăcăcios îmbrăcată.

— Doamna Martin Elton este foarte ocupată. Vii, poate de la Seville?

— Nu, vin din Sussex, spuse surzind tînăra fată. Spune-i doar mamei ei e aici.

Servitoarea o privi cam cu neîncredere, dar o introdu-se totuşi într-un salonaş încălzit şi închise uşa, lăsînd-o acolo.

— Se vede cît de colo că nu mă aşteaptă, îşi spuse Audrey şi toamna cu care se gîndise la această vizită crescînd din ce în ce mai mult.

Dora nu se interesase niciodată de mamă-sa, nici de ceea ce descria ea măreţ drept „fermă”, şi cînd sora mai mică ajunsă la disperare, îi scrisese într-o bună zi cerîndu-i ajutor, după un timp carecîre îi trimise o bancnotă de cinci lire împreună cu înştiinţarea că nu avea nici mijloacele şi nici pofta să facă filantropie.

Dora urcase foarte tînără pe scenă, apoi cîteva săptămîni după moartea mamei sale, se căsătorise precum spunea, foarte strălucit. În ochii femeii acesteia aspre şi inflexibile, Dora nu putea să facă nimic rău; şi chiar indiferenţa-i sistematică nu putuse să-i schimbe afecţiunea mamei sale. Dora reuşise în viaţă, lucru care în ochii doamnei Bedford, scuza totul. Nu ştia şi nici n-o interesa prin ce mijloace îşi crease renumele şi independenţa.

Dintr-odată uşa se deschise şi apărură Dora. Era mai înaltă şi mai blondă, decît Audrey şi din multe puncte de vedere tot atît de frumoasă, deşi gura-i era mai dreaptă şi ochii mai puţin expresivi.

— Scumpa mea, copilă! De unde vii tu în halul ăsta? strigă ea consternată.

— Dar cum, Dora? N-ai primit scrisoarea pe care ți-am scris-o?

— Nu, n-am primit, nici o scrisoare. Dar să știi că te-ai făcut mare mititico! Abia erai mai mare de o șchioapă, când te-am văzut ultima oară.

— Crește omul, spuse Audrey foarte serioasă. Am vîndut ferma.

Dora descise ochii mari.

— De ce ai făcut asta?

— S-a vîndut singură. Cu alte cuvinte, am pus-o de atîtea ori amanet, pînă cînd n-a mai rămas nimica din ea. Atunci m-am lepădat și de găini, erau probabil singurele găini fără ouă din tot ținutul și valoreau în felul acesta mulți bani, ca rarități zoologice.

— Și ai venit aici?

Nu exista nici un fel de dubiu asupra răcelii cu care era primită.

— Foarte neplăcut! Este exclus să te primesc aici, și găsesc că-i foarte urît din partea ta că ai vîndut ferma. Acolo a murit biata mama noastră și numai la gîndul ăsta, casa ar fi trebuit să fie sfîntă pentru tine.

— Tot ce privește pe mama este sfînt pentru mine, spuse Audrey foarte liniștită, găsesc însă că nu e necesar să mor de foame, ca să arăt afecțiunea pentru mama mea. Nu cer cine știe ce de la tine, Dora; nu cer decît un colțisor unde să-mi pot odihni capul, doar o săptămînă, pînă cînd voi găsi ceva de lucru.

Cu sprîncenele încruntate, Dora măsura odaia în lung și în lat. Purta o toaletă elegantă, al cărei preț ar fi putut să o facă pe Audrey să trăiască cel puțin o lună fără nici un fel de grijă; cerceii de diamante și cele două rînduri de perle ce-i împodobeau gîtul, valoreau o avere.

— Ai făcut rău într-adevăr că ai venit așa, ca și cum ai fi căzut din nori, zise Dora iritată. Nici nu-mi trece prin gînd ce aș putea face pentru tine... dar stai să vorbesc cu Martin.

Alergă afară din cameră, lăsînd în urmă-i un miros discret de parfum de flori. Buzele lui Audrey se încrêțiră într-un surîs dureros. Fapta surorii sale nu o surprindea de loc. Nu se aștepta de la ea mai mult decît atîta. Se scurse aproape o jumătate de oră pînă cînd acesta se înapoie. Avusese loc o prefacere magică, căci Dora era aproape amabilă.

— Martin spune că trebuie să rămîi. Haide, vino cu mine.

Urcă scara îngustă, trecu pe lîngă o anticameră unde se auzeau rîsete și discuții și la al doilea etaj, deschise o ușă și făcu lumină.

Audrey ghici că era o cameră rezervată pentru musafirii lui Elton.

— Nu-i așa că nu ai prieteni la Londra? o întrebă Dora nepăsătoare.

— Nu, nici unul. Dar știi că-i frumoasă camera asta! Dora!

— Da, nu-i așa? Știe cineva că ai venit la noi?

— Doamna Graffitt știe, că am plecat la Londra, dar habar nu are la cine.

Audrey credea că sora-sa o să o lase imediat singură. Dar Dora rămase în fața ușii întredeschise; era evident că mai avea să spună ceva.

— Mă tem că am fost cam brutală cu tine, mai adineaori. Audrey, spuse ea punînd o mînă pe brațul tinerei fete, dar o să fi un înger de bună și de cuminte și o să mă ierți, nu-i așa? Știu că o să mă ierți, căci ai promis mamei mele, că o să faci orice pentru mine, nu?

Audrey fu mișcată.

— Știi, foarte bine că, da! spuse ea.

— Într-una din zile o să-ți spun toate secretele mele, continuă Dora. Căci ești singura ființă pe lume, în care pot avea încredere. Mama spunea că ești atît de încăpățînată încît nimenea nu poate să te facă să vorbești, dacă vrei. Așteaptă-mă puțin, că-mi pleacă musafirii; vreau să-l vezi pe Stanford și pe Martin, pe care nu-l cunoști încă.

— I-am văzut fotografia.

— E frumos, zise Dora nepăsătoare, poate o să te amorezezi de el, nu știu, dar cu siguranță că Bunny o să se îndrăgostească de tine. Are o slăbiciune grozavă pentru figurile noi.

Dora se înapoie în salon. Cei doi bărbați care se găseau acolo, priviră nerăbdători la ea.

— Unde e? întrebă cel mai înalt dintre ei.

— Am instalat-o în camera de musafiri.

— Nu sînt sigur că este bine să fie aici tocmai acum, zise Elton, dă-i ceva bani și trimite-o la hotel.

Dora se porni pe rîs.

— V-ați muncit o după masă întreagă întrebîndu-vă, cum să

faceți ca pachetul să ajungă în mîinile lui Petre. Nici unul din voi nu vrea să riște, să fie prins avînd asupra lui colierul Reginei Finlandei.

— Ho-ho-ho! Nu așa tare, nebun ce ești! spuse Elton, printre dinți. De ce nu deschizi mai bine fereastra și s-o strigi în gura mare!

— Tăcere! porunci voluminosul Bill Stanford. Urmează, te rog, Dora; ghicesc că ceea ce vrei să spui este foarte bine. Pentru acela, care ar fi prins cu acest obiect ar însemna munca silnică pe viață. Și totuși trebuie neapărat, ca Petre să-l aibă, încă în noaptea asta. Cine duce colierul?

— Cine? Ei bine, micuța mea surioară, spuse Dora rece. Fata asta s-a născut să fie folositoare.

Capitolul VII

COMLOTUL

Bill Stanford nu era de loc sentimental, cu toate acestea tresări la auzul unei asemenea propuneri.

— Sora dumitale? Doar n-o să o lași să se expună unui asemenea pericol?

Fără să răspundă, Dora surse, în timp ce soțul ei își rodea unghiile.

— Poate că, nu este nici un fel de pericol, spuse în cele din urmă Elton, și dacă există, nu-i oare același pentru ori care dintre noi?

— Foarte adevărat, dar în afacerea asta, noi avem profitul de partea noastră. Ce se întîmplă, dacă este prinsă și o bagă la închisoare?

— Asta-i singurul risc, spuse Dora și nu e din cele mai mari!

Bill privi țintă la covor, gîndindu-se în fel și chip.

— Obiectul trebuie neapărat să iasă din casa asta și din țară, și asta cît mai repede, spuse el. Nu se întîmplă să trec pe lîngă un singur vînzător de ziare, fără să aud zarva pe care o face presa pentru chestia asta. Așadar, trebuie ca Petre să intre în posesia lui, diseară la orele nouă în gara Charing Cross. Chestia e, să știm cine duce obiectul.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Audrey, repetă Dora. Nimeni n-o cunoaște și nimeni n-o s-o bănuiască. Ar fi trebuit să mă gîndesc chiar imediat la asta. E ușor să-l identifici imediat pe Petre și apoi, Bunny, vom ieși pentru

totdeauna din ... carieră: cred că e tot timpul de-acuma!

— Poate că domnul Lacy Marshall o să-l facă pe Martin director, spuse Stanford rînjind.

— Nici nu-l cunosc prea bine, spuse Dora cu un ton tăios. Ți-am vorbit doar despre el, Bunny. E bărbatul pe care l-am întîlnit la bal, la Denshore. E unul din Africa de Sud, un bogătaş.

Bănuiitor, Martin o privi cu multă atenție.

— Nu știam, că-l cunoști, începu el.

— Să revenim la afacerea noastră, mormăi Stanford. Aș vrea să știu un singur lucru, ce ne facem dacă-i prinsă?

Urmă din nou o tăcere lungă și penibilă.

— De ce să nu oprim aici obiectul, pînă trece toată zarva? întrebă Elton. Asupra noastră nu planează nici cea mai mică umbră de hănuială.

Stanford privi țintă la el.

— Acum un an, spuse el, rar și apăsător, cînd Layland Hall a fost jupuit, ai putut scoate afară din țară cea mai mare parte din obiecte grație unui tăinuitor din Bongor. Asta ți-a produs ceva neplăceri, nu-i așa?

— Da, răspunse scurt Elton, tocmai din această cauză, nu m-am gîndit la el pentru afacerea asta.

— Si, foarte bine ai făcut, spuse Bill. Dick Shannon și-a petrecut cea mai mare parte din zi cu amicul din Bongor.

Fața lui Elton păli ca de moarte.

— Cred că n-o să-l destăinuiești, spuse el tremurînd.

— Nu știu; dacă ar voi vreunul să destăinuiești ceva, apoi ar destăinui și el pe Shannon. De cînd, serviciul detectiv englez, a admis polițieni în cadrele ei, ne-am ars. Mie-mi place poliția cu care te poți înțelege, urmă el, făcînd ostentativ să-i sune în buzunare niște de argint. Vezi, tocmai din cauza asta spun, că obiectul trebuie să iasă neapărat din casa asta. Poate, că Bennet n-a destăinuit nimic, sau poate că o fi emis cîteva păreri indicatoare. Ce zici, Dora?

Ea fu de aceeași părere.

— Trebuie, ca obiectul să iasă de aici, de mult sînt convinsă de asta, e un pachet din el, Martin.

Atunci Stanford o întrebă:

— Dar dacă va fi prinsă, ce va face soră-ta?

— Sînt sigură de ea, răspunse Dora.

— Adu-o aici, spuse Stanford, după ce pachetul bine pecetluit, fu ascuns sub o pernă de pe canapea.

Cînd intră în odaie, Audrey şedea pe un scaun scund, aproape de sobă.

— Poţi să vi jos surioară. Dar ştii, că ai mutra unei sperietoare de ciori, Audrey? O să trebuiască să-ţi cumpăr neapărat îmbrăcăminte nouă.

Audrey se luă după ea şi amîndouă pătrunseră în salonul, care ocupa toată lungimea casei. Cu spatele la sobă, sta un bărbat înalt, cu umeri largi. Pe el, îl văzu primul Audrey. Avea vreo cincizeci de ani şi părul îi era tuns, atît de scurt, încît fata îl crezu chel. Cînd ea intră în odaie, ochii lui se fixară asupra-i.

Dora făcu prezentarea:

— Domnul Stanford, surioara mea cea mică.

El întinse mîna lui enormă, o luă pe a tinerei fete şi o strînsă puternic.

Celălalt bărbat era subţirel şi elegant, paliditatea lui obişnuită era scoasă în relief prin mustaţa-i neagră şi sprîncenele ca de cărbune.

— Frumos bărbat, se gîndi Audrey, aproape prea frumos. Aşadar acesta era acel Martin, de care auzise atît de mult.

— Sînt fericit să te văd Audrey, spuse el plin de admiraţie.

— E mult mai frumoasă ca înainte, spuse Dora cu indiferenţă, dar rochiile ei sînt oribile.

Bărbatul cel voluminos privi la ceas.

— Am plecat, spuse el. Sînt încîntat că te-am întîlnit, domnişoară. Poate că ne mai revedem?

Audrey spera din toată inima că acest lucru să nu se mai întîmple.

Capitoul VIII

ARESTAREA

Elton leşi împreună cu oaspetele lui. Când fură singure, Dora începu să depene povestea.

Era povestea unei femei nenorocite, care din cauza brutalităţii moşului ei fusese nevoită să părăsească ţara, lăsând aici o miniatură a copilăşului. Bărbatul bănuieşte, că este la noi şi a pus detectivi să ne supravegheze zi şi noapte. Astă seară soseşte la Londra, un prieten al mamei sărmane Lady Nilligan şi a rămas hotărât, ca unul din noi să meargă la gară, ca să-i predea fotografia. Acuma rămâne de văzut Audrey, dacă vrei să fi tu scumpă şi dulce şi s-o duci tu. Nimeni nu te cunoaşte; spionii bărbatului nu au de unde să te ştie şi ai putea face un mare serviciu bieteii femei. Eu găsesc că în toată afacerea asta este mult sentimentalism, deoarece nu văd pentru ce, o miniatură ar avea mai multă valoare decât alta, probabil însă că sărmana mamă, aşa crede.

Cludată poveste! spuse Audrey. Nu s-ar putea să trimiţi pe unul din servitori? Sau s-ar mai putea, mai bine să vină amicul acela la voi!

— Ți-am spus doar că locuința noastră e supravegheată! zise Dora, enervată. Dacă nu vrei să faci serviciul ăsta...

— Ba da, vezi bine că vreau, răspunse Audrey rîzînd.

— Nu cer de la tine decât un singur lucru, și anume promisiunea, că n-ai să pronunți numele nostru, dacă ar fi să se descopere ceva. Vreau să mi-o promiți pe sufletul mamei noastre!

— Nu e nevoie, spuse Audrey, rănită în amorul propriu. Ți-o promit, și asta cred că este suficient.

Dora o luă în brațe și o sărută.

— Ești un inger, o bomboană de fată. Stai să-ți aduc imediat obiectul.

Pe la orele opt și jumătate, reveni, aducînd un pachet legat cu strîng și plin de peceti.

— Și acum notează-ți bine: nu mă cunoști și nu ai fost niciodată în Curzon Street Nr.508. Repetă apoi instrucțiunile și îl descrie detaliat, pe misteriosul Petre. Cum îl zărești, mergi la el și-i spui doar atât: Asta este pentru Doamna, atât și nimic mai mult.

Cu pachetul bine ascuns în buzunarul interior al pardesiului,

Audrey părăsi Curzon Street și merse repede spre Park Lane. Abia dispăruse după colțul străzii, că Martin Elton ieși la rîndul său. O zări urcîndu-se într-un autobuz și chemînd un taxi, porni în urmărirea ei.

Autobuzul se opri în fața gării Charing Cros și tînăra fată intră pe peron. Acolo era o mulțime de lume. Trenul de noapte începea să se umple și în fața barierelor se formaseră grupuri compacte de voiajori cu însoțitorii lor.

Privi timp îndelungat în jurul ei, pînă să-l găsească pe domnul Petre, un om scund și îndesat, cu o barbă încîlcită. Ducîndu-se mai aproape de el, ca să fie sigură că este dînsul, zări negul de pe obraz, după care trebuia să-l recunoască.

Fără ezitare merse la el și-i întinse pachetul.

— Asta este pentru Doamna, spuse ea.

El tresări, o privi țintă, vîrf repede pachetul în buzunar, încît ea abia că-i putu urmări mișcările.

— Bine, spuse el. Mulțumește, te rog, domnului și...

Se întoarse repede, dar omul care-l apucase de mînă îl ținu ca într-o menghină. În același moment, cineva o apucă de braț pe Audrey.

— Am nevoie de dumneata, tînăra mea prietenă, spuse o voce foarte simpatcă. Sînt căpitanul Shannon de la Scotland Yard.

Cuvintele i se opriră în gît, cînd privi fața îngrozită, care se întoarse spre el.

— Prințesa mea în zdrențe! gîfii el.

— Lasă-mă să plec, te rog.

Încearcă să se desprindă din strînsoarea lui, îi era tare frică și se simțea ca bolnavă.

— Trebuie să mă duc la... urmă ea, dar se opri la timp.

— Trebuie să te duci să o vezi pe doamna Elton, bineînțeles, spuse Shannon privind-o țintă.

— Nu, nu trebuie să o văd pe doamna Elton, nu cunosc nici o doamnă Elton, spuse ea abia putînd respira.

El dădu din cap.

— Mi-e teamă, că va trebui să te rețin, pînă voi lămuri o anumită chestiune. Sînt convins că în toată afacerea asta ești un agent cu totul nevinovat, precum sînt de asemenea convins că nu același lucru se poate spune despre sora dumitale.

Dora! Vorbea oare de Dora? Tonul lui sever îi arăta tinerei fete

ceva ce nu voia să vadă, ceva ce o îngrozea peste măsură.

Încercînd o sforțare spuse:

— Nu căutam de loc să mă fac nevăzută. Dar nu vin de la doamna Elton, care de altfel nici nu mi-e soră. Ceea ce ți-am povestit nu e de loc adevărat.

— Dar pentru ce toate astea?, întrebă el.

— Pentru că... aici se codi, pentru că știam că ești detectiv.

Dick făcu semn unui taxi, și-i ajută fetei să urce în el.

— Te apuci să minți, ca să-ți aperi sora și pe Bunny Elton. Sînt adînc mîhnit că trebuie să-ți spun că minți.

Audrey era foarte tulburată. Așadar ceea ce dusesese ca să predea la gară nu era o simplă miniatură pentru o femeie imaginară, ci altceva mult mai important.

— Ce era în pachet? întrebă ea cu vocea sufocată.

— Colierul de diamante al Reginei Finlandei, dacă nu greșesc. Automobilul Majestății Sale fu oprit în Mall acum patru nopți și bijuteriile furate de pe gîtul ei.

Audrey avu o privire plină de durere. Părea ca și cum ar fi pierdut-o. Dora! Citise ea un articol asupra acestei afaceri, într-una din ziarele pe care i le cumpărase în gară, la Barham. Rămase nemișcată, paralizată de groază.

— Bineînțeles că dumneata habar n-aveai ce este în pachet, nu-i așa? E prea dureros pentru mine, că trebuie să te întreb ceva; însă trebuie să-mi spui tot adevărul, chiar dacă mărturisirea ta ar trebui să o ducă pe sora ta acolo unde de mulți ani ar fi trebuit să fie.

— Pă tot ce poți pentru Dora. Lecția pe care mamă-sa i-o repetase atît de des, îi suna în urechi. Tremura din tot corpul; colierul îi era parcă paralizat și n-o putea călăuzi de fel. Un singur lucru știa și anume că era arestată... ea Audrey Bedford de la Beak Farm.

— N-am nici o soră, spuse ea, muindu-și buzele și încercînd cu greu să respire. Eu am furat colierul.

El începu să rîdă încetîșor; ei îi venea să-l omoare.

— Sărmană copilă! spuse Dick. Asta a fost un furt comis de niște profesioniști. Nu-ți voi permite să faci o astfel de nebunie. Nu știu, că Dora Elton și soțul ei sînt cei mai periculoși hoți din Londra?

Cu fața ascunsă în mîini, ea plîngea de frică și de rușine.

— Nu, nu spuse ea printre sughituri, nu știu nimic. Dora nu mi-e soră.

Shannon suspină și dădu din umeri. Nu mai exista nici un fel de alternativă. Trebuia să o aresteze.

Petre ajunse la destinație înaintea lor și ea văzu cu groază cum este perchezitionat; pe masa sergentului văzu pachetul deschis precum și strălucirea conținutului său...

Shannon o luă încetitor de braț și o conduse în sala poliției.

— Numele ei esta Audrey Bedford, spuse el, iar adresa Fontwell în Vest Sussex. Învinovătită de, aici ezită puțin, de a fi în posesia unor obiecte furate, a căror origine o cunoaște. Și acum, îi murmură el, la ureche, spune tot adevărul.

Ea dădu cu încăpăținare din cap.

Capitolul IX

FĂGĂDUIALA

După un somn agitat, Audrey se deșteaptă și ridicându-se își frecă umerii îndurerăți.

Dormise pe o scândură acoperită doar cu o pătură subțire și se simțea slăbită, zdrobită din cap până în picioare.

Fusese trezită de introducerea unei chei în broasca celulei. Era supraveghetoea care venea să o conducă în sala de baie.

Înapoiindu-se în celulă întrucâtva mai odihnită, găsi acolo o ceașcă cu cafea și niște pâine cu unt. Abia terminase dejunul, când ușa se deschise din nou și ridicând privirea, îl zări pe Dick Shannon.

— Am nevoie de dumneata, zise el.

Bieteii fete îi părea că i se opresc bătăile inimii.

— Voi fi dusă în fața unui judecător?

— Deocamdată, nu încă, dar mi-e teamă că trebuie să apari în fața judecătorului, afară numai în cazul când...

Ea făcu un semn ca și când ar fi vrut să îndepărteze orice fel de sugestie. În timpul nopții luase o hotărâre definitivă în această chestiune.

Înima lui Dick suferea din cauza ei. Știa precis, că fata era cu totul nevinovată și ca să o poată dovedi trimisese un om special în Sussex.

— Este cineva aici pe care îl cunoști, spuse el, deschizând o ușă, o trase în cameră.

Erau acolo două persoane: Dora Elton și soțul ei. Audrey privi

— Cum să-și păstreze sîngele rece de care avea nevoie, își înfipse înghilele adînc în palmă. Și izbuti să se stăpînească.

— Cunoști pe această tînră fată?, întrebă Shannon.

Dora negă.

— Nu, spuse ea cu un ton nevinovat, n-am văzut-o niciodată.

Iu, o cunoști Martin?

Acela, cu ochii rătăciți, răspunse plin de îngîmfare:

— De cînd sînt, nu am văzut-o.

— Mic-mi pare că e sora dumitale? spuse Shannon.

Dora surse.

— Auzi absurditate N-am decît o singură soră, care este în Australia.

— Știi că mama și sora dumitale trăiau la Fontwell?

— Mama mea n-a trăit niciodată la Fontwell, spuse Dora foarte liniștită, și cu toată prezența de spirit Audrey tresări.

— În Fontwell trăiau niște persoane pe care le protejam. Pe mama aceea o ajutasem o dată sau de două ori. Oare asta să fie fiica ei? Mi-e cu toul necunoscută.

— În timp ce vorbea privire-i era ațintită asupra lui Audrey și brusc văzu în ea o rugămintă mută, disperată. Își spuse că ceea ce povestea Dora părea purul adevăr. Se măritase sub numele ei de tîntu, iar vecinii n-ar fi putut-o identifica drept fiică a doamnei Bedford, deoarece nu venise niciodată la Fontwell și mama lor era dintre acelea, care nu fac destăinuiri vecinilor.

Ceea ce spune doamna Elton este adevărat, spuse ea liniștită.

Dick Shannon deschise ușa și tînră fată se înapoie lîngă supraveghetorea, care o aștepta.

După ce Audrey ieși, detectivul se întoarse spre soții Elton și spuse.

— Ascultă Elton, nu știu cît timp o să mai poată susține acest rol, dar dacă o duce pînă la capăt, apoi să ști, că înfundă pușcăria.

Apoi adăugă în mod grav:

— Și vă mai spun ceva: dacă se întîmplă ca acest copil nevinovat să fie condamnat, dacă-i permiteți să se sacrifice pentru voi, apoi n-o să am pic de odihnă pînă nu vă voi băga pe amîndoi la răcoare.

— Mi se pare că uitați cu cine vorbiți, spuse Dora cu o lucire glumească în ochi.

— Știu că vorbesc cu doi indivizi fără scrupule și complet depraveți, răspunse Dick. Hai, ieșiți!

Avînd înaintea lui ziarul desfăcut, Lacy Marshall ședea în sufragerie, sprîncenele-i erau încruntate. Privi din nou și cu multă atenție fotografia luată de către reporter. Nu mai putea exista nici un dubiu; era de prisos să compare ziarul cu fotografia pe care o avea în buzunar, deoarece chiar dacă nu ar fi existat nici un fel de fotografie, numele prizonierei ar fi fost suficient pentru stabilirea identității ei.

Tocmai atunci intră și Tonger.

— Ai sunat Lacy? întrebă el.

— Am sunat acum zece minute și ți-o repet pentru ultima oară, termină cu acest „Lacy” al tău. Orice răbdare are și ea o limită!

Servitorul își frecă mîinile cu un aer de vădită mulțumire.

— Am primit astăzi vești de la fiica mea, spuse el. Se pare că și-a croit o viață splendidă în America.

— Serios?

Lacy Marshall luă din nou ziarul în mînă.

— Are bani mulți, și scrie din hotelurile cele mai renumite. În ruptul capului n-aș fi crezut vreodată că lucrurile au să ia o asemenea întorsătură.

Lacy împături ziarul și-l lăsă să cadă pe jos.

— În cîteva momente sosește doamna Elton. Va intra prin poarta de serviciu. O aștepti acolo și o aduci prin seră, în bibliotecă. După aceea, cînd auzi că sun vi de o iei și reconduci pe același drum.

Nu trecuseră nici cinci minute de la această convorbire, că Dora pătrunse prin porțița din dos și trecînd în goană prin curte urcă treptele care duceau la seră. Era îmbrăcată toată în negru și voalată cu cea mai mare grije. Tonger constată la ea anumite semne de extremă nervozitate.

— Unde-i domnul Marshall?

— În bibliotecă.

Cînd pătrunse înăuntru, Lacy era cufundat în gînduri.

— Mi-a fost nespus de greu să vin pînă aici, spuse ea. A trebuit să nascocesc fel de fel de minciuni pentru Martin. Dar ce-i cu tine? Nu mă sîruți?

Ea se plecă spre el și-i atinse obrazul cu buzele.

— Frumoasă sărutare! spuse ea ironic. Ei ce s-a întîmplat?

— Un furt de bijuterii, spuse el încetișor. E implicată o fată, despre care aud că poliția ar fi bănuind că e sora ta.

Ea nu scoase un cuvînt.

— Bineînțeles că știu din ce bandă faci parte. Stanford e o cunoștință veche din Africa de Sud, și face parte din banda voastră. Dar ce e cu fata aia?

— O ști foarte bine și singur, spuse ea ursuză. Doar nu pentru asta venise ea la Portman Square, trecînd prin atîtea riscuri, ca să vorbească despre Audrey.

— Cînd am trecut pe lîngă dependințe, era unul care supraveghea casa. L-am văzut lîngă poarta de serviciu. Cum l-am zărit a șters-o.

— Cine oare-mi supraveghează casa? Întrebă el pe un ton neîncrezător. Ce fel de om era?

— Avea aerul unui om bine. Mutra însă abia i-am putut-o zări. Subțire și foarte distinsă. Cam șchiopăta.

Lacy merse spre ea și o zgîlțîi tare de umeri. Fața îi devenise cenușie și buzele-i tremurau. Cîteva momente nu putu scoate nici o vorbă apoi:

— Mîni! strigă el, ca scos din fire. Încerci să asmuți pe cineva asupra mea.

Ingrozită, Dora se desprinsese din strînsoarea lui.

— Ce-i cu tine, Lacy?

— Sînt nervos, și spusele tale m-au uluit, zise el apăsător. Continuă, te rog, la cele ce te-am întreat? Este sau nu fata aceea, Dora ta? Vreau neapărat să știu.

— Soră vitregă, spuse ea cu glasul stins.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu aveți același tată?

Ea făcu un semn de aprobare.

Urmă o tăcere atît de lungă, încît Dorei începu să-i fie teamă.

— O să fie întemnițată, e lucru evident... și se sacrifică pentru mine?

Începu să rîdă, un rîs forțat, un rîs în care nu era pic de veselie.

— Bine! Pot să mai aștept!

O lună mai tîrziu, într-o frumoasă zi de mai, o tînră fată extrem de palidă sta în sala spațioasă din Old Bailey avînd alături de ea un belgian lat în umeri, care trebuia să fie judecat primul.

Ieșind din tribunal, foarte emoționat și mîhnit de judecata care trebuia să acopere cu noroi o victimă atît de plăpîndă, Shannon zări o siluetă familiară ce sta așezată pe una din băncile în care de obicei stau martorii, așteptînd să le vină rîndul.

— Ei bine, Slick! Ai fost la tribunal?

— Da, răspunse acesta, dar mi-am pierdut orice iluzii în ce privește succesul detectivului. A trebuit să plec, nu toți sînt atît de sensibili ca mine. L-am zărit și pe Stan Ford, printre șădicii de acolo. Shannon luă loc alături de el.

— Ce crezi de astea?

— Despre afacerea asta? Domnișoara Don Quichotte o s-o pățească.

— Și mie mi-e teamă de asta, spuse Shannon, suspinînd.

— Ori ce i-or face, însă, n-au s-o poată schimba. O să se înapoieze de acolo tot așa cum pleacă, adică foarte dulce. Genul acesta de ființe nu se înălesc. Ascultă Shannon; ai auzit vreodată vorbindu-se de un individ care se numește Malpas?

— Da, un bătrîn original care locuiește în Portland Square. Dar de ce?

Slick Smith surse cu interes.

— E amestecat și el în afacerea asta. O spun eu în calitate de detectiv.

În momentul acesta, un polițist făcu semn lui Shannon, care dădu buzna în sala tribunalului ca să audă verdictul.

— Ce vîrstă ai? Întrebă judecătorul, privind peste ochelari.

— Nouăsprezece ani, domnule judecător, răspunse Shannon în locul celei întrebate; și mai pot adăuga că poliția este pe deplin convinsă că această tînră fată este victima cu totul nevinovată a anumitor persoane care ar trebui să fie aici în locul ei.

Judecătorul clinti din cap.

— Faptele ne obligă să privim chestiunea cu totul altfel. E îngrozitor și în același timp extrem de penibil pentru mine, cînd văd o fată atît de tînră într-o asemenea situație; ar însemna totuși să procedez contrar îndatoririlor mele față de societate, dacă n-aș lua cele mai severe măsuri contra unui agent atît de periculos. Audrey Bedford, ești condamnată la un an închisoare grea.

Capitolul X

ADEVĂRUL

Într-o dimineață întunecată din luna decembrie, se deschiseră porțile închisorii din Holloway, lăsând să iasă din acel lăcaș de afurisenie o tânără fată sveltă îmbrăcată într-un palton vechi de pluș, care o porni repede pe drumul spre Camden Town. Opri un tramvai, care trecea și nu văzu mașina cea mare a lui Dick Shannon, care trecea în același moment pe acolo. Lui Audrey îi mai rămăneau doar câțiva șilingi, salariul muncii sale de un an și se dădu jos la terminus. Luă apoi drumul spre Euston, pînă cînd ajunse la un mic restaurant.

Figura-i era mai subțiată, privirea mult mai gravă, și totuși era aceeași Audrey, care comandă o porție mare de rinichi cu ouă. Rutina închisorii apăsase nouă luni de zile asupra ei; în tot timpul acesta trăise laolaltă cu drojdia societății și totuși nu se coborîse pînă la nivelul ei.

Încotro o va apuca?

— La Dora, hotărî ea. Voia să fie absolut sigură că n-o judecase rău. Va aștepta pînă la sosirea nopții, apoi își petrecu dimineața căutînd o locuință, pe care în cele din urmă o găsi pe drumul spre Grays Inn, într-o cămăruță din ultimul etaj al unei case. Rămase acolo toată după amiază și, de îndată ce sosi noaptea, merse în Curzon Street.

Ușa i-o deschise aceeași servitoare, care fusese și prima dată cînd a fost acolo.

— Ce poștești? întrebă ea răstită.

— Aș vrea să vorbesc cu d-na Elton.

— Nu se poate, spuse fata încercînd să închidă ușa. Dar cele nouă luni de lucru manual avuseseră o mare înfrurire asupra lui Audrey. Fără nici un fel de efort, împinse ușa și intră.

— Urcă și spune stăpînei tale că sînt aici, spuse ea pe un ton poruncitor.

Fata o porni alergînd pe scară, iar Audrey, fără umbră de sîmălaie, urmînd-o.

Cînd pătrunse în salon o auzi pe soră-sa spunînd:

— Cum?! Îndrăznește să vină aici?

Era în toaletă de seară, încîntătoare, cu părul blond lucind ca

aurul învechit. Privi la tînăra fată, ca și cînd ar fi avut în față un strigoi și închise ochii pe jumătate.

— Cum îndrăznești să intri cu forța în casa asta? Întrebă ea.

— Trimite afară servitoarea, spuse Audrey liniștită, și după ce ieși fata, merse înspre Dora și urmă foarte calmă: doresc pur și simplu să-mi mulțumești. Am făcut un lucru nebunesc, stupid, pentru simplul motiv că doream să fac pentru mama ceea ce poate că-i datoram și nu-i plătisem încă.

— Nu știi despre ce vorbești, spuse Dora roșindu-se.

— Dar, știi că ești de o îndrăzneală nerușinată, strigă Martin. Ai încercat să ne tragi și pe noi în... crima d-tale... și după toate acestea mai ai neobrăzarea să vi la noi în casă, fără să ceri măcar permisiunea?

— Dacă ai nevoie de bani, spuse Dora deschizînd ușa, scrie-mi. Dacă te mai prind aici chem poliția.

— Fă bine și cheamă unul numaidecît, spuse Audrey foarte calmă. Am făcut atît de bine cunoștință cu poliția și cu păzitorii de la închisoare, încît nu mă mai poți speria cu asta, scumpă surioară.

Dora închise ușa.

— Dacă vrei să ști nici nu sîntem surori. Tu nu ești nici măcar englezoaică! spuse ea cu voce înceată și răutăcioasă. Tătal tău a fost al doilea bărbat al mamei, un american. Și dacă vrei să ști, unde se află el acum, pot să-ți spun că e la ocnă în Cape Town, unde-și ispășește o condamnare pe viață.

Ca să nu cadă, Audrey se prinse de speteaza unui scaun.

— Nu-i adevărat, spuse ea.

— Ba da, e foarte adevărat. Mi-a spus mama, și o știe și dl. Stanford. Tătal tău a cumpărat diamante de contrabandă și a tras în cel care l-a denunțat. În Africa de Sud e o crimă să cumperi diamante. Asta a fost o rușine pentru biata mama, care și-a schimbat numele a doua zi după ce el a fost arestat. Tu nici nu ai vreun drept să te numești Bedford.

— Și evident că l-a părăsit numaidecît, spuse Audrey. Nici nu a rămas lîngă el, ca să-l înconjure cu simpatia pe care o femeie o datorează bărbatului ei, oricît ar fi el de rău. L-a părăsit. Ce mult îi seamănă fapta asta!

Ridică încet ochii pînă ce privirea ei se întîlni cu cea a Dorei.

— N-ar fi trebuit să merg la închisoare, spuse ea. N-o meritai: nici tu și nici mama noastră

— Îndrăznești să vorbești de mama mea?!! strigă Dora, furioasă.

— Da, da pentru că era tot atât de mult a mea ca și a ta. Care-i numele meu?

— Descoperă-l.

— Am să-l întreb pe dl. Shannon, spuse tînăra fată.

Acesta a fost singurul lucru răutăcios pe care l-a spus ea, dar și-a pus ținta, văzînd efectul asupra celor doi.

Capitolul XI

DOMNUL MALPAS

Dick Shannoon avea un apartament în Haymarket, unde-și avea camera și biroul.

În ziua cînd Audrey Bedford fusese eliberată, se reunise un subcomitet. Erau acolo, sergentul Steel și inspectorul Lane.

— N-ai văzut-o, întrebă inspectorul.

Shannon suspină.

— Cînd ajunsesem la Guvernator, ea plecase deja și era inutil să pornesc în căutarea ei. Am dat instrucțiuni la toate comisariatele să mă prevină de îndată ce s-o prezenta — deoarece nu și-a terminat încă osînda.

— Este vădit o eroare judiciară, adaugă Shannon, și cu toate acestea nu văd ce alt verdict ar fi putut da juriul. Ce se aude în instanța Malpas?

— Omul ăsta e un mister, spuse Lane și casa în care locuiește e un și mai mare mister. Am descoperit că locuiește la nr. 551 din Hartman Square, din ianuarie 1917. Nimeni nu l-a văzut pînă astăzi. Anul trecut am primit o plîngere din partea lui Lacy Marshall, care locuiește alături, spunea că este deranjat noaptea de lovituri în pereți. Malpas își plătește datoriile foarte regulat și cînd a venit să locuiască în această casă, — care de fapt îi aparține — a cheltuit sume însemnate de bani cu repararea ei. O firmă importantă din Torino a făcut instalațiile de lumină electrică și sonale de alarmă pentru hoților, dar n-am descoperit să fi intrat vreodată o mobilă în casa aceea.

— Sînt ceva servitori acolo?

— Nici unul; și tocmai asta este cel mai curios. În casa lui nu

intră niciodată o fărîmă de hrană. Am pus doi oameni să supravegheze casa și în față și în dos, dar le-a scăpat mereu, deși au văzut acolo lucruri interesante.

Shannon își frecă bărbia.

— Nici o lege nu oprește pe cineva să trăiască retras; dar e cu totul oprită orice conspirație. Adu persoana aceea, Steel.

Sergentul ieși, apoi reveni aducînd o persoană tînă, foarte pudrată, care salută nestingherită și luă loc pe un scaun, pe care Steel i-l întinse.

— D-ră Nielson, dumneata ești dansatoare profesionistă fără angajament?

— Da, răspunse ea, scurt.

— Doresc să-mi povestești despre vizita d-tale la nr.551, din Portman Square.

Ea nu părea de loc dispusă la vorbă.

— Dacă în noaptea aceea aș fi știut că stau de vorbă cu un detectiv, apoi n-aș fi vorbit de loc, spuse ea foarte sinceră. N-aveți nici un drept să mă supuneți la interogator.

— Ai acuzat pe un om, cu poziția stabilită, că ar fi încercat să te atragă într-o conspirație.

— N-am spus că e vorba de o conspirație; tot ce am povestit este că dl. cel bătrîn, pe care nici unul nu-l cunoșteam, m-a întrebat dacă n-aș vrea să fac zgomot în fața casei vecine. Voia să merg acolo într-o seară, să fac scandal, să strig că dl. Marshall este un mizerabil, să sparg un geam și să fac să fiu arestată. Acest Marshall este un mizerabil, să sparg un geam și să fac să fiu arestată.

— N-a spus pentru ce?

— Nu. N-am vrut să știu nimic; cînd l-am văzut pe omul acela mi-a trecut pofta de orice. Ea se cutremură. A-ți auzit poate vorbindu-se de oameni foarte urfîi. Ei bine! Habar nu aveți ce înseamnă, ea urfîtenie. Și apoi rămîi aiurit. Ești nevoit să te așezi la un capăt al odăii în timp ce el stă la celălalt capăt. Camera este în întuneric, afară de o luminică de pe biroul, în dosul căruia șade el. Casa este plină de fantome, ușile se deschid singure, și-ți vorbesc voci care nici nu ști de unde vin.

— Dacă ți-era străin, de unde te cunoaște? Întrebă Dick mirat și bănuitor.

— A văzut numele meu într-un ziar de teatru, în coloana cererilor de angajamente.

Explicația ei era logică și după un interogatoriu mai sever o lăsară să plece.

— Curios, spuse Dick, dus pe gânduri. Tare aș avea poftă să-l văd pe dl. Malpas. Primește vizite?

— Da; tocmai voiam să vă vorbesc despre asta. La anumite intervale, niciodată mai mari de cincisprezece zile primește câte un vizitator, câteodată și doi, în cursul uneia și aceleași zi, de obicei într-o sîmbătă. Musafirul nu sosește decît odată cu noaptea și nu rămîne acolo decît cel mult, o jumătate de oră.

— Trebuie neapărat ca Malpas să fie supravegheat mai de aproape, hotărî Dick.

Cu toate acestea Shannon nu avea de unde să prevadă că prințesa lui în zdrențe, a cărei amintire nu-l mai părăsea de nouă luni de zile, va merge în curînd în vizuina bătrînului și va găsi acolo moarta și viitorul ei legate de ale sale.

Audrey Bedford făcuse o descoperire interesantă. Există în viață un lucru esențial de care ea habar nu avea, — un lucru misterios, numit „Certificat”, sau mai delicat „Referință”.

Fără una sau alta, era imposibil să poți găsi un serviciu. Mica ei economie se topea văzînd cu ochii. În ziua de Crăciun se sculă de dimineată cu poftă de mîncare turbată, dar fu nevoită să se mulțumească cu apă și pîine uscată, pe care o păstrase din ziua precedentă.

Măști dimineată proprietăreasa ei urcă scările; iar Audrey îi auzi în groază pașii.

— Bună ziua d-ră, iată o scrisoare pentru d-ta.

Ochii fetei se dilatară de atîta mirare. Nimeni nu-i cunoștea adresa — nu ajunsese niciodată pînă acolo ca să fie nevoită să și-o caute în birourile unde cerea de lucru.

Audrey întoarcea scrisoarea pe o parte și pe alta. O deschise nervoasă și găsi acolo o adresă însoțită de cîteva rînduri, scrise cu creionul. Uluită din cale afară, citi:

— Vino astăzi după masă, la orele cinci. Am de lucru pentru d-ta

Notița era semnată Malpas.

Ea încreună din sprîncene.

Cine era acest Malpas, și de unde descoperise el locuința ei?

Capitolul XII

ÎNTRVEDEREA

Audrey apropie de ochi bucăţica de hîrtie udă, ca să descifreze mai bine adresa. Scrisul de creion era acum aproape indescifrabil.

În această lumină difuză de decembrie, era greu de citit. Paltonu-i era şi aşa plin de umezeală, fu udată leoarcă înainte să fi străbătut primul kilometru, iar pălăria de pluş era şi ea udă.

Vîrf hîrtia în buzunar şi privi cu frică la uşa lugubră de la nr. 551, din Portman Square.

Care va fi sfîrşitul acestei încercări?

Pe stradă nu era nimeni. De o parte a squarului, omnibuzele cele mari şi taximetrele, treceau repede şi la intervale destul de mari. Suspînînd adînc, urcă cele două trepte ale peronului şi căută soneria. Nu exista nici una. Atunci bătui încetişor la uşă.

— Cine-i acolo?

Vocea părea că vine dintre cei doi stîlpi care erau de o parte şi alta a uşii.

— Domnişoara Bedford, răspunse ea, am întîlnire cu dl. Malpas.

Urmă un moment de tăcere, apoi uşa se deschise încet şi o voce îi zise:

— Urcă şi întră în camera de la primul etaj.

Holul era gol şi luminat de un glob galben. În timp ce ea privea în juru-i, uşa se închise la loc fără vre-un mecanism vizibil.

Fu cuprinsă de o groază subită şi caută clanţa; dar la uşă nu exista aşa ceva. Portalul negru şi greoi se închisese irevocabil. Mîinile lui Audrey tremurau, frigul şi frica îi distruseră tot curajul. Privi de jur împrejurul holului. Nu era acolo decît un fotoliu vechi rezemat de perete. Parchetul era acoperit cu un strat gros de praf, pereţiidecoraţi nu aveau nici un tablou, nici covoare.

Făcu o sforţare şi tremurînd din tot trupul, urcă scara de piatră. La primul etaj se pomeni în faţa unei uşi — singura pe care o zări — şi după un moment de ezitare ca să-şi recapete curajul, bătui.

— Eşti d-ra Bedford?

Vocea părea că vine deasupra capului său. Ridicînd capul, zări în uşă, ceva mai retras, un fel de grilaj. Era aşezat în aşa fel încît oricare vizitator ar fi putut să se găsească exact dedesubtul lui.

— Da, răspunse ea, abia stăpînindu-și frica.

Imediat se deschise ușa și ea intră într-un hol mare și bine luminat. În fața ei o a doua ușă era întredeschisă.

— Intră, te rog.

De data aceasta vocea venea chiar din cameră și era mult mai distinctă.

Audrey se codi; inima-i bătea să se rupă. Cu excepția unei lumini foarte slabe, camera părea cufundată în cea mai mare beznă.

Ea intră.

Era o cameră lungă de aproape zece metri și poate de două ori pe atît de lată. Zidurile erau atît de complet acoperite de perdelele de pluș încît ar fi fost imposibil să poți descoperii dacă și unde erau ferestrele. Podeaua era acoperită pe toată întinderea ei, cu un covor gros în care picioarele ei se înfundară cînd înaintă cu trei pași.

În colțul cel mai îndepărtat, în dosul unui birou luminat de o lampă cu abajur verde, sta așezat un om. O figură curioasă, revoltătoare. Capu-i era îngust și chel; figura spîină era brăzdată de nenumărate încrețituri; nasul lat și încovoiat. Bărbia-i lungă se mișca neconținut ca și cînd omul acela își vorbea singur.

— Șezi pe scaunul acela, spuse el cu o voce cavernoasă.

Scaunul pe care Audrey îl zări, după ce ochii i se mai obișnuiră cu întunericul din cameră, era așezat în dosul unei măsuțe mititele. Ea așeză pe el încet și cu precauție.

— Tè-am chemat aici, spuse misteriosul bătrîn, ca să-ți fac horocul. Multe persoane s-au așezat pe scaunul acela și au plecat bogăți din casa asta.

În lumina verde care cădea pe față-i, lua aspectul unei zămisliri hidevose a vreunui artist chinez.

Ea se cutremură și-și întoarse privirea de la el.

— Privește pe masă.

Audrey zări acolo un teanc de hîrtii de bancă.

— Ia-le.

După un moment de ezitare ea întinse mîna și luă biletele. Întinse toată din cap pînă în picioare.

— Numele d-tale este într-adevăr, Audrey Bedford?

Ea nu răspunse.

— Ai ieșit acum trei săptămîni din închisoare, unde ai stat nouă luni de zile, acuzată de complicitate la furt?

— Da, spuse tînăra fată foarte liniștită. În orice caz v-aș fi

declarat-o; am povestit întotdeauna acest lucru, ori de câte ori solicitam vreun post.

— Ai fost bineînțeles, nevinovată? Întrebă el.

Pe figura fără nici o expresie a individului nu era nici un surfs, așa încît ea nu-și putea da seama, dacă vorbea ironic sau nu.

— Da, spuse ea calmă, eram nevinovată.

— Învinovățire falsă, o mașinație, ha, ha? Elton a aranjat totul - nu știai nimic despre furt? Aștept răspunsul.

— Nu știam nimic despre furt, mărturisi ea în cele din urmă.

— Ai spus lucrul ăsta la tribunal?

Ea nu răspunse nimic.

— Ești cam prost îmbrăcată, asta mă supără foarte mult. Acuma ai parale, așa încît să cumperi tot ce e mai bun și mai frumos. Vino din nou la mine peste opt zile. Pe masă este o cheie; aceasta deschide toate ușile; dacă e dat la o parte zăvorul de siguranță.

Audrey își regăsi în cele din urmă graiul.

— Trebuie să știu care vor fi îndatoririle mele — vocea-i părea moartă în această cameră acoperită peste tot cu covoare — sînteți prea bun că-mi încredințați atîția bani; dar trebuie să înțelegeți că nu-i pot accepta fără să știu mai înainte ceea ce se așteaptă din partea mea.

El vorbi încet și răspicat:

— Saicina d-tale va fi să zdrobești inima unui om.

Tinerei fete îi venea să rîdă.

— Asta pare într-adevăr foarte neliniștitor. Vorbiți serios?

El nu răspunse.

Atunci ea simți în spatele ei un curent de aer rece și întorcîndu-se, avu o tresărire de frică, zăbind cum ușa se deschide singură, încet.

— Bună seara.

Omul din celălat capăt al camerei arătă spre ușă. Ea era cu un picior pe scară cînd ușa se închise la loc. Pradă unei neliniști pe care n-o putea exprima, coborî în hol.

Ușa de la intrare nu era deschisă. Cu siguranță el voia ca să se servească de cheie. Încercă să o introducă în gaura mică, dar mîinile îi tremurau în așa hal încît o scăpă pe jos.

Cu mare greutate o regăsi; căzuse într-un colț. Dar ridicînd-o mai găsi și un alt obiect, o pietricică de mărimea unei alune. Pe

această piatră era o bucată de ceară roșie, pe care se distingea imprimat un sigil.

Obiectul era atât de curios, încât pentru moment uită cu totul, dorința grozavă ce o avea, să fugă din acest lăcaș. Lucrurile bizare fascinează totdeauna tineretul; și era ceva extraordinar de curios în această bucată de piatră ordinară pecetluită cu atîta grijă. Audrey privi în sus pe scară sperînd să zărească pe bătrîn, ca să-l întrebe dacă ceea ce găsisese nu prezenta vreun interes pentru el. Își reaminti că urma în orice caz să-l revadă peste opt zile, și vîrf piatra în poșetă.

Arunci își dădu seama că mai ținea încă în mînă pachetul de bancnote. Șase sute de lire! Erau trei de cîte o sută, patru de cîte cincizeci și douăzeci de cîte cinci. Băgă banii în geantă și vîrf cheia în broască. Un moment după aceea se găsea afară, în ceață. Taximetrul care se apropia la pas nu prezenta la început nici un fel de interes pentru ea; deodată își reaminti însă, că era de acum femeie bogată și cu inima bătînd făcu semn șoferului și se apropie de el.

— Condu-mă la ...

— Unde? Mai întîi ar fi trebuit să ia masa! Apoi, după ce prin hrană și-ar fi restabilit echilibrul, va putea să gîndească mai bine și în liniște.

— Asta a tras peste treizeci și una! spuse șoferul rîzînd.

Audrey crezu, în primul moment, că șoferul vorbea despre ea, și se întreba cam ce o fi vrînd să spună; dar observă că privirea lui era atîntită ceva mai departe și avu atunci un spectacol care o umplu mai întîi de scribă, apoi de milă. O femeie se crampona de grilajul unei alăturate, de aceea de unde ieșise ea și împleticindu-se pe picioare, încerca să bată în poartă.

Privea la nenorocită, cînd ușa casei se deschise brusc și văzu apărînd un om bătrîn și slab.

— Cine face gălăgia asta? Și încă în fața locuinței unui nobil? Hai, cară-te, sau trimit să cheme gardianul!

Vocea lui Tonger ajungea la urechile femeii, amestecată cu zăvorăturile vîntului.

— Vreau să intru, spuse ea, aruncîndu-se spre el.

Avu loc o luptă foarte scurtă. Audrey îl zări pe Tonger, cum trăgea femeia înăuntru, iar ușa vilei se închise cu un zgomot în urechi lor.

— Unde mi-ați spus să vă conduc, d-ră?

Ea dadu numele unui magazin din Shaftesbury.

— Cufînd mă voi trezi din acest vis, își spuse ea aruncîndu-și privirea prin geamurile aburite, dar voi ieși cel puțin din afacerea asta, cu veșminte uscate și cu un Țat în care să se poată dormi.

Capitolul XIII

BUNNY VORBEȘTE PE FAȚĂ

Între actul al doilea și al treilea al unei piese, unde îl trăsesese Dora după ea, Martin Elton ieși în foaier ca să fumeze o țigară. Era lume care-l cunoștea și îl saluta, dar numai unul încercă să converseze cu dînsul, căci Martin prefera tovărășia propriilor sale gânduri, mai cu seamă în seara aceea.

— Allo! Elton!

Surse în mod mașinal și ar fi trecut mai departe; dar persoana care îl interpelase, ignora în mod voluntar dorința lui de singurătate.

— După cîte mi se spune, Stanford a plecat în Italia. Individul ăsta este fără îndoială pasărea din istorie, care putea să se găsească în același timp în două locuri diferite. S-a pus ceva la cale?

— Nimic, răspunse Martin scurt, Londra a devenit posomorîtă de cînd s-a călcat apartamentul Melillei Snowden, furîndu-se perlele.

Slick Smith se porni pe un rîs tăcut.

— Nu-s eu de vină, spuse el. În orice caz, furtul a fost autentic; dar zarva făcută de agentul ei de presă, nu era decît publicitate. Mi-am pierdut iluziile despre Malilla, atît ca femeie cît și ca artistă. N-ai poate ceva de lucru pentru mine? Dar trebuie să fie cîstît! — Iteci într-o zi pe acasă, să-mi repari coșul de la bucătărie, spuse Martin morocănos; se cunoștea de la o poștă că nu era în toane bune.

— Coșurile sînt tocmai specialitatea mea, spuse, Slick, fără să se supere. L-ai văzut pe Shannon ?

Martin suspină puternic.

— Nu l-am văzut pe Shannon și nici n-am nevoie să-l văd. Vino la chestie, nu sînt de loc dispus astăzi pentru conversație.

— Păcat, spuse Slick, cu mult regret. Eu unul mă simt din contră foarte vorbăreț și m-am săturat să vorbesc tot cu mine însumi. A început să mă plictisească.

— Vezi să nu începi să mă plictisești și pe mine, spuse Martin, rîzînd fără voia lui.

— Am băgat de seamă; sînt foarte sensibil la schimbările atmosferice. Din punctul ăsta de vedere, Lacy Marshall nu seamănă

cu mine.

— Nu prea știu multe despre Marshall, spuse Elton scurt.

— Cred și eu că nu. Eu unul, știu foarte bine câte parale face. Este și el un excroc. Lucrurile pe care le fură, lasă un mare gol. D-ta ești însă un om de ispravă, Elton.

Incoerența aparentă a interlocutorului său, nu-l înșela pe Martin.

— Dacă aș fi în locul tău, spuse Martin n-aș mai continua. Încerci să fi drăguț față de mine, nu-i așa?

— Nu încerc de loc, ci o fac chiar foarte natural. Surful lui Slick Smith era foarte îndatoritor.

Întorcându-se acasă, în noapte aceea rece Martin se gândea tot timpul la Slick. Piesa la care asistase nu l-a amuzat nici pe el și nici pe Dora; un fel de rezervă se ridica între amândoi. Până la locuința lor nu schimbă nici un cuvânt.

Pregătit pentru scandalul ce-l aștepta, o urmă în salon.

— Ce-i cu tine Bunny? Toată noaptea n-ai scos un cuvânt; sînt sătulă de mutrele astea îmbufnate. Mă aduc într-o stare de nervi, că zău nu știu ce o să se mai întîmple cu mine.

— Dar... nu sînt de loc îmbufnat. Mă gîndeam și altă tot. Mai ști ceva despre sora ta?

— Nu, răspunse ea morocănos, și sper că nici n-o să mai aud vreodată de ticăloasa aia miloagă.

El scoase țigara din gură și privi cu multă atenție la soția lui.

— Să-ți spun drept; cam n-am văzut-o milogindu-se; și dacă e cumva păcătoasă, apoi tot din cauza noastră a ajuns așa.

Ea îl privea ca aiurită.

— Ai un fel de concepție, pe care nu ți-o cunoscusem pînă acum, Bunny. După câte mi-aduc aminte, parcă tu ai fost acela care ai dat-o afară, cînd venise ultima oară la noi.

— Da, n-am uitat lucrul ăsta, spuse el liniștitor. Dar... vezi că Londra este un adevărat putregai pentru o fată frumoasă și singură fără bani și fără prieteni. Tare aș vrea să știu pe unde o fi acum.

Dora surse.

— Fetele frumoase au fost totdeauna slăbiciunea ta, spuse ea ironic.

El avu un gest de supărare.

— Frumusețea ci mă interesează mult mai puțin decît situația în care se găsește. A scris ceva? — Bineînțeles că, nu. Oare pentru

asta ai fost atît de ursuz?

El o privi cu răceală cîteva secunde, ceea ce avu darul să o întărească pînă la mînie. S-a întîmplat ceva?

— S-a întîmplat că biata copilă este probabil muritoare de foame. Singur Dumnezeu ştie ce o fi cu ea!

— Dacă-i așa, s-o lăsăm în paza lui, spuse ea scrișnind din dinți.

— Cînd te-am văzut cum te-ai purtat cu propria ta soră, m-am gîndit cu groază la ce ar trebui să mă aștept de la tine dacă ar fi să trebiești să alegi între mine și siguranța ta personală, atunci cînd lucrurile n-ar mai merge cum trebuie.

— Bineînțeles că siguranța mea personală ar avea înțietate, spuse ea cu mult cinism. De ce să te înșel, Bunny? „Sauve qui peut”, asta-i deviza familiei mele!

Își scoase pantofii și-și vîrf picioarele în papucii roșii, care se găseau în fața căminului.

— Și asta-i oare totul la ce te gîndeai? întrebă ea batjocoritoare?

— Mai e ceva Dora, vocea-i era de data aceasta de o răceală suspectă. Domnul Lacy Marshalt este o cunoștință cu totul indezirabilă.

Ea deschise ochii mari.

— Te pomeniești că n-o fi un om cinstit? întrebă ea, cu vinovăție.

— Există mulți oameni, poate chiar foarte cinstiți, cu care o aventurieră respectabilă nu poate lua masa în separeu la Shavari. Lacy Marshalt este unul dintre aceștia.

Dora lăsă ochii în jos.

— Și zi... m-ai spionat? Marshalt poate fi un individ a cărui cunoștință să-ți folosească în anumite împrejurări.

— Nu mi-e de folos în nici o împrejurare; niciodată nu-mi este mai nefolositor decît atunci cînd ia masa în separeu cu nevastă-mea.

Urmă o tăcere îndelungată.

— N-am mîncat decît o singură dată cu el la Shavari. Aveam intenția să-ți povestesc, dar am uitat. Sute de persoane iau masa în separeu la Shavari, urmă ea sfidătoare.

— Și eu doresc foarte mult, ca tu să nu faci parte din acele sute de persoane. De fapt ai luat masa de două ori cu el. De două ori, numai cît știu eu; probabil însă că mult mai de multe ori. Înțeleg că lucrul acesta, să nu se mai repete.

Ea nu răspunse.

— M-ai înțeles?

Ea dădu din umeri.

— Și dacă o s-o faci, mă duc să-l caut pe Marshall și-i trîntesc trei gloanțe drept prin buzunarul unde-și păstrează țigările atît de minunate. Ce ți-oi face ție, nu știi. Depinde foarte mult de toanele în care m-oi găsi și mai ales de atitudinea ta. Însă tare mi-e teamă că o să fie ceea ce numesc ziaarele; o triplă tragedie.

Dora devenise palidă ca o moartă. Încercă să vorbească, dar nu găsi cuvinte. De-odată se aruncă la picioarele lui.

— Oh, Bunny, Bunny! strigă ea, plîngînd în hohote, nu mă privi astfel, nu-mi vorbi așa. O să fac tot ce vrei... nu s-a întîmplat nimic rău, fîi jur că n-a fost nimic serios între noi. Bunny... Mergeam să mă distrez.

El atinse păru-i auriu.

— Mi-ești prea dragă, Dora spuse el drăgăstos. N-am exercitat asupra ta o influență prea bună și mi-e teamă să nu fi îndepărtat de la tine percepțiile morale care trebuie să călăuzească fiecare viață; este însă unul singur la care voi ține pînă la moarte și anume; cinste între hoți; da Dora, m-ai înțeles? Cinste între hoți!

Ea era culcată de mai bine de două ore și el sta mereu în fața focului pe jumătate stins, cu țigara neaprinsă între dinți, cu privirea țintă la jeraticul ce-și da ultima plîpfire.

Petrecuse două ore din cale afară de amare, față în față cu adevărul, judecîndu-și soția, pe care o adora.

Se ridică, deschise un sertar al biroului, scoase de acolo un browning mititel și rămase un sfert de oră mereu în fața focului, mînuind pistolul cu ochii fixați asupra armei.

Auzi un foșnet. Cînd intră Dora, numai în capot, ascunse repede revolverul în buzunar.

— E trecut de două, Bunny, spuse ea plină de teamă. Nu vii?

El se ridică și se întinse.

— Numai ești necăjit, Bunny, spune? Întrebă ea cu teamă. Ochi-i erau încă roșii de lacrimi și mîna ce-o puse pe brațul lui, tremura.

— Nu, s-a terminat. Începem acum o pagină nouă din viață.

— Îți mulțumesc, Bunny gemu ea în șoaptă, fîi jur că n-o să se mai întîmple.

— Începem o pagină nouă repetă Bunny, sărutînd-o.

O ÎNTÎLNIRE NEAȘTEPTATĂ

Dick Shannon bătu cu putere în geamul taxiului care-l conducea-a lungul lui Regent Street și plecându-se înafară strigă:

— Întorce-o și ia-o înapoi. Vreau să vorbesc doamnei aceleia.

— Care doamnă, d-le?

Șoferul întoarse capul ca să strige această întrebare prin geam și mașina la marginea trotuarului.

Dick deschise ușa și sări jos, încă înainte ca mașina să se fi oprit.

— D-ra Bedford, dacă nu mă-nșel, spuse el surzind. Asta zic și tu ești o surpriză plăcută.

Era o surpriză din cele mai complete. Dispăruse orice urmă de mândrie. Bine îmbrăcată, bine încălțată, fata era atât de frumoasă încât multă lume întorcea capul după ea.

Surpriza era de ambele părți și judecând după lucirea ochilor ei, lui Andrey, plăcerea ei era cel puțin la fel de mare.

— Te-am căutat peste tot prin Londra, spuse el mergând alături de ea. Spre nenorocirea mea am venit cu un minut prea târziu în împlinirea d-tale, în ziua când ai ieșit din Holloway. Îmi închipuiam că va trebui să te prezinți regulat în fiecare zi la poliție.

— La fel cu cei mai periculoși criminali... zise ea surzind. Nu, omenește-mă umilire nu mi-a fost dată.

— ... și ce faci acum?

Ea se codi înainte ca să răspundă:

— Nici eu singură nu prea știu; copiez scrisori pentru un domn puțin simpatic și pentru munca mea primesc un salariu extravagant.

Cu tot tonul ușuratic cu care vorbea, Dick își dădu seama că era tulburată. — Dacă îmi dai voie te conduc în parc, și vorbim acolo mai serios.

Ihcu semn șoferului.

În pustietatea din Hyde Park găsiră două scaune și liniștea dorită.

— În primul rînd aș dori să te aud vorbind despre domnul cel simpatic, spuse Dick.

Ea îi povesti întrevvedereea avută cu dl. Malps.

— Bănuiesc că mă disprețuiești că am întrebuințat din banii

aceștia; dar când unei nenorocite îi e foame și frig, apoi n-are nici timpul și nici dorința să se frământa cu probleme de moralitate abstractă. Conștiința mi s-a deșteptat abia a doua zi dimineață. În ajun scrisesem d-lui Malpas, dându-i noua mea adresă și eram pe cale să-i trimit o a doua, în care să-i spun că sînt gata să mă pretez la indiferent orice lucru, fie el chiar manual, dar că a zdrobi inimile oamenilor nu intră în puterile mele; când primii din partea lui un bilețel împreună cu un plic mare și gros care conținea zece scrisori, scrise cu creionul și pe care cerea să le copiez și să i le trimit înapoi.

— Ce fel de scrisori erau acelea?, întreabă Dick, plin de mirare.

— Majoritatea lor refuzuri la invitații la masă, precum și alte obligații mondene față de prieteni intimi (le semna doar cu o simplă inițială). Spunea că puteau fi scrise pe hîrtie simplă, de la hotel și că nu este nevoie să fie dactilografiate.

Dick Shannon rămase dus pe gânduri.

— Toată afacerea asta nu-mi prea miroase a bine, spuse el, în cele din urmă.

— Îl cunoști, poate?

— Am auzit vorbindu-se de el; chiar zilele trecute am avut o consfătuire îndelungată referitoare la el cu... niște pieten. Ce salar îți dă?

Ea clătină din cap.

— Nici n-a fost vorba despre asta. Mi-a dat un pachet de bancnote și mi-a spus să revin săptămîna viitoare. De atunci n-am făcut altceva decît să copiez documentele ce-mi soseau în fiecare zi cu poșta de dimineață. Pe ziua de astăzi scrisorile au fost mult mai lungi. Am avut de copiat o corespondență între Guvernul Bermudeilor și Oficiul Colonial Britanic. Învața-mă ce trebuie să fac, domnule Shannon.

— Habar n-am ce trebuie să faci, spuse el perplex. Un singur lucru e sigur ce nu trebuie să faci, și anume să mergi sîmbăta viitoare singură acolo, în casă. Trebuie să-mi spui ora exactă. Te voi aștepta în Portman Square și, când se va deschide ușa, îmi va fi ușor să pătrund în casă.

Văzînd groaza ce i se întipărise pe față, adăugă:

— Voi rămîne în hol, ca să-ți pot fi de folos la nevoie. Nu trebuie să te temi că aș avea intenția să mă servesc de d-ta pentru vreo descindere polițienească. Contra d-lui Malpas nu știu nimic, decît doar că este o ființă misterioasă. Apropo; nu cumva, dintre

scrierile care ți le-a dat să le copiezi, a fost vreuna adresată domnului Lacy Marshall?

— Nu. E vorba de milionarul african, nu-i așa? Șoferul taxiului mi-a spus că locuiește alături.

Îi povesti apoi despre curioasa întâmplare petrecută în fața casei lui Marshall, la care asistasese.

— Curios! exclamă Dick. Asta seamănă cu una din acele scene meschine, pe care bătrînul dorea să le joace vecinului, ca să-i producă neplăceri. Cred că cel mai bun lucru pe care l-aș face să mă duc la Marshall și să-l întreb ce are Malpas. Prin parc sufla un vînt rece și, cu toate că era îmbrăcată gros, Audrey tremura.

Shannon se ridică brusc în picioare.

— Animal egoist, ce sînt! spuse el înfuriat. Vino să luăm undeva, o cafea fierbinte.

Capitolul XV

OMUL PE CARE LACY NU-L CUNOȘTEA

Tonger îi deschise ușa lui Dick Shannon. Avea mania să vină la ușa înaintea servitorului și să-i primească pe acei vizitatori, care păreau mai distinși. După descrierea lui Audrey, Dick îl recunoscuse.

— Domnul Marshall este acasă? — Da domnule, spuse el pînă la urmă, intrîndu-se în fața ușii, dar nu primește decît pe cei cu care a fixat o întîlnire.

— Poate că vrei să fi atît de bun, să-i duci cartea mea de vizită?

— Poate... spuse omul cu nepăsare, luînd cartea și citind-o.

— Oh!.. urmă el buimăcit, sînteți detectiv? Intrați, domnule căpitan. Ați venit oare să arestați pe cineva?

— Poate fi arestat cineva în casa asta atît de bine ordonată, unde stăpîn și servitorii sînt atît de politicoși și îndatoritori, că-ți este posibil să-i deranjezi?

Tonger rîse încet. — Greșiți domnule, dar eu nu sînt servitor.

— Te pomenești că fiul casei? șuieră Dick dispus, sau poate că e domnul Marshall în persoană?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu! spuse omul rînjind. Nu mi-ar plăcea de loc să am banii și responsabilitatea lui. Veniți pe aici, d-le căpitan.

Conduse pe vizitator în salon și spre marea surprindere a lui

Shannon pătrunse și el acolo și închise ușa.

— Spuneți-mi vă rog este ceva în neregulă? Întrebă el cu voce speriată.

— După cîte știu eu, nu; vizita mea are caracter pur amical. Tonger ieșii afară din salon și reveni după cîteva momente precedîndu-l pe Marshall. Ar fi rămas și el acolo, dacă acesta nu i-ar fi arătat ușa.

— Vreau să sper că acest individ nu și-a permis să fie nepoliticos cu dvs, căpitan Shannon. Tonger a crescut împreună cu mine și prin urmare, n-a fost niciodată stîlat.

— Din contră, mie mi s-a părut chiar foarte amuzant.

Lacy Marshall mormăi:

— Pe mine nu mă prea amuză, de loc. De multe ori, plătești cam prea mult pentru cîntecul cuiva. Sînt momente cînd Tonger mă scoate din minți.

Ținea în mînă cartea de vizită a detectivului, pe care o citi din nou.

— După cum văd, sînteți de la Scotland Yard. Ce pot face pentru Dvs?

— Aș dori să vă întreb, în primul rînd, dacă-l cunoașteți pe dl. Malpas, vecinul dvs.

— Nu; veniți poate pentru plîngerea care am depus-o acum cîteva luni?

— Nu. Cred că poliția locală a reglat această chestiune. Am venit să vă văd, pentru că am aflat că acest individ Malpas, pune la cale ceva contra Dvs. Spuneți că nu-l cunoașteți?

— Nu l-am văzut niciodată, așa încît nu pot spune că-l cunosc. E sigur că nu cunosc pe nimeni cu numele de Malpas. Ce vă face să credeți la Scotland Yard, că omul ar avea ceva contra mea? În cele din urmă, ar fi posibil, deoarece am depus plîngere contra lui. Era atît de gălăgios, încît literalmente nu mă lăsa să dorm.

— Și ce fel de zgomote făcea?

— În general erau niște zgomote de ciocan. Părea că bate în perete; dar se poate prea bine ca eu să mă fi înșelat și el să nu fi făcut altceva decît să închidă niște lăzi.

— Nu l-ați văzut așadar niciodată?

— Niciodată.

— N-ați avut o descriere a lui, care să vă permită să-l identificați cu vreo persoană, ce ați cunoscut în Africa?

— Nu, n-am idee de așa ceva. Dușmani are fiecare bineînțeles; e imposibil să reușești în viață, fără să-ți creezi asemenea neplăceri.

Dick rămase puțințel pe gânduri. Se întreba dacă era prudent să se destăinuiească acestui milionar. În sfârșit, chiar cu riscul unor neplăceri viitoare se hotărî, totuși să-i spună o parte din cele ce știa.

— Malpas întrebuințează pe cineva, sau are intenția să-l întrebuințeze, ca să vă producă neplăceri de un caracter meschin. Așa de exemplu, sînt convins că femeia aceea beată care a venit aici acum cîteva zile, a fost trimisă de el.

— O femeie!

Marshall încruntă din sprîncene.

— N-am auzit niciodată, vorbindu-se de o femeie beată.

Se sculă repede și sună. Aproape imediat intră Tonger.

— Îmi spune căpitanul Shannon, că o femeie beată a venit să facă scandal aici. Mie nu mi-ai spus nimic de așa ceva.

— Parcă spun toate cîte se întîmplă? zise Tonger plictisit. Într-adevăr a venit o femeie. Că era beată asta mai mult ca sigur. A căzut jos, grămadă în hol. Ce era să fac cu ea? Am dat-o afară. Spunea că este doamna Lidderley de la magazinul „La paisprezece Flori”.

— În timp ce feciorul vorbea, Shannon privi pe stăpîn și văzu cum obrazul acestuia devenea galben ca ceara.

Capitolul XVI

SHANNON FACE O VIZITĂ

— Doamna Lidderley?! Întrebă Marshall aproape în șoaptă. Ce fel de femeie era?

— Un fel de stîrpitură. Ochii lui Tonger se fixară asupra detectivului. Pe legea mea, era slabă ca un țîr.

Marshall respiră ușurat.

— Cu siguranță era o șantajistă. Probabil că i-a cunoscut pe Lidderley. Ultima dată cînd am primit știri din Africa, d-na Liedderley era grav bolnavă.

Privi țintă la Tonger:

— Tu i-ai cunoscut pe Liedderley, Tonger?

— Pe doamna Liedderley n-am cunoscut-o. Moșneagul s-a însurat după plecarea noastră din Cape Town, dacă e vorba cumva de Iulius Lidderley. În orice caz, ce mai atîta vorbă, am dat-o afară!

— I-ai luat adresa?

— Ce să iau adresa unei femei cherchelite? Întrebă Tonger, ridicînd din sprîncene. Nu, Lacy...

— Ieși afară, mormăi Lacy, trîntind ușa după el.

Individul ăsta mă exasperează din cale afară. Îl am la mine de o groază de ani și foarte adevărat că în timpurile de demult eram unul pentru altul „Lacy” și „Tonger”; dar lucrul acesta duce la niște situații imposibile.

— Dick începu să rîdă. Scena îl amuzase cu adevărat.

— Cît despre Malpas, urmă Lacy, nu știu nimic despre el. Aveți poate vreo descriere a lui?

— Nici una, după care să puteți să-l recunoașteți. Tot ce știu, e că-i un om în vîrstă, foarte urît și că a angajat o cîntăreață de cabaret să vă producă neplăceri. Asta mi s-a părut ceva copilăresc, afară de cazul cînd dvs. ați avea poate oroare de cîntărețele de cabaret.

Lacy Marshall se plimbă prin salon, de colo pînă colo.

— Nu pot înțelege nimic, spuse el ascultînd această nouă precizare cu un calm la care Shannon nu se așteptea. Nu-mi pot închipui că l-am ofensat vreodată pe acest Malpas. Dar de ce nu vă duceți să-l vedeți, căpitane?

Apoi adăugă repede:

— E cam, îndrăzneţ din partea mea, să vă sugerez asemenea lucru, dar sînt curios să-l identific pe acest individ.

Dick Shannon se hotărîse să-l viziteze pe misteriosul domn Malpas.

Părăsindu-l pe Marshall, merse în faţa casei vecine şi privi la ferestrele goale. Căuta butonul soneriei. Negăsindu-l bătut la uşă şi tresări auzind aproape de urechea lui o voce întrebîndu-l:

— Cine-i acolo?

Înmărmurit se întoarse. De jur împrejurul lui, la cel puţin douăzeci de metri, nu se afla absolut nimeni. Atunci zări un mic grilaj deasupra uşii, aşa că-şi lămurî misterul. În dosul acestui grilaj era cu siguranţă un telefon prevăzut cu amplificator.

— Sînt căpitanul Richard Shannon de la Scotland Yard, spuse el adresîndu-se instrumentului invizibil şi doresc să am o întrevvedere cu domnul Malpas.

— Aşa? E imposibil! mormăi vocea, şi se auzi o mică pocnitură de închidere a aparatului.

Dick mai bătut din nou în uşă, dar nu se mai auzi nici o voce; iar uşa rezistă eforturilor sale.

— Trebuie să existe un mijloc de a intra în contact cu acest om, gîndi Shannon cercetînd cartea de telefon, dar numele lui Malpas nu era înscris ca locuind la Portman Square. Decepţionat se întoarse acasă.

Cu toate acestea nu putea considera ziua aceea pierdută, zadarnic. O întîlnise pe prinţesa în zdrenţe — care nu mai era în zdrenţe, şi ştia unde poate fi găsită.

Capitolul XVII

TONGER ASISTĂ

Puțini servitori se bucurau de libertatea și confortul lui Jim Tonger. Mansarda casei din Portman Square era a lui. Avea acolo dormitor, cameră de locuit, odaie de baie. În acest apartament își petrecea el serile, cufundat în nesfârșite calcule matematice, cu ajutorul unei mici rulete. Tonger și-a consacrat cea mai mare parte a timpului său liber, perfecționării unui sistem care ar putea provoca într-o zi teroarea și consternarea stăpînilor, de la cazinoul din Monte Carlo.

În seara aceasta era ocupat cu altceva — cînd auzi soneria, — părăsi repede camera și îl găsi pe Lacy Marshalt în biroul său, așteptîndu-l foarte grăbit.

— Unde dracu ai fost! mormăi Lacy.

M-ai sunat în odaia mea, deci trebuia să fii acolo, spuse Tonger.

— Te-am chemat ca să-ți spun s-o lași înăuntru pe d-na Elton la șapte și patruzeci de minute. Va conduce ea singură automobilul. Așteaptă în garaj și du mașina la Albert-Hall, unde are loc un concert. După concert, aduci mașina înapoi, în garaj.

— Puțin cam primejdios, după cele ce ți-a scris Elton, nu ?

— Ce, știi despre scrisoarea lui Elton ?

— Oh, ai lăsat-o așa... am văzut-o fără să vreau.

— Am pus-o în sertarul biroului meu. Deci ai scos-o și ai citit-o?

— N-are importanță; destul c-am văzut-o și-ți spun, că-i periculos ceea ce vrei să faci. Cred că nu ți-ar conveni să fii adus în fața unui tribunal. Aud?

— Cu tine ca martor? rînji Lacy.

Tonger ridică din umeri — Știi prea bine, Lacy că n-o să mă duc niciodată să depun mărturie contra ta. Nu e felul meu. Dar dacă mi-ar fi scris un individ ca Elton spunîndu-mi că dacă mă mai prinde cu nevastă-sa mă omoară, ei bine! Ți-o spun sincer că mi-aș păzi pielea.

— Am de discutat cu d-na Elton ceva afaceri, răspunse scurt, Marshalt. Doresc să fii exact la opt fără un sfert la poarta din dos. De îndată ce d-na Elton iese din mașină, intri tu acolo și o pornești. Atîta tot și am terminat!

— Bine. Și dacă ar fi urmărită, mașina ei va putea dovedi că a stat tot timpul la Albert Hall. Știi că ai un creier grozav, Lacy! Dar, ce-a vrut polițistul?

— Voia să se informeze de ȋncititul, care locuiește alături. Pare că-i unul dintre dușmanii mei.

— Cine dracu n-are dușmani, Lacy? răspunse valetul suspinând. Dar ce i-ai mai făcut și tipului ăsta?

— Habar n-am, și nici nu-mi pasă de el. Dar tu, ce credeai că l-a făcut să vină?

— Bănuiam că ȋn chestia doamnei Elton. E o hoată și ea și Elton, o știe toată lumea.

— Că Elton e hoț ordinar, sȋnt de acord, dar doamna e nevinovată.

— Aȋst de nevinovată, ȋl ȋnterupse Tonger, ȋncȋt ȋngerii se ȋntorc din calea-i atunci cȋnd o ȋntȋlesc, pentru ca nu cumva să se simtă mai prejos, decȋt ea.

Marshall făcu cu efort extraordinar, ca să nu-i dea replica furioasă, ce-i venise pe buze.

— Am terminat! spuse el pe un ton aspru: apȋ, cum Tonger voia să părăsească odaia, adăugă pe un ton ca și cȋnd nimic nu s-ar fi ȋntȋmplat.

— Mȋine iau masa aici și de-oi avea puȋȋn noroc, am un musafir foarte interesant.

— Care-i aia?

— Dar n-am spus că-i femeie!

— Știam că pentru tine nu există musafiri intereșanȋi, decȋt femeile, răspunse Tonger cu răceală. Ai găsit-o pe fata aceea? Fata pentru care ai pus un detectiv, să ȋi-o descopere? Marshall tresări.

— De unde știi și asta?

— Păi să vezi ceva... e uimitor cum ghicesc eu toate cele. Așa decȋ ea este cea care trebuie să fie mȋine regina balului?

— Sper că o să vină la masă. Apropo, amice, te rog să nu te mai baȋi unde nu-ȋ fierbe oala. Doresc neapărat ca fata din casă să fie aici și să ne servească ea la masă.

— Ca să inspire ȋncredere tinerei și naivei fete? Prea bine, atȋptȋnc. Așadar, la ce oră trebuie să vină muierea astă seară?

— Doamna Elton va sosi la orele nouă fără un sfert; cred că ȋl am mai spus-o. Și te-aș ruga ca atunci cȋnd vorbești de ea, să ȋntrebuȋnȋezi altfel de termeni, dragule. Ce fel de vorbe-s astea:

muierea aia?

— Păcatul tău ăla mare, Lacy, e că ești prea sensibil, spuse valetul ieșind.

Cînd mașina se opri în fața porții, el aștepta în întuneric. Ajută călătorei voalate să se dea jos și contrar obiceiului său, nu vorbi de loc.

Urcă apoi în mașina, pe care o duse în Baker Street. Pe drum zări un om care pîndea. Probabil că domnul Elton nu avea prea mare încredere în efectul produs de amenințările sale.

La orele unsprezece părăsi șirul de mașini și se înapoie vertiginos acasă. De cum opri la barieră, ieși Dora.

— Ai zărit pe cineva? întrebă ea pe șoptite, pe cineva care-l cunoști?

— Nu, răspunse Tonger, apoi adăugă: în locul dumitale cred că nu m-aș mai înapoia acasă.

Ea nu spuse nimic și vîrfîndu-se în mașină se așeză la volan, dar Tonger rămase în fața portierei deschise.

— Sînt lucruri, doamnă, care nu merită riscul; ăsta e unul dintre acelea.

— Închide ușa, ordonă ea, cu bruschete.

El ascultă, urmări cu ochii mașina, pînă ce farurile dispărură în întuneric și se înapoie la stăpînului său.

Adîncit în gînduri, Lacy Marshall ședea la masa de lucru.

— Mai ai nevoie de mine? Marshall clătină din cap.

— Crezi că ești dibaci, Lacy?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Crezi că este bine să sfidezi soarta pentru o femeie la care nici nu ții, afară doar dacă nu m-oi fi înșelînd!

În loc să se mînie, Lacy începu să rîdă.

— Există un anumit lucru, care se numește fructul oprit; și acest fruct nu are nici un gust, decît numai dacă e însoțit de primejdii.

— Fiecare, Lacy, are felul lui de a vedea; Elton este însă dintre cei care omoară. Poți să rîzi. Cunosc sentimentele lui Elton, pentru că am trecut și eu prin ele.

— Ieși afară! urlă Marshall și Tonger părăsi camera fără să se grăbească.

Dora Elton găsi acasă pe soțul ei, care luase masa în oraș, dar care se înapoiasă înaintea ei.

— Ei cum a mers? ați avut convorbiri interesante? întrebă ea

deschizînd uşa salonului.

— Nu, o să trebuiască să închidem dughiana. Klein vrea o parţie mult prea mare; şi cu toate astea ştie că nu poate conta pe prea mulţi bani din partea poliţiei; pentru deschiderea unei case de joc, căci sînt prea multe. Cu toate astea, nu mi-ar place de loc să închidem stabilimentul din Pont Street, deoarece se cîştigă parale acolo şi avem o anumită clientelă, care face jocul cinstit să fie profitabil.

Privi la ceas.

— Îl aştept pe Bill Stanford. Vrei să-l vezi şi tu? Pleacă în Italia.

Ea luă o ţigaretă.

— Mi-e absolut egal. Aveţi de vorbit ceva secret?

— Nu, răspuse el. Ştii că am văzut-o pe Audrey, astă seară.

— Ei nu! Unde asta? Întrebă ea surprinsă.

— Lua masa la Carlton.

— Cu cine?

— Cu Shannon, şi era foarte veselă. Nu trebuie să ai nici o grijă, nu o să te denunţe.

— Nu mă gîndeam la asta.

— Atunci te gîndeai că a călcat limita bunei cuviinţe, luînd masa cu un tînăr fără să fie însoţită de cineva? Habar n-am dacă avea vreo dădacă, n-am văzut-o. Tînăra femeie îl privi bănuitor.

— Ştii, prea bine, că nu pot să te sufăr cînd vrei să faci pe grozavul. Era bine îmbrăcată?

El făcu un semn că da.

— Nu mi-am dat niciodată seama cît e de frumoasă; Shannon nici n-o lăsa din ochi.

— Pare că şi tu ai fost fermecat de ea, spuse Dora surzînd. Ştii Buniny, că mi-a plăcut grozav concertul. Kessler a fost admirabil. În general nu-mi plac violoniştii...

— Kessler nici nu a cîntat, spuse el calm, suflînd fumul de ţigară. S-a anunţat asta în ultimele ediţii ale jurnalelor de seară. Mă mir că n-ai văzut...

Ea nu fu buimăcită decît un singur moment.

— Oh, mi-e imposibil să disting un violonist de altul, spuse ea cu indiferenţă. În orice caz, ăla care l-a înlocuit, cînta dumnezeieşte.

— Poate Manz, spuse el.

Auzii soneria de la intrare, şi se simţi mai liniştită.

Voluminosul Bill Stanford sosea foarte obosit deoarece petrecu-

se treizeci de ore în tren, venind direct de la Roma. Fără nici un fel de introducere spuse:

— Contesa pleacă joi, se oprește la Paris și va fi aici marți seara. Am fotografiile diademei și a colierului de perle. Cred că în mai puțin de o săptămână s-ar putea face niște copii exacte după ele, iar cît despre rest va fi cel mai ușor lucru. Stigman s-a împrietenit deja cu camerista — italiana lui este extraordinară, ai putea jura că este un macaronar veritabil. Fata o să-i înlesnească să dea lovitura.

— Credeam că rămăsese stabilit să nu ne mai ocupăm cu asemenea afaceri! sări Dora.

— Bineînțeles, spuse bărbatul cu vocea târăgănată. Noi nu avem în toată afacerea asta decît un interes platonice și Bill, dacă te prind că aduci o singură perlă în casa noastră, apoi să știi că aici îți rămîn oasele.

— Dar ce, sînt nebun? Întrebă Stanford. Oare ultima afacere a fost atît de strălucită? Nu, mulțumesc, fii fără nici o teamă! Aici la voi nu intră nici măcar un inel de la un lăntîșor de platină. Afacerea o să fie cît se poate de ușoară, Elton.

— Nu vreau să știu de ea! strigă Dora. Ce dracu, Bunny, de ce nu ne putem lăsa de furtişagurile astea meschine? Asemenea viață mă face din cale afară de nervoasă. Mi-e scîrbă de ea!

El o privi țintă.

— Și adică, de ce nu? Ce înseamnă zece mii de lire pentru tine sau pentru mine? Am putea trăi foarte bine și fără asemenea ocupații!

— Eu una, aș putea, spuse ea în șoaptă.

— Cum ? Poate cu acul? Sau dînd lecții de pian burghezimii melomane? Sau prin arta ta? Am și uitat cît cîștigai atunci cînd te-am întîlnit.

Ea își întoarse privirea de la el și-și mușcă buzele.

— Cît era? continuă el. Trei sau patru lire pe săptămână? Nu-mi amintesc bine, dar știu că era o sumă fabuloasă. Nu erai atît de sfioasă pe vremea cînd te înfruptai din leafa șefului tău.

— Asemenea chestiuni le putem discuta atunci cînd vom fi singuri, spuse ea, aruncînd o privire înspre Bill Stanford.

— Bill e la curent cu toate; n-am secrete față de el. Îl cunosc pe William dinainte de a te fi cunoscut pe tine, și el mi-a fost cel puțin credincios.

Ea se ridică parcă mușcată de șarpe, galbenă de mînie.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva? Te-am susținut doar în toate împrejurările. Ai pretenția că ai șters cu buretele peste trecut, și acum îmi arunci în față toate bănuielile tale mîrșave. Asta înseamnă tu, poate, a fi sincer?

— El nu răspunse, dar ochii-i negrii o priveau țintă.

— Regret, spuse el în cele din urmă, dar fără convingere.

— Vezi ce absurd e, urmă el, să vorbești de furturi meschine.

— Înțeleg că nu există altele. Prin însăși natura mea sînt hoț — cu toate că mîi les din comun. S-ar părea că mă laud, dar nu e de loc așa. Dacă spun că sînt hoțul cel mai dibaci din Londra. Am făcut nume și numai ca să-ți dau ție prosperitate; chiar și inelul de căsătorie l-am jecovinit tot dintr-o hoție. Astea toate trebuie să ți le bagi în cap.

— El nu ar fi avut chef să răspundă, dar se răzgîndi și ieși din camera lui să mai scoată un cuvînt.

— El, mai tîrziu, intră și el în dormitor ea era deja în pat și se culcase să doarmă. Îl văzu luîndu-și pijamaua, halatul și pantofii. Ieșii din camera lui încetînd ușa încetînd în urma lui, apoi îl auzi cum intră în cel de-al doilea dormitor și cum încuie ușa. Îngrozită, Dora se ridică din pat. În camera lui Martin Elton nu făcuse așa ceva.

Capitolul XVIII

LACY PRIMEȘTE O VIZITĂ

Audrey Bedford primise o scrisoare a cărei scris nu-i era cunoscut. Rupse plicul, așteptându-se să găsească vreo invitație la cine știe ce serbare artistică, așa cum primesc toți locatarii unui hotel mare.

Găsise însă următoarele rânduri:

„Stimată d-ră Bedford. Vei fi desigur foarte mirată primind aceste rânduri, din partea unui necunoscut. Găsind din întâmplare numele d-tale în registrul hotelului și gândind că ți-aș putea fi de folos, din cauza monstruoasei erori judiciare a cărei victimă ai fost, îți scriu ca să te întreb, dacă vrei să vi să mă vezi mîine la orele șapte și jumătate, la adresa alăturată. Cred că aș putea găsi pentru dumneata un serviciu convenabil, și în cazul în care n-ai nevoie de așa ceva, să-ți ofer cel puțin serviciile devotate ale unui amic dezinteresat.

Cu multă sinceritate al d-tale, Lacy Marshalt.

P.S. Trimite-mi te rog o telegramă ca să-mi dai de știre, dacă poți veni.”

Își frămîntă creierii, toată dimineața. Numele lui Lacy Marshalt îi era cunoscut. Îi trimise o telegramă, în care anunța că acceptă invitația asta după ce consultase în „Bottin Mondain” că există și o doamnă Marshalt la adresa indicată. Această doamnă figura în toate cărțile de referințe, doar la atît se mărginea existența ei. Era o invenție a lui Lacy, care se adevărase timp de douăzeci și cinci de ani, ca foarte utilă.

O mașină de piață o depuse pe Audrey la ușa locuinței lui Marshalt, ceva înainte de orele șapte și jumătate și fu primită de o cameristă foarte corect îmbrăcată.

Audrey purta o rochie simplă neagră, dar de mare gust, pe care o cumpărase în Shaftesbury Avenue și cu toată lipsa de bijuterii avea o ținută atît de regească încît Lacy Marshalt o privi surprins și cu admirație.

Era incomparabil, cu mult mai frumoasă decît și-o închipuise.

Ea, din parte-i văzu un om cu fața aspră, foarte distins, dar nu mai zări nici un alt individ. Iar doamna Marshalt pe care o aștepta rămînea invizibilă.

— D-ta ești d-ra Bedford? Sînt cît se poate de fericit să pot face cunoștință cu d-ta.

Luă mîna micuță într-a lui și nu comise imprudența de a i-o reține mai mult timp decît trebuia.

— Sper că o cină în doi nu-ți va displace; eu unul, detest mulțimile. Acum vreo douăzeci de ani cînd eram și eu tînar detestam și eu singurătatea.

Înoul cu care vorbise despre vîrsta lui, avu darul să liniștească teama ce începuse s-o cuprindă pe tînăra fată.

— Ați fost foarte amabil că m-ați invitat, spuse ea surzînd. Nu sînt mulți aceia care ar dori să se găsească în tovărășia unei persoane cu reputația mea.

— Dar, ai fost absolut nevinovată. Numai un idiot nu și-ar fi putut da seama de asta. Nu, nu! te rog, spuse el ridicînd mîinile în semn de protest. Nu te întreb și nici nu mă interesează pe cine ai vrut să acoperi, dar a fost ceva foarte îndrăzneț și în consecință te admir. Cred că ți-aș putea fi de folos d-ră Bedford. Unul dintre prietenii mei are nevoie de o secretară...

— N-aș vrea să vă închipuiți că n-am nici o ocupație. Sînt, de fapt în serviciul unuia din vecinii dvs., deși prea încîntată nu sînt de lucrul pe care-l fac.

— Unul din vecinii mei? spuse Marshall repede. Cine-i ăla?

Și cînd îi spuse pe cine-l credea, sări ca ars:

— Malpas? Nici nu-l credeam atît de uman ca să aibă în serviciul lui pe cineva. Cum arată acest om? Scuză-mi curiozitatea, dar tipul mă interesează fantastic de mult.

— Nu e prea frumos, răspunse ea.

Un sentiment de cinste o împiedică să discute asupra aceluia, care-l da cu ce să-și țină existența. Lacy observă acest lucru și nu mai insistă.

— Dacă se va întîmpla să nu mai fi prea mulțumită, cred că ți-aș putea procura o situație foarte plăcută; aproape că ți-aș putea pune în serviciu...

În acest moment fu anunțată masa și o porniră de-a lungul coridorului la capătul căruia era deschisă o ușă ce da într-o sufragerie mică, dar foarte elegant mobilată.

Înainte de a pătrunde înăuntru, Lacy se opri spre a spune ceva șoptit unui servitor, Audrey auzi șoapta, se miră... și-i fu frică.

Împ de o secundă rămase singură și-și dădu seama că se afla în

fața zidului care o separa de locuința misteriosului său patron.

În chiar momentul cînd îi veni această idee auzii:

Toc, toc, toc!

Dincolo în locuința lui Malpas bătea cineva în perete.

Toc, toc, toc!

Părea ca un fel de avertizare... de unde putea ști bătrînul?

Prima parte a cînei trecu fără nici un incident. Gazda ei era aproape de o politețe exagerată, și cînd află mai ales că nu bea vin fără să facă cea mai mică obiecțiune, îi umplu paharul cu apă. Cu privire despre Marshall el bău în lege, fără să pară măcar că vinul ar putea produce asupra lui nici cel mai mic efect.

Se aduse desertul și cafea, iar Lacy îi puse înaintea o cutie de aur.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Nu fumez.

— Ai toate virtuțile posibile d-ră Bedford, spuse el cu galanterie. Probabil că d-lui Malpas nu-i place să fumezi?

— Nu l-am întrebât, vreodată.

— Cît îți plătește pe săptămîină?

Voia tocmai să răspundă la această întrebare, cînd își dădă seama de impertinența, care se ascundea în ea.

— Salarul n-a fost încă fixat și privi la pendulă. O să mă scuzați d-le Marshall, dacă plec devreme, dar mai am ceva de lucru.

— Lucrul acela poate să mai aștepte, deoarece mai am să spun multe, fetițo. Cred că-ți dai seama că ocupația d-tale la Malpas n-o să dureze o veșnicie. Poliția îl are sub ochi.

Asta era ceva cu totul nou pentru Audrey.

— Am motivele mele, continuă Marshall, care mă îndreptățește să cred că moșneagul ți-a dat această ocupație numai în unicul scop de a te cunoaște, ca să te studieze și toate acestea de a avea în cel din urmă relații mai intime.

— D-le Marshall!!! strigă ea plină de indignare, sculîndu-se repede de pe scaun.

— Nu trebuie să fi supărată, vorbim doar ca prieteni, se scuza Lacy, încercă să spun ceea ce știe.

— Toate astea sînt invenții. Nici nu-l cunoașteți pe dl. Malpas mi-ați spus-o, singur.

El surse.

— Am însă mijloace de informații atît de vaste, încît orice eroare, devine imposibilă, spuse el pe un ton enigmatic, Sezi te ro

d-ră Bedford.

— Nu mai pot rămîne, trebuie să plec.

— Mai așteaptă puțin. Țin să vorbesc despre asta cu d-ta. Și apoi la nouă nu este o oră așa de tîrzie.

Contrar voinței sale, Audrey luă loc din nou pe scaun.

— Te cunosc de multă vreme, încep eu, de mult mai multă vreme decît ți-ai putea închipui. Te cunoșteam încă dinainte să ți se fi întîmplat nenorocirea aceea. Nu-ți mai aduci aminte să mă fi văzut la Fontwell? Tot timpul nu mi-a fost gîndul numai la d-ta Audrey, te iubesc... mult de tot.

Fără nici o grabă ea se ridică. El se sculă deasemenea în picioare.

— Aș putea să-ți fac din viață un paradis, scumpa mea.

— Prefer un drum mai spinos, răspunse ea cu demnitate și se îndreptă spre ușă.

— Un moment, se rugă el!

— Vă pierdeți timpul în zadar d-le Marshalt, spuse Audrey pe un ton rece. Propunerea dvs. o pricep foarte vag și sper, vreau să sper că mă înșel. Am venit aici ca o proastă, deoarece credeam că sînteți un gentleman, doritor să veniți în ajutorul unei fete care suferise peste măsură, nevinovată fiind, așa cum singur dvs. ați spus-o.

Acum el schimbă tonul.

— Ai venit aici pentru că te-am chemat; și n-o să se găsească nimeni să spună, că am luat masa în doi, singuri, între patru ochi, fără consimțămîntul d-tale.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Uitați că mi-ați scris o scrisoare și această scrisoare ...

— ...este în geanta d-tale. Lacy începuse să rîdă. Nu scumpă d-ră, trebuie să fi ceva mai rezonabilă. Degeaba vrei să încerci să ieși, deoarece această parte a casei este cu totul despărțită de rest și există o singură persoană privilegiată, care are cheia ei. Dacă ești fată cuminte, vei fi d-ta aceea, care vei avea cheia respectivă de azi încolo.

Audrey o luă la goană pe coridor; ușa care da în vestibul de la intrare era încuiată. Trase de clanță, dar aceasta nici nu se mișcă.

Un minut după aceea, brațul lui Marshalt se încolăcea în jurul ei, ridicînd-o ca pe un copil și o aduse în sufragerie.

Se zbătea din toate puterile, lovi cu pumnii în obrazul, care se

apleca deasupra ei, apoi printr-o forțare supraomenească izbuti să se elibereze.

Zărind pe bufet un cuțit cu vârful subțire și lung îl apucă repede.

— Dacă mă atingi, spuse ea, tremurând, te omor! Deschide ușa!

Lacy Marshall era un laș; în fața amenințării dădu înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu să nu faci așa o nebunie! strigă el. Eu... Eu nu aveam de gând altceva decât... să te ajut...

Lacy își scotocii buzunarele și tremurând scoase o legătură de chei. Audrey auzi zgomotul broaștei care se descuria, și trecu repede prin fața lui în timp ce el ținea ușa deschisă.

— Vrei să mă ierți? murmură el.

Ea nu răspunse zvrîli cuțitul pe covor și intră pe coridorul foarte slab luminat.

— La dreapta, spuse el.

Ascultându-l, ea apucă pe un coridor îngust, deși instinctul îi spunea că scăparea, că drumul cel bun era drept înainte.

Înainte să-și fi putut da seama de pericol, el era deja în spatele ei.

Alergă spre fundul coridorului și găsi o scară pe care o urcă în goană cu Lacy mereu pe urmele ei. Era în întuneric și urca desigur o scară care ducea la camera servitorilor.

Deodată se opri; în urma ei nu se mai auzea nici un pas. Deasupra ei se găsea o lucarnă la care nu putea ajunge, n-avea altă alternativă decât să se înapoieze și cu multă băgare de seamă coborî dibuind.

Ajunsesese de acum în gang, când auzi un zgomot ușor, zgomotul unui plîns de femeie. Nu-și putea da seama dacă zgomotul venea de sus, sau de jos, sau poate de alături, din locuința d-lui Malpas.

Ascultă cu multă atenție. Plînsul se transformă într-un suspin slab, dar asta n-o distrase de la propriul său pericol, decât doar pentru un moment. Nu se mai vedea nici cea mai mică urmă de Lacy Marshall și coborî o scară lată, privind nervoasă în jur; ochii i se obișnuiseră cu întunericul, așa că vedea acum foarte clar.

Ajunse la coridorul unde se găsea sufrageria cea mică și vestibulul, la intrarea căruia se afla scăparea.

Mereu nici o urmă de Lacy.

Apoi, când puse piciorul în vestibul, o mînă o apucă de mijloc și o alta îi astupă gura, astfel fu dusă pe sus în sufragerie.

— Și acum mititico, spuse vocea triumfătoare a lui Lacy Marshall, o să stăm amîndoi puțintel de vorbă, ca doi oameni cuminți.

El o aruncă într-un fotoliu; dar ea se ridică cu părul despletit gîfîind, dar fără să-l piardă din ochi.

— Dacă servitorii n-ar fi avut ordinul strict să rămînă în bucătărie, am fi avut un început de scandal. Vrei să mă înțelegi? Dacă aș fi știut ce pisicuță sălbatecă primesc în casă, apoi i-aș fi adus o dădacă.

— Bea, ordonă el.

Audrey simțea cum îi vine rău și cum o părăsesc puterile, riscînd totul bău vinul din pahar.

— Nu-i otrăvit, spuse el. Nu-i nevoie să te ferești. Ascultă Audrey, de ce nu vrei să fi gentilă cu mine? Tè vreau, scumpo! Ești singura femeie din lume pe care am dorit-o cu adevărat; și nu mi-am dat seama decît acum. Pot să-ți dau tot ce ți-ar dori inima; cît n-ai visat niciodată...

— Îți pierzi timpul în zadar! Mă abțin să-ți spun cît de mult mai insultat; vorbele mele n-ar avea nici un sens pentru un om ca d-ta. Mă voi întoarce la hotel, voi telefona căpitanului Shannon, și-i voi povesti ce mi s-a întîmplat.

Lacy se porni pe rîs.

— Cu alte cuvinte... vrei să mă dai pe mîna poliției. Dacă-i așa mă ști de la mine, că asta este o amenințare care nu mă sperie. Shannon este un om de lume, în consecință o să-și dea seama că n-am să invit la masă o doamnă care sosoște din Holloway, decît doar... de asemenea știe prea bine că n-ai fi acceptat invitația mea, dacă nu te-ai fi așteptat să fi curtată și dacă în același timp n-ai fi fost hotărîtă să primești curtea. Gîndești că sînt o brută, dar metoda aceasta economisește o mulțime de timp și o mulțime de preliminări stupide. În general femeile o preferă oricărei alte metode.

— Felul d-tale de femei poate da, eu nu sînt de felul d-tale.

— Pe Dumnezeuul meu ești, șopti el. Nu numai că ești tipul pe care mi place, dar reprezintă pentru mine toate femeile - chintesența femeii.

Se aruncă asupra ei și-și lipi buzele de acelea ale sărmanei fete. În acel moment, dar forțele-i începeau să o părăsească, deodată auzi dintr-o ușă o mișcare. Se introducea o cheie în broască.

El auzi de asemenea și o aruncă atît de brusc de lîngă el, încît fata căzu în genunchi. Lacy se întorse în timp ce ușa se deschidea încetîșor.

În cadrul ușii apăru o femeie în negru.

Era Dona Elton, iar Audrey, ridicînd privirea, zări ura feroce care lucea în ochii surorii sale, și se cutremură de groază.

Capitoului XIX

POVESTEA LUI JOSSUA

— Parese că sosesc într-un moment cam inoportun, spuse Dora Elton cu o voce metalică.

În același timp, fără a se urni din loc, primi lovitura ochilor fulgerători ai lui Marshall.

— Văd Lacy, că ai o deosebită preferință pentru familia noastră, spuse ea.

Audrey se ridicase și cu pasul nesigur, trecu prin fața surorii sale, apoi ieși ca o furtună afară în aerul rece și curat al nopții.

În tot acest timp, în sufragerie nu se pronunțase nici o vorbă, pînă cînd nu se auzi zgomotul ușii de la intrare, arătînd că Audrey plecase.

— N-am să-ți cer nici un fel de explicație, scrișni Dora, deoarece totul este mult prea evident.

Cu mîna tremurîndă Lacy își turnă un pahar cu vin, pe care-l sorbi dintr-o înghițitură, înainte de a vorbi.

— O invitasem la masă, și... fata s-a cam ambalat — asta-i tot. Ți-o jur că nu s-a întîmplat nimic.

Ea se porni pe rîs.

— Nu mi-o pot închipui de fel pe mironosița de Audrey ambalîndu-se; dar... ce-i adevărat e adevărat... sub influența ta magnetică, Lacy, bieteile femei, nu sînt decît niște creaturi din cele mai bizare. Apoi schimbînd tonul urmă: Ști că Bunny a aflat că noaptea trecută, atunci cînd spuseseam că mă duc la concert, am fost la tine...

— Puțin îmi pasă de ce a aflat sau n-a aflat bărbatul tău, mormăi el:... Dacă ceea ce Bunny află sau gîndește e în stare să te demoralizeze pînă într-atît, n-ai decît să nu mai vi aici.

— Și... ți-ar place să-ți dau cheia înapoi, nu-i așa? Cheia care

deschide poarta din dos, ușa florăriei și acest sanctuar. Bunny are o pasiune pentru astfel de propuneri.

— Ascultă: n-aș vrea să crezi că între mine și sora ta ar exista ceva.

— Ea nu mi-e soră, dar nu are importanță. Și că a fost ceva între voi...

Deodată fu cuprinsă de o mînie grozavă și-l acoperii cu un potop de vorbe fioroase. Pentru tine am riscat totul; am mințit, am înșelat... Oh! Ființă mîrșavă! Totdeauna am urît-o. Dumnezeu, cum o mai urăsc și acum!... Și tu vrei ca ea să-mi ia locul! Te omor ca pe un cîine, Lacy...

— ... Da, sigur; în fiecare zi, tragi în mine, spuse el ironic. Tu de o parte, și bărbatul tău de alta. Am devenit un fel de țintă vie pentru Eltoni.

Luă de umeri și trase la pieptul său pe femeia, care plîngea în hohote.

— Trebuie să fi cam smintită, să-ți poți închipui că aș fi îndrăgostit de pisica aceea. Uită care-i adevărul; există un bărbat pe care-l urăsc mai mult decît orice pe lumea asta; și acest bărbat este tatăl lui Audrey Bedford.

— Nu-l cheamă Bedford, spuse ea repede.

— Exact. Numele lui este Torrington. Dan Torrington și cu mine sîntem dușmani de moarte.

— Bine, dar acest om este un pușcăriaș.

— Este întemnițat la Cape Town, condamnat pe viață. Dacă pușca mea n-ar fi dat greș, n-ar mai fi fost acum pe lumea asta. L-am atins la un picior, și de atunci șchioapătă. De n-ar fi fost arestat în acel moment, m-ar fi omorît.

— Așadar, tu ai pus să-l aresteze?

— Da. Am descoperit că se îndeletnicea cumpărînd diamante de contrabandă; l-am urmărit și... asta-i toată povestea.

— Nu știu dacă trebuie să te cred sau nu, Lacy. Ce fel de răzbanare contra lui Torrington o mai fi și asta, făcînd dragoste cu fiica sa?

— Poate că ingeniozitatea ideii, nu se remarcă din primul moment. Greșeala mea a fost că am luat-o cu forța; ar fi trebuit să procedez cu mult mai mult calm, atunci poate că s-ar fi căsătorit cu mine.

— Să se căsătorească cu tine? pronunță ea gîfîind.

— Da, asta a fost intenția mea. Ascultă numai; pe timpul cînd Torrington cumpăra diamante, era proprietarul unei ferme numite Graspan, la malul unui rîu. Nu fusese bine vîrît la pușcărie, că se descoperise pe terenul său zăcămint de diamante cum rar s-a mai pomenit. Proprietatea a fost girată mai departe de către notarii săi, Hallan și Coold. Dan Torrington este milionar; dar nu-i mai puțin adevărat că-i un milionar mort. Unul dintre gardienii din Breakwater îmi trimite în fiecare lună cîte un raport asupra individului; și din ultimele vești reiese că osînditul se sfîrșește încetul cu încetul.

— Așadar... dacă te căsătorești cu Audrey?

— Da, dacă mă căsătoresc cu ea, devin unul dintre cei mai bogați muritori de pe suprafața pămîntului.

— Ce-ți mai trebuie. Ești doar destul de bogat!

— Sînt, spuse el violent, dar aș putea să fiu cu mult mai mult!

Îi întrerupse o bătaie în ușa.

— Cine este acolo?, întrebă el pe un ton aspru.

Servitoarea răspunse:

— Căpitanul Shannon așteaptă afară; spune că are ceva foarte urgent să vorbească cu dvs.

Dora scoase un țipăt de groază.

— Vai de mine! Nu trebuie să mă vadă! Unde mă pot duce?

— Treci prin seră, pe unde ai venit.

Abia o împinse pe Dora în biblioteca întunecoasă, cînd intră în cameră Dick Shannon. Era în ținută de seară și în ochii lui se putea citi o privire foarte puțin atrăgătoare pentru cel asupra căruia era îndreptată.

— Vreau să-ți vorbesc Marshall.

— Domnule Marshall, îl corectă acesta.

— D-le, sau Marshall pentru mine e tot una. Ai invitat pentruastă seară o doamnă la d-ta...

Africanul înțelese la ce se referă.

— Si dacă femeia de care vorbești s-a invitat singură? spuse el nepăsător.

— Ai invitat înastă seara o doamnă la masă și i-ai adus cea mai grozavă insultă pe care un bărbat i-o poate aduce unei femei.

— Dragul meu, spuse Marshall cu o voce nepăsătoare ești doar un om de lume. Cum fți poți închipui că persoana aceea ar fi venit, dacă n-ar fi știut și admis mai dinainte... toate eventualitățile?

Dick Shannon îl privi un moment drept în ochi apoi fără nici o

vorbă fl palmui cu dosul mfinii.

Urlînd de furie, Marshall, se dădu înapoi.

— Ferește-te să mai repeți vreodată minciuna asta spuse Dick, aproape în șoaptă.

— Ai pretenția că ești polițist! strigă Lacy. Oare și asta face parte din atribuțiile funcției d-tale?

— CunosC prea bine care sînt atribuțiile poliției, li răspunse Shannon cu voce aspră. Sînt doar înscrise pe fațada din Old Bayley. Reamintește-ți bine Marshall: Apără pe copiii celor sărmani și pedepsește pe răufăcători.

Detectivul ieși din casa lui Marshall într-o clipă mai calmat decît intrase.

Ridicîndu-și privirea către casa vecină, observă în dosul geamurilor o dungă de lumină (Fusese tocmai pe cale să examineze această casă cînd Audrey ieșise din cea, de alături, lovindu-se literalmente piept în piept cu el).

Cineva privea prin crepătura stolului, — zărise o mișcare ușoară — apoi lumina se stinse.

Bătu la ușă, dar nu răspunse nimeni. Așteptă vreo zece minute, apoi plecă. Dorea s-o revadă pe Audrey și să afle de la ea mai multe amănunte pentru că cu emoția ei, nu-i făcuse decît o expunere foarte incoerentă a celor petrecute.

Mergînd spre Baker Street, căută un taximetru, dar nu se vedea nici unul și se înapoie în direcția de unde venise.

Era oare o închipuire, sau zărea într-adevăr o siluetă întunecată ieșind din casa misterioasă, și care, traversînd drumul cu pași șchiopătați se îndrepta spre cealaltă parte a Squarului.

Nu încăpea nici o îndoială; siluieta era perfect reală, dar ieșise ea cu adevărat din casa lui Malpas? Ghetele-i prevăzute cu tălpi de cauciuc nu făceau nici cel mai mic zgomot; fși grăbi pasul și curînd după aceea fl ajunsse din urmă, pe individ.

— Scuză-mă, te rog.

Străinul șchiop întoarse spre detectiv o față slabă cu privirea foarte vioaie. Dinapoia ochelarilor săi cu ramă de aur, doi ochi examinau pe Shannon, în timp ce mîna și-o vîrîse imperceptibil în buzunarul pardesiului.

— Sînteți un amic al d-lui Malpas, nu-i așa? V-am zărit ieșind din casa lui.

— Greșiți, nu cunosc nici un domn Malpas. Sînt străin aici, abia

am sosit la Londra, și-mi căutam drumul ca să ies la Oxford Circus. E foarte neplăcut pentru un străin să se piardă într-un oraș mare.

Ochii lui Dick nu părăseau obrazul celui care vorbea.

— Locuiți în oraș?

— Da, la Ritz Carlton. Sînt președintele unei societăți miniere sud africane. Probabil că găsiți stupid din partea-mi, cînd dau astfel de informații unui străin; aici însă nu este cazul, deoarece d-ta ești detectiv — căpitanul Richard Shannon, dacă nu mă înșel?

Dick rămase nespus de înmărmurit.

— Nu-mi reamintesc să vă fi întîlnit vreodată d-le..

— Numele meu nu cred să vă intereseze; pe pașaport stă scris Brown. Probabil că Oficiul Colonial v-ar putea da ceva amănunte.

— În cazul acesta îmi veți permite să vă recomand pentru Oxford Circus, cel mai ușor și repede s-ar putea ajunge acolo cu un taxi și dacă îmi dați voie o să vă însoțesc o bucată de drum, deoarece merg în Regent Street.

Bătrînul dădu politicos din cap și cum tocmai atunci trecea o mașină, Dick îi făcu semn să stea.

Mulțumită luminii becurilor cu gaz putea să vadă figura celui cu care vorbise. Acesta nu avea în el nimic sinistru. Păru-i foarte des, era complet alb; umerii ușor încovoiați și cu toate că mîinile-i erau slabe și noduroase ca ale unui țăran, avea înfățișarea distinsă a unui gentilom.

Mașina opri colț la Oxford Circus și bătrînul se dădu jos cu mare greutate.

— Sînt infirm, spuse el fără a părea ca acest lucru îl indispuie. Căpitane Shannon, îți mulțumesc pentru ajutorul care mi l-ai dat.

Capitolul XX

O VESTE DE LA MALPAS

Audrey îl aștepta în salonul cel mic al hotelului.

— Sper că nu te-am împiedicat să mergi la culcare? spuse el, cuzîndu-se că vine atît de tîrziu.

Ea evită să vorbească despre aventura-i din seara aceea, dar el insistă cu multă hotărîre.

— Fi liniștită, n-am să mă mai ocup de asta.

Ea băgă de seamă cuvîntul mai, dar nu ceru nici un fel de explicație.

— Marshall are una din cele mai proaste reputații și fi sigură, că dacă nu fi știut că intenționezi să mergi la el, nu te-aș fi lăsat.

— Îl credeam înșurat, spuse ea cu tristețe.

— Nu, acesta-i faimosul lui truc, mulțumită căruia femeile nu-i înțeleg intențiile. Nu trebuie să mai mergi pe la Portman Square.

— Vrei să spui... la dl. Malpas?

— Da. Nu știu cîți bani ai cheltuit.

— Șaizeci de lire, spuse ea repede.

— Ei bine! ți le voi da eu, și ai să-i poți trimite banii înapoi.

— Nu pot face așa ceva, căpitane Shannon. Chestiunea asta trebuie să o decid eu înșămi. Cînd am să-l văd sîmbăta viitoare îl voi întreba clar ce salariu intenționează să-mi plătească. Îi voi spune cît am cheltuit și că doresc să-i dau restul înapoi. După ce voi termina cu această întreprindere...

— Principalul lucru este că această întreprindere nu trebuie să dureze prea mult, spuse Dick pe un ton sălbatic, sau dacă nu, voi pînunde cu forța în salonul lui blestemat.

După ce plecă detectivul, Audrey, urcă în camera ei și zări un băiețel pe toaletă. Recunoscî imediat scrisul puțin descifrabil și citi:

„Te felicit că ai putut scăpa. Ar fi trebuit să te folosești de mijocul...”

În surprinsă peste măsură. De unde putea să știe Malpas ce se petrecea în dosul ușilor încuiate ale sanctuarului lui Lacy?

Întorcîndu-se de la Audrey, detectivul se întoarse direct acasă. Ajunse înainte de orele unsprezece, în momentul cînd se ieșea de la casă și străzile erau brăzdate de trăsurile și mașinile. Voia să intre în casă, cînd zări pe trotuar, o persoană pe care o mai întîlnise în seara

aceea. Merse atunci drept la el.

— Iar v-ați rătăcit d-le Brown? Întrebă el vesel.

— Nu, răspunse Brown foarte calm. După ce v-am părăsit mi-a venit așa o idee că mi-ar fi nespus de plăcut să stau de vorbă cu dvs.

După o secundă de șovăire, Dick deschise ușa și spuse:

— Poftim! Și conduse pe vizitator în biroul său. Ei bine, să auzim d-le Brown, urmă el oferindu-i un scaun, pe care bătrânul se așează cu un suspin de ușurare.

— Mulțumesc, căpitane Shannon, spuse el. Mi-e nespus de greu să merg sau să stau mai mult timp în picioare. Ce știți despre Malpas?

Această întrebare pusă atât de direct îl buimăcii cu totul pe detectiv.

— Probabil că mult mai puțin decât dvs. spuse el în cele din urmă.

— Dar eu... nu știu nimic altceva decât, doar că este un om care nu iese niciodată din casă, care nu se interesează de vecinii lui și nici nu vrea ca aceștia să se ocupe de el.

— Ceea ce știm noi despre el, este că primește niște vizitatori foarte curioși.

— Dar cine oare nu primește asemenea vizite? Se știe, însă, ceva precis împotriva lui?

— Absolut nimic, răspunse Shannon foarte sincer. Dar din obișnuință profesională avem întodeauna privirea ațintită asupra persoanelor în vîrstă, care trăiesc singure. Asemenea persoane sînt întodeauna în pericol. De ce însă presupune-ți că știu ceva cu privire la el?

— Pentru simplu motiv că, atunci cînd tînăra fată a ieșit de la Marshall atrăgînd astfel atenția dvs. erați tocmai pe cale să-l supravegheați locuința, răspunse Brown foarte cal.

Dick îl privi cu atenție.

— Mi-ați spus parcă, dacă nu mă înșel că abia sosiserăți în Square.

— Așa este! Dar n-ai ce face! La drept vorbind și în meseria dvs. nu puteți fi întodeauna sinceri. Adevărat este că vă supravegheam și mă întrebam ce puteți avea contra lui Malpas.

— Nu cumva... din întîmplare m-ați supravegheat din interiorul casei?

— Întradevăr, cel mai bun loc de observație ar fi fost acolo,

— Răspunse el. Apropo ce credeți că s-o fi întâmplat cu biata fată? Marshall avea pe vremuri un renume de mare crai. Schimbând apoi brusc subiectul urmă:

— Ați mai văzut vreodată așa ceva?

Scoase din buzunar o pietricică de care atârna o pecete roșie. Dick o luă și o cercetă cu foarte multă curiozitate.

— Ce mai e și asta?

— Un diamant brut; și pecetea roșie este semnul societății noastre. Marcăm în felul acesta toate pietrele noastre servindu-ne de un fel de ceară specială care nu e nevoie să fie încălzită.

Dick îi dădu înapoi diamantul.

— Nu, n-am mai văzut așa ceva. De ce mă întrebați?

Bătrînul privi țintă la el.

— Sînteți absolut sigur că nu v-a adus nimeni o astfel de piatră? Iată primește deseori obiecte din cele mai bizare.

— Nu, n-am mai văzut niciodată așa ceva. Ați pierdut poate vre-o piatră?

Brown afirmă:

— Da, am pierdut așa o bucată, spuse el, dus pe gânduri. Ați auzit vorbindu-se vreodată de un oarecare Laquer? Văd că nu. Un om inteligent, dar care bea peste măsură. Treaz, Laquer era un geniu, înecat era cel mai mare idiot din lume.

— Nu, nu cunosc nici un Laquer. Asta înseamnă că nu e cunoscut oficial.

Bătrînul păru decepționat și se ridică tot atît de repede pe cum se așezase.

— O să vi se pară că eu însumi sînt întru totul misterios, spuse el. Apoi urmă, fără nici o legătură: i s-a întâmplat oare ceva fetei?

— Nimic altceva decît doar că a făcut o experiență penibilă.

— Hm! Se poate să faci astfel de experiențe, decît penibile, venind în contact cu stimabilul Lacy Marshall! spuse el scurt.

— Așadar, îl cunoașteți totuși.

— Niciodată nu cunoști îndeajuns pe cineva. Bună seara, căpitane Shannon. Iertați-mă, dacă v-am deranjat. Dacă vreți să mă vedeți, aveți adresa mea. Pentru orice eventualitate, ar fi bine ca eu să-mi telefonati, deoarece îmi petrec cea mai mare parte din timp la țară.

Dick merse la fereastră și urmări cu privirea bătrînulul șchiop. La ce ora el? Ce dușmănie era între el și Marshall?

Capitolul XXI

MARTIN ELTON PREZICE O ANCHETĂ

Cînd veni să-și ia dejunul Lacy Marshalt era în cea mai proastă dispoziție, în care s-ar fi putut afla cineva. Obraji-i erau încă roșii de palmele, pe care le primise de la Dick; și din cauza nesomnului cearcăne vinete îi umbreau ochii.

Cu filozofia căpătată din experiență, Tonger așteaptă mai înțelept stăpînul să-și termine masa, apoi spuse:

— A fost d-l Elton; i-am spus că nu te-ai trezit încă. Are intenția să se refacă.

— Poți să-i spui că sînt în oraș! urlă Lacy.

— Dar... vezi că știe că ești aici. Știu prea bine că nu se cade să dau sfaturi, Lacy, dar ți-ai făcut un obicei foarte prost, ca să sînt neîmbrăcat la fereastră. N-ai ce face, te-a văzut!

— Adu-l aici cînd vine: și dacă întreabă ceva de d-na Elton...

— Dar ce? Îs copil? răspunse Tonger înțepat. De altfel, Elton căpătat educație aleasă și asemenea oameni nu stau de vorbă cu servitorii...

Lacy nu trebuie să aștepte prea mult. Nici nu începuse prea bine să citească ziarul, cînd Tonger intră și anunță cu voce guturală:

— Domnul Elton!

Marshalt ridică privirea, încercînd să citească pe figura celui care intra.

— Bună ziua, Elton.

— Bună ziua, Marshalt.

Elton puse pălăria pe o masuță și-și scoase încet mînușile.

— Îmi pare rău că sînt nevoit să-ți întrerup dejunul, spuse așezîndu-se.

Era palid, dar asta era ceva obișnuit la el; ochii negri aveau strălucire cu totul anormală.

— Ți-am scris acum cîtva timp o scrisoare cu privire nevastă-mea spuse el, jucîndu-se cu o furculiță care-i era îndemînă. Scrisoarea era cam grosolană... sper că nu te-ai format.

— Drept să-ți spun Elton, nu-mi aduc aminte să fi primit partea dumată o scrisoare, care să mă fi ofensat, răspunse Lacy încercînd să surîdă.

— Cu toate acestea... nu-mi prea vine să cred că ai putut să uiți o asemenea scrisoare. Era vorba de micile dineuri ale Dorei, și-mi reamintesc că-ți ceream să n-o mai vezi.

— Dar bine, dragul meu...

— Îmi dau seama că o astfel de cerere este pe atât de stupidă pe cât de tiranică; dar îmi iubesc prea mult soția și doresc să-i evit experiența groaznică de a trebui să-și explice în fața tribunalului relațiile, extra-conjugale.

Spunînd aceasta, își fixă privirea asupra lui Marshall.

— Bine-nțeles, urmă el surzînd, că nu am de loc intenția să mă expun la o judecată, omorîndu-te, afară doar dacă n-ai muri în niște împrejurări de așa natură ca să fie imposibil să mă bănuiesc cineva pe mine. Aș dori pe cât posibil, să împiedic vulgaritatea unui fel de a fi, deoarece mai am încă destul respect pentru familia mea, ca să-i evit publicitatea.

— Mă tem că nu te înțeleg... începu Lacy.

— Nu-mi prea vine să cred, îl întrerupse Elton. De cînd ți-am trimis avertismentul, Dora te-a mai vizitat de două ori; o a treia oară nu trebuie să mai existe, te fac atent.

— Nevasta d-tale a venit să mă vadă aseară împreună cu sora ei, spuse Lacy; n-a rămas aici mai mult de un minut.

De mirare Elton făcu ochii mari.

— Sora ei? O crezi pe Audrey? A fost aici?

— Da. Nu ți-a spus Dora?

— Lacy Marshall era hotărît să se impună prin îndrăzneală. Putea după plecarea soțului, să-i telefoneze pentru a o pune la curent cu totul.

— Da, Audrey lua masa cu mine, și Dora aflînd de acest lucru, a venit s-o caute gîndind că societatea mea i-ar strica reputația.

Martin rămase pe gînduri.

— Așa ceva nu seamănă a Dora, spuse el. De altfel, ea pretinde că nici n-a fost pe aici; dar minciuna asta este destul de explicabilă. Și zi... o cunoști pe Audrey?

— N-aș putea spune că o cunosc, dar am întîlnit-o...

— Dar Audrey n-a fost aici în seara concertului de la Albert Hall, nu-i așa?

Africanul nu răspunse.

— Ești un mare șmecher, Marshall; puținel cam de teapa hoților, dacă nu mă înșel, ceea ce nu cred. La adică, juriul va trimite

probabil condoleanțe familiei dumitale așa încât, din acest punct de vedere vei avea un mare avantaj asupra mea. Dar tot e mai bine să citești despre moartea altuia. Bună ziua Marshall.

Elton se duse de-și luă pălăria și mănușile; în fața ușii întoarse. — Nu încerca să-i telefonezi Dorei, că-i degeaba. Înainte de a pleca de acasă am luat toate măsurile necesare pentru a scoate aparatul din funcțiune.

Salută cu multă gravitate și plecă.

Capitolul XXII

O PROPUNERE

Era o zi frumoasă de ieșit la plimbare.

În camera pe care o ocupa la hotel, Audrey fără pic de entuziasm, își termină lucrul. Descoperirea pe care o făcuse referitoare la intimitatea dintre Dora și Marshall, o tulbură enorm. Suferise o lovitură mare, regăsindu-și sora sub un nou aspect.

Puse într-un plic hîrțile pe care le copiasse, scrise adresa d-lui Malpas și aruncă plicul la cutia de scrisori a hotelului.

Ajunghind la restaurantul unde lua masa de obicei, portarul îi dădu o scrisoare, care sosise chiar atunci. Era de la Malpas, un bilet scurt și enigmatic.

„Îți interzic să-l vezi pe Marshall. Trebuie să refuzi neapărat oferta pe care ți-o va face astăzi.”

Citi și reciti uluită aceste rînduri, care nu sufereau nici un fel de replică, iritîndu-se atît pentru tonul cît și pentru dreptul care și-l lua de ai da ordine.

Ce fel de ofertă avea să-i facă Marshall?

Către sfîrșitul dejunului, un comisionar îi aduse o a doua scrisoare și recunoscî scrierea rotundă a lui Marshall.

Scrisoarea începea cu scuze sarbede asupra brutalității sale din ziua precedentă. Spunea că nu-și va ierta niciodată purtarea avută, dar speră că ea va fi generoasă. O cunoștea cu mult dinainte, decît își putea ea închipui, și continuă.

„Am întrebuițat felul cel mai stupid posibil ca să te pot întîlni; te iubesc sincer și cu adevărat, Audrey, și dacă ai accepta să-mi devii soție, m-ai face omul cel mai fericit de pe suprafața pămîntului.”

O cerere în căsătorie! Era cel din urmă lucru, la care s-ar fi

așteptat din partea lui Lacy Marshall și se hotărî să răspundă pe loc:
„D-le, vă mulțumesc pentru ceea ce în mod atât de evident are aerul unui compliment. Nu simt absolut nici un fel de regret refuzînd să iau în considerație oferta Dvs. Semnează Audrey Bedford.”

— Trimite asta expres, spuse ea comisionarului, și-și urmă mai departe dejunul cu simțămîntul că și-a început, bine ziua.

Oferta avusese totuși un rezultat: din adîncul gîndurilor sale cele mai intime, și-a scos la iveală ceva ce suprimase în bună parte. Avuse un impuls brusc și acțiună în consecință.

Un taxi o duse pînă în fața căsuței din Curzon Street, și de data aceasta i se făcu o primire mai frumoasă decît cu ocazia ultimei vizite. Și nici nu era de mirare; servitoarea nu o mai recunoștea.

— O căutați pe d-na Elton, d-ră? Mă duc să văd dacă e acasă. Numele dvs?

— Spune atît: Audrey.

— Evident că servitoarea nu recunoscă nici numele, deoarece o conduse în salonașul cel rece unde mai fusese primită și înainte.

Audrey așteptă pînă ce fata urcă scara apoi se luă după ea. Nu-și făcea nici un fel de iluzie în ceea ce privește atitudinea Dorei.

— Spune-i că nu-s acasă, se auzi vocea acesteia. Dacă nu vrea să înțeleagă cheamă gardianul.

— N-o să te rețin prea mult, spuse Audrey pătrunzînd în cameră.

Timp de o secundă, Dora rămase ca năucă, fără să poată face o mișcare.

— Fiecare minut pe care-l petreci în casa mea, spuse ea în cel din urmă, este un minut pierdut în zadar. Ce vrei de la mine?

Foarte liniștită Audrey merse spre cămin.

— Știe oare Martin ceva despre problema Lacy Marshall? Întrebă ea.

Dora închise ochii.

— Așadar... ai venit în problema Marshall?

— Vreau neapărat să-l părăsești, Dora.

— Pentru tine?

Vocea-i era răgușită. Audrey văzu cum buzele-i începuseră să-i tremure și recunoscă simptomele.

— Nu, îl disprețuiesc. Nu cunosc al doilea bărbat care să-mi displace așa cum îmi displace el. Dora, e imposibil ca tu să iubești

un asemenea om.

— Aşa...!!! Atîta tot?

— Nu, n-am terminat. Nu vreau să-ţi ţin predici, Dora, dar Martin e soţul tău, nu-i aşa?

— Da, e soţul meu. Acum ai terminat?

Groaza care-i era întipărită în voce o mişcă pe Audrey şi aceasta făcu un pas spre sora sa; dar Dora o dădu înapoi cu o asemenea expresie de ură, încît sărmana fată rămase locului fără să poată face vreo mişcare.

— Nu te apropia de mine! Vrei să părăsesc pe un bărbat pe care îl iubesc, şi care mă iubeşte... pentru tine? Pentru asta ai venit aici?

— Văd că totu-i în zadar, spuse Audrey, suspinînd. Aş fi vrut să fi fericită, Dolly.

— Spune-mi Dora, şarpe veninos ce eşti! Te urăsc şi te-am urît din totdeauna. Nu numai eu dar şi mama te-a urît; mi-a spus-o chiar ea o dată. Să-l părăsesc pe Marshall, nu numai că n-am s-o fac, dar am să-l iau chiar în căsătorie cînd voi scăpa de... cînd va veni momentul. Hai cară-te.

Se năpusti spre uşă şi i-o deschise.

— Las... că-ţi vin eu de hac, Audrey Torrington!

— Torrington! exclamă fata foarte mirată.

Dora îi arătă uşa deschisă şi Audrey ieşi în culmea disperării. Coborî scara şi soră-sa o urmări articulînd cuvinte fără nici un rost. Masca era căzută.

— Spioană! Hoată! Ipocrită! Vrea să te ia în căsătorie. Niciodată, niciodată. Auzi, niciodată!

Audrey simţi o uşoară atingere metalică şi se întoarse repede. Pe peretele din hol erau două trofee ale unei armuri scoţiene: pavăză, un pumnal şi două lănci încrucişate.

— Dora, pentru numele lui Dumnezeu.

În mîna femeii se afla un pumnal lung. Era gata să sară ca o fiară sălbatică. Era nebună de gelozie şi de ură.

Audrey zări pe cameristă, care sta în spatele ei tremurînd de frică. Puse mîna pe clanţa salonaşului; dar înainte s-o poată întoarce, Dora se şi năpusti asupra ei. Aceasta lovi cu furie, dar instinctul o făcu pe Audrey să se plece, astfel încît vârful pumnalului se înfipse în uşă. Îngrozită Audrey se împiedică şi căzu.

— Acum am pus mîna pe tine! strigă femeia ca scoasă din minţi şi ridică pumnalul în sus.

Atunci, o altă mână apucă mîna ei; se întoarse ca o sîrlează și clădu peste ochii cei mai zîmbitori, care au strălucit vreodată pe o figură omenească.

— Sînt foarte dezolat, stimată d-nă dacă întrerup o scenă atît de reușită de cinema, spuse Slick Smith; dar... cînd văd oțel devin nervos, tare nervos!

Capitolul XXIII

SLICK FACE ALUZII

Înainte ca Dora Elton să-și fi revenit în fire ușa se închise în urma lui Audrey. Cînd se mai dezmeticii tremurînd și cuprinsă de amețeaală Slick Smith o luă de mîna și fără ca ea să opună cea mai mică rezistență, o trecu în salonaș.

— Du-te, caută un pahar cu apă pentru cucoana, spuse el servitoarei. Astfel de repetiții teatrale ale amatorilor sînt foarte enervante. Dora privi la el foarte surprinsă.

— Am fost cît se poate de stupidă, spuse ea, tremurînd din tot corpul.

— Dar cine nu este, spuse Smith cu multă simpatie. Orice teorie e mai mult decît stupidă, cînd e vorba de un bărbat. Dar atunci cînd acel bărbat nu merită osteneală, totul e o absurditate, cîntă dragă; da, o absurditate!

Servitoarea se înapoie cu un pahar cu apă, pe care Dora îl sorbi pe nerăsuflăte. Apoi spuse gîfîind:

— Ea e de vină. Ea... Ea... Oh Doamne! ce ființă odioasă.

— Vezi?! Numai stau la discuție cu d-ta, spuse Slick foarte diplomat. Fata mi-a făcut întotdeauna o impresie din cele mai bune. A fost doar și-n pușcărie pentru d-ta; nu-i așa?

Dora privi țintă la cel care-i vorbea. În zăpăceala ei i se păruse că îl cunoaște.

— Dar cine ești d-ta? întrebă ea.

— Soțul d-tale mă cunoaște. Sînt Smith, Slick Smith din Boston. Shannon crede că exagerez cînd îi spun că am operat în America, dar se înșeală. Sînt născut în Anglia, dar am fost crescut la Boston... e o mai elegantă combinație posibilă. Scumpă d-nă, tipul nu merită atențea.

Încuse atît de repede de la un subiect la altul, încît la început

ea nici nu înțelese ce voia el să spună.

— Cine... Cine nu merită osteneală?

— Marshall... este un om cât se poate de rău. D-ta n-ai de unde s-o știi. În inima lui nu e bunătate nici cât negru sub unghie. Și-ar întrebuința primul născut, ca să-și facă piele pentru ghete, dacă ar avea nevoie. Mie îmi place Martin, e bărbat bun. N-aș vrea să văd când cineva va pune mîna pe el, tocmai când întoarce revolverul asupra lui. Și poate că te va duce la judecată și dînsul îți va zîmbi când judecătorul îl va trimite în celula morții. Și d-ta vei rămîne amorțită... gîndindu-te ce calic fusese Marshall și cum ai dus pe cei doi oameni la groapă.

Ea ridică mîna, ca pentru a-l opri.

— Te rog, pleacă ! Pentru asta ai venit să mă vezi? Pleacă... Slick închise ușa în urma lui, străbătu coridorul în vîrfurile picioarelor și ajunsese în stradă chiar în momentul când Martin cobora dintr-un taxi.

— Ce dracu mai vrei și tu, spuse el pornit pe ceartă.

— N-am timpul să ți-o spun... Elton, sari prea repede. Sari pe mine, pentru că fac o vizită, sari asupra banilor nemunciți care vin din Italia, pentru că borfașul cel împăiat de Stanford îți spune că, nu s-a mai pomenit nici când așa o plească.

Lui Martin îi pierise glasul.

— Bagă bine de seamă, să nu sari într-o capcană de lupi. Acești bani care sînt atît de buni ca și cei veritabili mi-au fost oferiți și mie. Îi fabrică Giovanni Strepessi din Genova și cu siguranță că sînt cu ghiotura în circulație.

— Habar n-am ce vrei să spui, zise în cele din urmă Elton. Stanford era plecat în Italia să cumpere bijuterii.

— Probabil că atunci când te-a pus în curent, o fi fost prin camera de alături cineva care nu trebuia să știe nimic, spuse Slick. Și apoi... ascultă Elton — aici coborî vocea — chiar și capcana bătrînului Malpas e mai bună decît noul capriciu al lui Stanford —

— Ce capcană?

— Nu știi nici eu exact... dar să nu-l vezi niciodată singur, în casa lui. Eu l-am văzut odată... Dar el nu m-a zărit! asta-i singurul motiv, că mai sînt încă în viață.

Capitolul XXIV

ÎNOTĂTORUL

De vreo cîteva zile Lacy Marshalt era foarte preocupat. Vicleanul Tonger a băgat numai decît de seamă, acest lucru.

Sîmbătă seara, fi aduse un teanc de scrisori. Lacy le examinează de grabă și încruntă din sprîncene.

— Nu-i nici una, de la amicul nostru din Matjesfontein, spuse el. De mai bine de o lună nu mi-a mai scris nici un rînd. Ce crezi de asta?

— Poate că a murit! răspunse Tonger. Se întîmplă și în Africa de Sud să moară oamenii. Marshalt își mușcă buzele.

— Poate că i s-a întîmplat ceva lui Torrington: poate că acesta o fi murit, adăugase el.

Tonger surîse.

— Ce dracu ți-a venit să rîzi.

— Totdeauna ai fost optimist Lacy; ăsta-i singurul lucru simpatic în tine.

Apoi după un moment de gîndire.

— Poate că nici nu știe să înoate.

Lacy îl privi cu atenție.

— E pentru a doua oară, că mă întreb, dacă știe să înoate. Bineînțeles că știe! De fapt, nici nu cred că piciorul să-i fi paralizat. Era unul dintre cei mai buni înotători, pe care i-am cunoscut vreodată. Dar, în sfîrșit ce vrei să spui cu asta?

— Iacă, nimic; mă întrebam numai așa... spuse Tonger, căruia îi plăcea să facă pe misteriosul... și copiii unui înalt funcționar ar trebui să știe să înoate, adăugă el.

Marshalt privi plin de bănuială.

— Și dacă nu știe să înoate, urmă Tonger, n-ar trebui să li se permită să se plimbe cu barca pe la Breakwater, mai ales în timpul verii cînd bate vîntul de la sud-est. Știi prea bine cum biciue vîntul de sud-est, nu?

Lacy se întoarse brusc spre valetul său.

— Să-mi spui imediat ce anume vrei să insinuezi. Copiii înaltului comisar? Vrei să vorbești de copiii Lordului Gilbury?

— Da! Acum vreo optsprezece luni copii Lordului Gilbury au plecat spre Table Bay într-o barcă cu pînze. Imediat după Breakwa-

ter, barca se răsturnă și cu siguranță că amîndoi copii s-ar fi înecat, dacă unul din ocnașii, care lucrau pe chei, n-ar fi sărit în apă să-i scape.

Lacy asculta cu gura căscată.

Era poate Torrington? Întrebă el într-un suflet.

— Îmi vine să cred că da. N-a fost pomenit nici un nume, dar ziarele din Cap, spuneau că ocnașul, care a scăpat pe copii era schiop și se vorbea că o să se facă intervenții pentru grațierea lui.

— Și sînt optsprezece luni de atunci, spuse Marshall, în șoaptă. Porc scîrbos ce ești! De ce nu mi-ai spus-o pînă acum?

— Ce să-ți fi spus, întrebă Tonger supărat. Nu s-a pomenit nici un fel de nume; și afară de asta, dacă ar fi pus în libertate, te-ar fi prevenit gardianul. Doar dacă...

— Doar dacă ce?

— Doar dacă, gardianul n-o fi ieșit la pensie, dacă nu locuiește la Matjesfontein și n-o fi vrînd să-și piardă un venit sigur...

Marshall sări în sus ca mușcat de șarpe și lovi cu pumnul în masă.

— Asta-i! Să știi că asta-i! mormăi el. Torrington a fost eliberat; n-a vrut să facă mult zgomot în jurul acestei afaceri și bineînțeles că notarii lui au tăcut și ei din gură.

Măsura camera în lung și-n lat. Deodată se opri în fața valetului său.

— Să ști că este pentru ultima dată că-mi mai joci un asemenea renghi, cîine spurcat ce ești! Ai știut! Cu siguranță că ai știut!

— N-am știut absolut nimic. De altfel dacă ar fi fost eliberat, era deja aici. Nu cumva fți închipui că dacă ar fi liber, Dan Torrington te-ar lăsa în pace, nu-i așa?

Milionarul se gîndise și el la fel.

— Și apoi urmă Tonger, nu intră în atribuțiile mele să te alarmez cu toate zvonurile care circulă. Mi-ai fost un adevărat prieten, Lacy. Fără îndoială că te plictisesc uneori; dar m-ai susținut în vremurile de restriște, și așa ceva nu se uită cu una cu două. Vorbești de trădare? Ei bine! De-ar fi vorba de trădare apoi sînt înscrise aici sute de fapte — își arată fruntea — care te-ar duce drept la ocnă; dar fi pe pace că așa ceva nu-mi stă în caracter. Și afară de asta, nu uita că Torrington mi-a jucat cea mai murdară festă, pe care mi-o putea juca un bărbat. Nu era cît pe ce s-o șteargă cu mica mea Elsie chiar în ziua cînd ai făcut să fie prins? Eu

unul n-am uitat nimic. Ia privește aici. Își vîrî mîna osoasă în buzunarul din interiorul hainei și scoase de acolo un portvizit vechi. Luă de acolo o scrisoare, cu care umblase de alîtea ori, încît atîrnau bucățele din ea.

— De ani de zile, de cîte ori mă gîndesc la Torrington, citesc scrisoarea asta. Ascultă numai:

„Ticule scump. Vreau să știi că sînt fericită. Știu că Torrington a fost arestat și că sînt cît se poate de mulțumită, că i-am ascultat sfatul și am venit înaintea lui aici. Ai să mă ierți vreodată, ticule? Crede-mă că îți spun că sînt cît se poate de fericită. În orașul acesta mare am găsit prieteni și banii pe care mi-a dat Torrington mi-au permis să încep o afacere care reușește. Într-o bună zi cînd tot trecutul nu va mai fi decît o amintire neplăcută, voi veni iar înapoi la tine și vom uita tot ce a fost.”

Împături din nou scrisoarea și o puse din nou la loc în portvizit.

— Nu, orice ai spune n-am absolut nici un motiv să-l iubesc pe Torrington.

Lacy stătea cu ochii țintuiți pe podea.

— Unde-i ură, e și frică, spuse el încet. Și ție ți-e frică de el: da și ție!

Tonger se porni pe rîs.

— Nu, nu-l urăsc; așa că n-are de ce să-mi fie frică de el.

Lacy se înapoie încetișor la birou, se așează pe un scaun și privește în gol.

— D-na Elton mi-a spus că a zărit un șchiop... începui el.

— Muierile astea nervoase văd totdeauna grozăvii... îl întrerupse Tonger... Dar ce mai e și asta?

Se întoarse, văzînd pe Lacy sărînd ca un nebun, cu ochii dilatați spre perete.

Atunci se auziră trei lovituri înfundate și distincte.

— E dracul cel bătrîn din casa de alături, spuse Tonger.

(O exclamație înăbușită, îl făcu să întoarcă capul.

Fața lui Marshall era galbenă ca de mort. Din gura-i deschisă, ieșeau sunete nearticulate, stranii, care nu aveau nimic omenesc în ele. Dar ceea ce îl izbi mai mult pe valet, erau ochii; deoarece se vedeau în ei groază de nepătruns.

Capitolul XXV

O CĂLĂTORIE LA PARIS

— Ce... ce-i acolo? bîgui Lacy, cu mîinile tremurînde, cu fața de cadavru.

Tonger privea în mod stupid spre zid, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă zidăria cea solidă prăbușindu-se, spre a da la iveală pe cel care ciocănea.

— Nu știu... bate cineva. L-am auzit și acum vreo cîteva zile.

Zgomotul încetase, dar Lacy rămase ca împietrit de groază, cu capul plecat înainte, ascultînd mereu.

— Ai mai auzit?... Pe cineva care bate?...

— O dată sau de două ori, răspunse Tonger. L-am auzit și noaptea trecută. Ce-o fi vrînd moșneagul? poate bate niște tablouri?

Lacy își umezi buzele și scuturînd din umeri, părea că vrea să izgonească groaza, care pusese stăpînire pe el. Ezitînd se înapoie în birou.

— Ajunge! spuse el brutal, și Tonger vru să părăsească camera.

Era aproape de ușă, cînd Lacy, îl chemă înapoi.

— Trebuie să-mi faci neapărat astăzi după masă un comision la Paris.

— La Paris?!

Valetul făcu ochii mari. Nu văd de ce să mă trimiți, pe mine la Paris. Nu cunosc franțuzeasca și pe lîngă asta, am oroare de mare. N-ai putea găsi pe altcineva? Trimite un comisar localnic; ăștia sînt specialiști în așa ceva.

— Îmi trebuie cineva în care să am toată încrederea. Voi telefona tocmai acum la Croydon să ți se pună la dispoziție un avion. În felul acesta, vei fi înainte de a se însera.

Tonger nu se putea hotărî. Afacerea asta îi strica toate socotelile.

— Drept să-ți spun tare n-aș vrea să mă urc în aeroplan; cu toate că sînt dispus să încerc ori și ce măcar o dată. La ce oră voi fi înapoi... dacă mi-o fi dat să mă înapoiez?

— Vei porni de aici la prînz, la două ești la Paris, unde vei da scrisoarea. La trei poți pleca de acolo și ești la Londra pe la cinci, după masă.

Tonger însă nu era hotărât. Se duse la fereastră și privi cerul cu teamă.

— Azi nu e de loc vreme de mers cu avionul, mormăi el. E înorat, bate vântul... În sfârșit voi pleca! E gata scrisoarea.

— Până într-o oră e gata.

După ce Tonger părăsi camera, Marshalt se duse și încuie ușa, se înapoie la birou, luă receptorul și ceru legătura cu Parisul. Apoi ceru un alt număr.

— Agenția de detectivi „Storner”?... Aș dori să vorbesc imediat cu dl. Willit, aici e Lacy Marshalt. E la birou?

Probabil că Willit era chiar în apropierea aparatului, deoarece salută imediat pe milionar.

— Vino imediat până la mine, spuse Marshalt și închizând telefonul începu să scrie.

Își da seama că la ora aceasta era pentru el o oră de criză. Nu departe de el se găsea un om, pe care-l lovise cu mare cruzime, un om care nu s-ar da în lături să pornească la atac, un om șiret, fără scrupule, care-și aștepta ora. Instinctul lui îi spunea că ora aceea era foarte apropiată.

Termină scrisoarea, o vîrf în plic și o pecetlui cu mare băgare de seamă. Descuie apoi ușa chiar la timp, deoarece intra împreună cu detectivul, pe care Lacy îl mai întrebuițase în diverse rînduri.

— Nu m-am interesat dinainte, dar presupun că d-ta ești șeful acestei agenții.

Willit dădu din cap.

— În mod practic da, răspunse el. Dl. Storner se ocupă mai ales de ramura New-Yorkeză. În America situația noastră este mult mai solidă. Storner face anchetele oficiale și ocrotește persoanele publice. Aici...

— Ai auzit vorbindu-se de Malpas?

— Persoana care locuiește alături? Da, am avut o cerere pentru descoperirea identității sale... clienții voiau și o fotografie a lui.

— Cine-s clienții ăia? Întrebă repede Marshalt.

D. Willit surse.

— Mă tem că n-am să vă pot răspunde la întrebarea asta. Chestiune de secret profesional!

Lacy luă un pachet de bilete de bancă din buzunar, scoase două din ele, le puse pe birou și le împinse spre detectiv, care cu surfs furie încurcat, le acceptă.

— Ei bine! Cred că nu e nici un motiv, să păstrăm secretul în afacerea asta. Era cu privire la unul numit Laker, un tip care a dispărut acum cîtva timp.

— Laker? Numele acesta mi-e cu totul necunoscut. Ați aflat despre moșneag?

— Nu d-le, nu, deoarece e mai închis decît o stridie.

Lacy stătu mai mult timp pe gînduri apoi zise:

— Doresc să-l supraveghești pe acest Malpas. Oamenii să facă cu schimbul. Să se facă de pază zi și noapte. Un om în fața casei, iar altul în dos; și mai doresc ca un al treilea om să stea de veghe pe acoperișul casei mele.

— Asta înseamnă șase oameni, spuse Willit. Sarcină, care ne incumbă, pînă acum în această problemă nu ne trebuia atîta personal... Cînd trebuie să începem ?

— Imediat, spuse Lucy cu grabă. Voi da ordin să se lase liberă intrarea omului pe care-l veți pune de gardă pe acoperiș. Valetul meu Tonger se va ocupa de el, ca să aibă tot ce-i trebuie.

Plecarea detectivului fu grăbită de chemarea telefonului din Paris și timp de zece minute, Lacy Marshalt fu ocupat să dea fel de fel de instrucțiuni în franceză.

Capitolul XXVI

FEMEIA DIN PARC

Audrey nu-l mai văzu pe Dick Shannon de două zile și era tare pornită împotriva lui, deși acesta îi dăduse numărul de telefon, și ea știa prea bine că, la prima chemare el ar fi venit în cea mai mare grabă.

Luase o hotărâre: a doua întrevvedere cu dl. Malpas trebuie să aibă loc chiar în seara aceasta și era ferm decisă să pună capăt relațiilor dintre ei. În fiecare dimineață îi sosise câte un pachet; ea transcrisese notițele, trimițându-le pe urmă înapoi, ba o dată le dusese singură în Potman Square, în speranța că-l va putea revedea înainte de împlinirea fixată, dar deși bătuse îndelungat la ușa de intrare, nu câpătă nici un răspuns și trebui să vîră pachetul în cutia de scrisori. După amiază se duse să facă plimbarea ei favorită în Green Park, care în această zi rece de ianuarie avea aspectul unui pustiu.

Era la jumătatea drumului spre pod, cînd un vînt năprasnic era cît pe ce s-o doboare; se hotărî să se înapoieze acasă, și-și puse planul în aplicare.

Înainte ei mergea un bărbat, care învîrtea din baston. Era gata, gata să o lovească și mîhnit de această lipsă de dibăcie involuntară, se întoarse.

— Cer mii de scuze, spuse el.

Ea surse, răspunse printr-o frază banală și-și urmă calea. Atunci zări pe una din băncile din jurul lacului, o femeie care ședea într-o atitudine ce da de bănuț.

Era rezemată de bancă, cu fața ridicată spre cer, iar mîinile întinse țineau strîns convulsiv banca pe care ședea. Pe Audrey o cuprinse frica și-și încetini pasul nelîndrăznind să treacă pe lîngă ea și omul cu bastonul o ajunse din urmă. O zărise și el pe femeie.

— Tare curios, spuse el. Ce-o fi avînd femeia asta?

Iuți pasul și fata îl urma.

Femeia să tot fi avut între treizeci și patruzeci de ani, ochii îi erau pe jumătate închiși, fața și mîinile îi erau învinețite de frig. Lîngă ea se afla o sticlută de argint, al cărei dop fusese scos și din care picurau pe bancă niște picături.

Bărbatul puse binișor mîna pe capul ei.

— Cred că ați face bine să chemați un gardian, spuse el.

Chiar în acel moment apărură un polițist ceea ce o scuti să caute unul în mod special.

— E oare bolnavă, întreabă acesta?

— Cred că... foarte bolnavă spuse bărbatul liniștit. D-ră Bedford ai face mai bine să pleci. Ea tresări auzind pe acest străin pronunțându-i numele și îl privi cu mai multă atenție.

— Nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci, dar ochii care arătau insistent aleea, spuneau mai mult decît gura. El ținea cu tot dinadinsul ca ea să plece.

— În fața clădirii jandarmilor călări, veți zări un alt agent d-ră spuse polițistul. Fiți atît de bună și spuneți să vină aici și să cheme și ambulanța.

Mulțumită că a scăpat, Audrey porni în goană și dispărură înainte ca polițistul, amintindu-și de instrucțiunile, pe care le avea de spus:

— Na, am uitat să-i cer numele, dar... mi se pare că d-ta o cunoști, nu-i așa? D-ra...

— Da, D-ra Bradfield; o cunosc din vedere; lucrez pe vremuri amîndoi în același birou, spuse fără pic de șovăială Slick Smith.

Luă de jos sticluța de argint și puse dopul la loc și o întinse polițistului spunînd:

— Va fi nevoie să știi, ce e înăuntru; dar n-aș lăsa pe nimeni să guste, doar dacă i-aș dori moartea.

— De ce ? credeți poate că-i otravă?

— Nu simțiți? Miroase a migdale amare...

Polițistul încreună din sprîncene.

— Credeți, așadar... că-i moartă?

— Aft de moartă cît poate fi cineva, răspunse Smith liniștit.

— Sinucidere?

— Habar n-am! Ai face mai bine, să-mi iei numele: Richard James Smith. La siguranță se știe cine sînt, figurez prin registre.

Polițistul privi atent cuprins de bănuială.

— Și ...ce cauți aici?

— Tă ajut răspunse Smith, foarte scurt.

În acest moment sosi și cel de-al doilea polițist și semnalul strident al ambulanței adună repede o mulțime de curioși.

Medicul făcu un examen sumar și rapid.

— Da, e moartă. A luat otravă... Acid cianhidric, sau cianură. Dick Shannon află din întîmplare despre această chestie, dar afară

de numele lui Slick Smith, afacerea nu prezenta vreun interes ca să se ocupe el personal de ea, pînă în momentul cînd ofițerul de poliție, care primise însărcinarea, veni să-i ceară informațiuni cu privire la Smith.

— Da, îl cunosc; e un excroc american. Deocamdată n-avem nimic contra lui. Cine-i femeia?

— Asupra ei nimic cu care să poată fi identificată?

— Nimic; pare să fie o sinucidere. E a doua, care s-a petrecut în Green Park, de la Crăciun încoace.

În aceeași seară în timpul mesei Audrey citi următorul pasaj într-un ziar.

— Astăzi după amiază a fost descoperit în Green Park corpul unei femei necunoscute. Se pare că este vorba de o sinucidere.

Audrey se cutremură. Probabil că totul se petrecuse cu iuteala fulgerului, deoarece cînd ea trecuse pe alee cu un minut înainte, femeia nu era pe bancă. Cine putea să fie? Audrey era sigură că o mai văzuse pe undeva...

Deodată își reaminti! Era femeia pe care o zărise în săptămîna trecută; femeia beată, care ciocănea la ușa casei lui Marshall.

Lăsă masa neterminată și merse la telefon. Avea în cele din urmă o scuză ca să-l cheme la telefon pe Dick Shannon. Bucuria din vocea lui cînd îi răspunse, o făcu pe Audrey să fie nespus de fericită.

— Unde ai fost pînă acum? Am tot așteptat să-mi dai un telefon... S-a întîmplat oare ceva?

Această ultimă întrebare era pusă pe un ton foarte îngrijorat.

— Nu, nimic. Citeam tocmai că a fost găsită în Green Park o femeie moartă. Am văzut-o, căpitane Shannon, adică eram acolo cînd a fost găsită și... mi se pare că o cunosc.

— Uite că vin numaidecît.

Cîteva minute mai tîrziu era lîngă ea și asculta povestea celor întîmplate.

— Da, știam că Slick Smith era acolo. Există un raport, care spunea că o fată tînră, o domnișoară Bradfield, era și ea acolo, dumneata ești aceea. Spune-ai că o cunoșteai, pe femeie?

— Îți reamintești că ți-am vorbit odată despre o femeie, care făcea scandal în fața ușii lui Marshall?

— Aha!... Scandalagioaica?!

Dick începu să fluiera.

— Mai zilele trecute, cînd am fost la Portman Square, am făcut

o mică anchetă cu privire la ea. Este femeia , pe care Tonger a zvîrlit-o afară, după aceea n-a mai fost văzută. Eu n-aş cam vrea să figurezi, ca martoră în această afacere, urmă ei. Smith va da toate lămuririle necesare. Diseară mă duc să-l văd pe Tonger. Dumneata cînd trebuie să-ţi vezi patronul!

— Astă seară la nouă.

— Perfect! O să împuşc doi iepuri dintr-odată. Mă duc acum acasă la Marshall, apoi la nouă fără trei minute te aştept mai sus de Portman Square.

— Dar... căpitane Shannon, nu-i nevoie.

— Părerea mea este tocmai contrarie. Promite-mi că n-o să intri în casa aceea, înainte de a mă vedea pe mine.

— Ți-o promit, spuse ea, simțindu-se oarecum ușurată la ideea că Dick se va afla în apropiere, în timpul întrevederii care urma să aibă loc.

Capitolul XXVII

TRĂDAREA

Martin Elton își luă ochii de pe ziarul pe care-l citea și pentru a înălța oară, privi la soția lui, care sta tolănită pe un fotoliu în mijlocul caminului, cu capul în mîini, adică îngîndurată.

De data aceasta ea se întoarse și-i întîlni privirea.

— Credeam că vrei să ieși, spuse ea.

— E adevărat, Dar... ce-i cu tine, Dora? N-ai luat nimic în gură, în masă.

— Nu prea mă simt bine; cînd te înapoiezi?

— Nu știu, cred că pe la miezul nopții.

— Te duci să-l vezi pe Stanford?

— M-am întîlnit astăzi cu el și nu simt nevoia să-l revăd.

— A adus banii aceia? întrebă ea fără să-și întoarcă fața.

— Nu.

— Cu toate acestea a adus ceva într-un sac. Sînt banii de care a vorbit acel Smith.

De data aceasta Martin spuse adevărul.

— Da, a adus trei milioane de franci. E o afacere excelentă și fără nici un risc. Klein va putea să-i dea foarte ușor pe piață și totul va fi benefic.

— Treaba voastră Martin. Dacă tu vrei să preiei riscul asupra ta, eu nu știu, n-am văzut. Sînt dezgustată de toate acestea.

— Ți-am mai spus că nu este nici un risc. Italianul ăsta este un geniu și pentru mine, toată afacerea asta nu este decît ca un accesoriu. N-am de loc intenția să mă dedic în mod regulat sportului de a pune în circulație bani falși.

— Unde-s banii?

— Sub salteaua de la patul meu. Dar nu-ți fă inimă rea de mine; mîine îi scot de acolo.

Ieși pentru un moment afară și reveni imediat cu pardesiul și mănușile.

— Tu nu ieși nicăieri?

— Nu știu, poate ... răspunse ea fără să-l privească.

Auzi apoi ușa de la intrare închizîndu-se și reveni din nou la mîndurile sale. Îi era frică de Martin, nu pentru ea, ci frică pentru viitorul pe care-l iubea. Martin îi devenise un fel de sarcină

insuportabilă. O supraveghea fără întrerupere, o bănuia... o disprețuia. De câteva zile ajunsese într-un așa hal de nervi, că avea pentru el o ură feroce. El era acela care o coborîse atît de jos, el o pusese în contact cu lumina interlopă. Așa credea Dora, uitînd că tot ceea ce făcuse el pentru ea, viața din care o scăpase, precum și toate bunătățile sale, generozitatea lui constantă.

Dacă ar face ca Martin să dispară!

El era plecat de o jumătate de oră, cînd ea dădu fuga în camera ei, își puse mantaua și pălăria și ieși.

Sergentul care era de gardă la comisariatul de poliție din Vine Street, vorbea cu Gavon, șeful detectiv, cînd intră repede o femeie palidă. Gavon o cunoștea și o salută foarte amabil:

— Bună seara, doamna Elton! Doreați să mă vedeți?

Ea făcu un semn că da, neputînd scoate nici un sunet din gură.

— Da, murmură ea în cele din urmă. Există undeva în Italia un om care fabrică bani falși, franțuzești...

— Adevărat? spuse Gavon. Cunoașteți poate pe cineva care are asemenea bani?

— E un stoc întreg la mine în casă, soțul meu i-a adus. Sînt sub salteaua de la patul său. La capătul patului se găsește un mînier... sub saltea... Îi găsiți cu siguranță.

Gavon era cît pe ce să cadă jos de emoție.

— Soțul dumitale? Îi aparțin lui?

Ea făcu semn că da.

— Ce pedeapsă capătă el pentru asta? strigă ea, agățîndu-se violent de brațul lui Gavon. Cel puțin șapte ani, nu-i așa?

— Luați loc și fiți bună să așteptați aici.

— Nu, nu trebuie să plec. Trebuie să mă duc neapărat undeva... undeva... servitoarea o să vă introducă în casă...

Un moment după aceea, ea alerga pe stradă.

Oricît de repede alerga ea, cineva o urmărea. Se întoarse.

— Martin! urlă ea îngrozită.

El o străfulgeră cu privirea; ea se dădu înapoi, cu mîinile întinse pentru a evita lovitura de pumn.

— Ai fost la Vine Street... pentru ce?

— Am... trebuia să mă duc acolo... bîlbîi ea mai mult moartă decît vie.

— Ai fost acolo să mă denunți în privința banilor!

— M-ai spionat?

— Te-am văzut intrând și am ghicit totul. Bănuiam că o s-o faci; și totuși nu puteam crede că te vei preta la așa ceva. Ai putea scuti poliția de o muncă inutilă, ducându-te să-i previ, că nu vor găsi nimic.

— Martin, gemu ea.

— Ți-ai spus desigur, că o dată ce eu ajung la răcoare, lucrurile cu Marshall se vor aranja. Ai greșit socoteala ferigo; în noaptea asta termin și cu stimabilul.

Ea se agăță de soțul ei, dar el o respinse și porni lasând în urma lui o nebună, care alerga spre o cabină telefonică pentru a cere zadarnic numărul lui Lacy Marshall.

Capitolul XXVIII

CASA MORȚII

Cinci minute după întrevvedereea sa cu tânăra fată, mașina lui Dick Shannon îl depuse în impozantul portal al casei lui Marshall. Ranger îi deschise ușa. În general acesta purta un fel de livree — un frac și jiletcă cu dungi —, dar în momentul acesta era într-un costum sport cu un pardesiu gros, părea că se întorsese tocmai dintr-o călătorie.

— Marshall nu-i acasă, spuse el morocănos.

— Dar ce-i cu dumneata, pari bolnav? întrebă Dick.

Intră în hol și închise ușa în urma lui.

— Exact. Dumneata ai mers vreodată cu avionul?

— Zi... Asta-i pricina? spuse Dick rîzînd. Ei bine te compătimim! Ai făcut, e adevărat o experiență nouă, dar grozav de neplăcută pentru unul care suferă de rău de mare. Eu, de fapt n-am venit pentru Marshall ci ca să te văd pe dumneata. Ți-aduci aminte de femeia care a fost aici săptămîna trecută și pe care ai izgonit-o?

Ranger făcu un semn de afirmare.

— Poftim în salon, căpitane, spuse el deodată. Făcînd lumină, deschise ușa.

— Abia sosii, cu puțin înainte de venirea duminică. Ce vrei să știi de la mine?

— Astăzi după masă, a fost găsită în parc o femeie moartă. Am multe motive să cred că este una și aceeași persoană cu, aceea, care a făcut scandal aici.

Tonger privi la el cu gura căscată.

— Nu cred, spuse el. Spunea-i că în parc? În cele din urmă tot ce se poate. Dar habar n-am de ea, nu știu nici unde locuiește, nici nimic!

— Parcă spune-ai că era doamna de la Fourteen Streams, nu?

— Exact. Așa spunea ea că se numește. Eu n-o cunoșteam. Vrei să mă duc să o văd?

Dick stătu puținel pe gânduri. Omul acesta era mai mult ca sigur obosit de drum și ar fi fost inuman să-l supună unei noi probe.

— E timp și mline.

Nu vroia să prelungească întrevedrea, temându-se să nu scape întâlnirea cu tânăra fată și Tonger îl însoți până la ușa de la intrare.

— Aeroplanele sînt un adevărat infern, căpitane. Data viitoare cînd o să mă trimită Lacy la Paris, merg cu vaporul. Și cum zici că a murit femeia aceea? Întrebă el deodată.

— Părerea noastră e că ne aflăm în fața unui caz de sinucidere prin otrăvire. S-a găsit lîngă ea o sticlută de argint.

Shannon punea piciorul pe prima treaptă a peronului, cînd ușa se închise încet.

— Manierele dumitale, amice, mai au nevoie de puțină ajustare, mormăi Dick, jumătate supărat, jumătate vesel.

Ajunghind în stradă, se întâlni față în față cu o femeie. În mersul ei i se păru ceva ciudat. Era îmbrăcată în negru și obrazul ei era acoperit aproape în întregime de borurile mari ale pălăriei. O recunoscă totuși și surpriza-i fu fără margini, o chemă pe nume:

— Doamna Elton.

Ea se opri locului, ca și cum ar fi primit o lovitură și cu o voce slabă întrebă:

— Cine mă cheamă? Ah.. dumneata?

Apoi cu o înfocare.

— L-ai văzut pe Marshall?

— Nu.

— Am încercat să ajung la el, dar probabil a schimbat broasca de la ușa de la intrarea de serviciu. Dumnezeuule, Doamnel Căpitane Shannon ce o să se întâmple?

— Ce s-ar putea întâmpla?

El era surprins de agitația ei.

— Martin nu-i acolo? Ce nebună, vai! Cît am fost de nebună!

— Nu, nu-i nimeni, nici chiar Marshall.

Ea rămase nehotărâtă, cu mîna la gură, cu fața palidă, trasă și rîtăcită.

Apoi, fără ca să se aștepte la așa ceva strigă:

— O urăsc! O urăsc!

Vocea-i fu înăbușită de pasiune.

— N-ai fi crezut niciodată, ca ea să fie de o asemenea natură, nu-i așa? Mizerabilă, ipocrită! Știu că Lacy s-a dus să se întâlnească cu ea. Despre Martin mi-e absolut indiferent ce face și ce știe. Dar dacă Lacy mă joacă, dacă schimbă broasca de la poartă... asta denotă...

Vocea-i fu înăbușită de plînsете.

— Ce vorbești dumneata acolo? Întrebă el uluit.

Femeia era într-o stare vrednică de milă, o văzu tremurînd de furie.

— Vorbesc de Lacy și Audrey, urlă ea și porni alergînd.

Cînd Dick ajunse în Square, Audrey îl așteptă.

— Cu cine vorbeai, îl întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre....

— N-o cunoști.

— Nu veni mai departe îl rugă ea.

— Voi intra în casă împreună cu dumneata, spuse el hotărît, sau dacă nu, nu intri nici dumneata. Nu-ți voi permite să mergi singură, acolo.

— Poate că-i mai bine așa, dar simt că n-ar trebui să te las să vii. Fără îndoială că este un bătrîn teribil; fîi datoroz totuși ceva.

— Ai adus banii?

— Totul cît mi-a rămas, răspunse ea surzînd. Am fost cam nebună că mi-am plătit hotelul pe opt zile înainte. Bănuiesc că-ți dai seama că va trebui să găsesc pînă luni un alt serviciu, și domnul Malpas mă va da pe mîna poliției, dacă nu-i voi da socoteală de toți banii, pe care i-am cheltuit.

— N-are decît să trimită, să mă caute pe mine.

Sosiseră în dreptul casei nr.551 și după un moment de codire, Audrey bătui la ușă.

Din stîlpul ușii se auzi vocea aspră:

— Cine-ai acolo?

— Domnișoara Bedford.

— Ești singură?

Ea se codi. Shannon îi făcea semne desperate.

Ușa se deschise încetișor, și fata pătrunse însoțită de detectiv. O

lumină slabă lumina holul.

— Așteaptă aici, murmură Audrey.

Dick n-avea de loc intenția să rămână atât de departe și urcă în urma ei, fără să facă nici un fel de gălăgie, mulțumită tălpilor de cauciuc de la ghete.

În momentul când era să bată la ușa de pe coridor, ea îl zări, și-i făcu semn să se oprească.

Bătu de două ori și ridică mîna să bată a treia oară, când din odaie veni zgomotul a două împușcături succesive.

Shannon fu imediat alături de ea. Zvîrlindu-se cu toată puterea în ușă, aceasta cedă și se deschise imediat.

Se găsi în holul foarte luminat și în fața lui era ușa larg deschisă, care da în camera cea mare și întunecoasă, tare întunecoasă, deoarece nu se zărea nici cea mai mică luminică.

— E cineva acolo? Întrebă fata, cu voce îngrozită.

— Nu știu.

În cameră era ceva îngrozitor, un sentiment curios îl cuprinse pe Shannon.

— Cine-i acolo? strigă el din nou.

În acest moment, se aprinse două lumini: o lampă de masă și o altă lumină foarte voalată, deasupra unei măsuțe și a unui scaun ce se găseau lângă el.

La început nu zări nimic anormal; apoi în mijlocul camerei, pe covor, observă corpul unui bărbat întins cu fața în jos.

Alergă într-acolo. Se lovi cu pieptul de un fir metalic, un al doilea îl trînti la pămînt: dar mulțumită lămpii de buzunar, zări un al treilea fir, pe care-l rupse cu o lovitură de picior. În mai puțin de o secundă, sta îngenușiat în fața bărbatului. Îi întoarse.

Era Lacy Marshall! și deasupra inimii cămașa-i albă era murdară de urmele gloanțelor trase de la țintă mică.

Mîinile-i erau crispate de agonie, ochii pe jumătate închiși priveau spre tavanul întunecat și o șuviță de sfînge îngroșa pata de fum de pe pieptul său.

— Mort, spuse Dick gîfîind.

— Ce s-a întîmplat? strigă Audrey, înebunită de groază.

— Rămîi acolo unde ești, ordonă Dick. Nu te mișca.

Nu îndrăznea să se îndepărteze de ea, în această casă a misterului morții. Se îndreptă spre masa de lucru și găsi acolo, așa cum se aștepta, tabloul contactelor automate de la uși.

Apăsă pe butoane și revenind spre Audrey, îi spuse:

— Acum cred că ușile sînt deschise.

O luă de braț și împreună cu ea, coborî scara.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea, într-unul. Cine-i omul acela?

— Ți-o spune mai tîrziu!

Ușa de la intrare era larg deschisă și ieșiră amîndoi. În Square se vedeau luminile unui taxi, care veni imediat în fața peronului, cum auzi chemarea de fluier, a detectivului.

— Te duci la hotel, spuse tinerei fete, și mă aștepti acolo.

— Nu te mai întoarce în casa aceea, spuse ea, strîngîndu-l de braț. Te implor! Presimt, că o să ți se întîmple ceva.

— Nu trebuie să-ți fie teamă de nimic. Într-un minut aduc vreo cîțiva polițiști și...

Buff! Ușa de la intrare se închise pe neașteptate.

— Mai este ceva în casă, murmură ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu intra acolo, căpitane Shannon ! Dick, nu intra, te implor!

El sări treptele și se zvîrli cu toată puterea asupra ușii, dar aceasta nu se clinti din loc.

— Pare că n-am terminat. Pleacă acum. Nici nu se puse bine în mișcare taxiul, cînd el bătu din nou la ușă. Nu aștepta nici un fel de răspuns; dar simți cum i se ridică sîngele în cap, cînd auzi lîngă urechea lui un rîs de nebun.

— L-am dat gata, l-am dat gata.

— Deschide ușa, deschide! strigă el cu vocea răgușită. Vreau să-ți vorbesc.

Nici un răspuns.

Atras de zgomot, un polițist se ivi din Baker Street și fu ajuns din urmă de o altă persoană, pe care Dick o recunoscu: era detectivul particular Willit.

— Ceva ce nu e în regulă, întrebă el?

— Ce cauți aici? întrebă Dick.

— Supraveghez casa aceasta. Dl. Marshall mi-a dat însărcinarea asta. Noutatea asta era într-adevăr extraordinară.

— Ți-a spus Marshall să supraveghezi aici? Și mai ai poate pe cineva care supraveghează în spatele casei?

— Da, căpitane Shannon, și mai am și pe altcineva pe acoperișul casei lui Marshall.

— Du-te, lîngă colegul dumitale din spatele casei. Ai vreo

armă? Omul păru foarte încurcat.

— Asta înseamnă că ai revolver, dar fără permis. De data asta mă fac că n-am văzut nimic. Du-te și nu uita, că ai de-a face cu un asasin, care n-ar da în lături ca să te omoare, așa cum l-a omorât pe Marshall.

— Marshall? spuse omul îngrozit. Este...

— E mort.

În momentul acela, o mașină a poliției aducea mai mulți detectivi și agenți în uniformă. Primul care coborî, fu sergentul Steel.

— Ușa este căptușită cu oțel. Ar trebui să o aruncăm în aer.

Ca să o arunce în aer era peste putință.

Se sfătui cu inspectorul, care veni și el. Când se produse o minune: se auzi o mică pocnitură, și ușa se deschise încetisor.

— Împiedicați-o, ordonă Dick.

Și fără să mai aștepte pe ceilalți, alergă sus, în camera mortuară. Aceasta era încă luminată, Shannon rămase încă înmărmurit. Corpul lui Marshall dispăruse.

Capitolul XXIX

ZEUL D-LUI MALPAS

— Căutați în toate camerele, ordonă Dick. Omul trebuie să se mai afle în casă.

Începu să pipăie pereții, căutând vreo altă ieșire și deodată strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

În capătul odăii, în spatele mesei de lucru se găsea un iatac despărțit prin niște perdele de pluș. Dîndu-le la o parte, Shannon privi uluit la ceea ce se înfățișa înaintea lui.

Era un idol mare din bronz, așezat pe un pedestal de proporții uriașe. În dosul statuii, încrustate în zid, se afla un soare mare, de aur, ale cărei raze erau presărate cu rubine mici, care în bătaia luminii străluceau, ca niște focuri vii. De o parte și alta a idolului se găseau două animale, semănînd cu niște pisici tot din bronz. Ochii lor scînteiau o lumină verde.

— Smaragde, spuse Shannon, smaragde veritabile.

Figura idolului era hidoasă. Capul era ceva monstruos, falca întredeschisă, cu dinții îngrozitori din fildeș, părea că se mișcă.

Razele lămpii căzură asupra pedestalului. Steel zări o pată brună și punînd degetul acolo, îl retrase imediat, pătat cu sînge.

— Sînge, spuse el.

— Puneți mîna pe mobila asta și vedeți dacă nu se mișcă, ordonă Dick.

Trei oameni se opintiră în statuie, dar ea nu se mișcă din loc.

— Dar unde dracu poate fi corpul lui Marshall? Dumneata Steel du-te și vezi ce-i prin camerele de sus. Eu mă duc să dau o raită pe jos prin pivniță.

În dosul perdelelor mai descoperi și alte lucruri interesante. Într-un colț se găsi o ușiță, pe care o deschiseră cu forța. Dădea pe o scară mică de piatră ce ducea pînă la parter, în odaia din față, aceea cu ferestrele ermetic închise. Și în cele din urmă, descoperiră un lucru și mai ineressant: un sarcofag egiptean, pictat în culori strălucitoare și al cărui capac sculptat reprezenta un bărbat.

Dick îl ridică; sarcofagul era gol.

— Corpul lui Lacy Marshall mai este încă în casă, repetă Shannon, înapoiindu-se în etajele de sus; și ucigașul lui mai este încă

aici.

— Ați căutat, dacă nu se găsește, cumva vreo comunicare între cele două case?

— Nu-i nici una, răspunse Steel. Am sondat toate zidurile.

Dick se duse în camera unde găsi corpul și văzu pe inspector șezând în fața mesei de lucru a lui Malpas.

— Ce spuneți de asta domnule? întrebă el, întinzând o foaie de hîrtie cu antetul hotelului în care locuia Audrey și citind-o Dick Shannon simți cum îi îngheață sîngele în vine. Era chiar scrisul tinerei fete.

„Dacă doriți să mă vedeți, veniți astă seară la orele opt. D.M. Vă va primi dacă veți bate la ușă”.

Biletul era semnat A.

Audrey. Un moment Dick fu consternat, dar înțelese numai-decît. Era una din notele pe care bătrînul le trimitea fetei să le copieze. Era momentul care-l conduse pe milionar la moarte.

Îl chemă pe Steel și îi arătă scrisoarea.

— Aș putea să explic foarte ușor asta, spuse el.

Apoi continuă:

— Mă duc să-i spun vestea lui Tonger.

În fața ușii de intrare a casei vechi, se adunase între timp, o mulțime de lume, deoarece vestea tragediei se răspîndise cu iuțea caracteristică acestui gen de evenimente. Shannon sună la ușă.

Cu siguranță că Tonger va fi complet zdruncinat de această veste: crescuse doar laolaltă cu defunctul, luptase împreună cu el, se îngrijise de el și cu siguranță că-i știa și calitățile, orîșicît de pușlama ar fi fost.

Nu-i răspunse nimeni și privind spre bucătărie zări acolo lumină, astfel că sună din nou.

În acest moment auzi din interiorul casei un foc de revolver, urmat de alte două.

Din subsol veneau zgomote asurzitoare. Ușa bucătăriei se deschise brusc și o voce de femeie strigă:

— Asasinul!! Săriți...Asasinul!!!

Dick dădu buzna pe scări. O femeie, căreia îi venise rău, căzu fără putere în brațele sale: el o dădu la o parte, străbătu bucătăria și urcă cele cîteva trepte, care duceau în hol. Acolo, găsi un grup de servitoare ce păreau înnebunite. Una din ele, bucătăreasa, părea ceva mai puțin agitată; dar nu putu da altă lămurire, decît că auzise

focurile de revolver și vocea D-lui Tonger.

— Din partea asta, d-le, arătînd cu mîna tremurîndă ușa de la etaj, care da în cabinetul d-lui Marshall.

Shannon sui cîte patru drepte deodată și văzu ușa cabinetului larg deschisă; iar de-a curmezișul ei corpul lui Tonger... fără suflare.

Îl ridică în brațe și îl duse pe canapea. Fusese împușcat și el de la distanță foarte mică. Nu e cazul să trimiți după medic, deoarece marta i-a fost instantanee.

Dick chemă pe una din servitoare.

— Mergi afară, de caută un polițist; să vină, imediat.

Percheziționă camera în grabă. Două cartușe îi arată că se comise crima cu un revolver automat. Întrebarea era însă: unde putuse să fugă asasinul.

Îi veni o idee subită și chemă servitoarea.

— Cînd am urcat la bucătărie ușa de la intrare era închisă, cine a deschis-o ?

Servitorii habar nu aveau.

O cercetare superficială a casei, nu-l lămurii cu nimic: un singur fapt părea însă cert: Malpas avea un complice și dacă unul din doi încercase să fugă, apoi acesta nu putea fi decît cel de al doilea. Dick era mai mult ca sigur, că după asasinarea lui Marshall, Malpas rămăsese în casa lui.

Ca să-și poată urma cercetările se întoarse la nr. 551. Între timp el căutase cu deamănuntul prin toate camerele, afară de cele din apătul de sus al scării unde, cu toate eforturile, polițiștii nu putuseră pătrunde.

— Trebuie să deschide-ți neapărat aceste uși, ordonă Shannon. Căutați niște dălți; nu voi părăsi casa pînă ce nu voi cerceta fiecare cameră cu de-amănuntul.

Se găsea singur, în odaia unde fusese asasinat Marshall și căuta să pătrundă misterul dispariției corpului cînd deodată, avu preînțîrea că cineva se mișcă în spatele lui. Se întoarse repede: un bărbat sta în ușa.

Era Brown, schiopul turist amator al Londrei, pe care-l zărise în ajun în Portman Square și pe care-l interesau atît de mult diamantele.

— Cum ați pătruns aici, întrebă el, cu o voce severă.

— Prin ușă, răspunse musafirul foarte flegmatic. Era deschisă și, fiind un spectator ceva mai îndrăzneț decît ceilalți, am intrat.

— Nu-i nici un sergent, care să păzească intrarea?

— Dacă e vreunul apoi nu l-am zărit, fu răspunsul calm al străinului. Dar mă tem căpitane Shannon, că sînt de prisos aici.

Bătrînul surse arătîndu-și dinții albi.

— Să nu spui că sînt suspect! răspunse el pe un ton batjocoritor. Ar fi mult prea stupid. Bănuie că aș fi ucis pe vechiul meu prieten, Marshall?

Dick nu fu de loc încîntat zăbind surîsul lui și în timp ce-l conducea, creierul lui lucra.

Santinela de la ușă nu văzuse pe nimeni intrînd.

— Cum rămîne? întrebă Dick privind pe vizitator.

— Rămîne, că așa dovedește, că santinela nu știe nimic, răspunse acesta nepăsător. Poate că-și amintește, că s-a dus pe trotuarul de peste drum să dea lumea înapoi.

Întrădevăr, polițistul își reaminti de acest lucru.

— Puteați vedea însă acest lucru din interiorul holului, sau chiar de pe scară, spuse Shannon prea puțin convins.

— Ba, l-am văzut chiar de afară; îmi dau perfect de bine seama, că atunci cînd cineva este atît de imprudent să intre într-o casă unde s-a produs o crimă, poate fi oricînd bănuie și nu-i rămîne altceva de făcut decît să se predea singur poliției.

— Unde locuiți?

— Tot la Ritz Carlton. Dacă este absolut necesar, rămîn cu dumneata, dar te asigur că singura și cea mai gravă acuzare ce mi se poate aduce în cazul acesta, este curiozitatea mea, pe care nu mi-am putut-o stăpîni.

Dick stabilise dinainte exactitatea afirmației acestuia, cum că locuia la numitul hotel modern, așa că îl lăsase să plece.

— Nu prea am încredere, spuse Shannon către ajutorul lui. E posibil să fi intrat așa cum spune, pe de altă parte, nu este exclus că s-ar fi putut afla în casă în momentul crimei.

Se urcă spre coridor, împreună cu Steel, în fața unei uși solide, care nu avea nici o clanță și nici broască, stăteau de pază doi agenți.

— Cum se închide? întrebă Dick foarte intrigat.

— Pe dinăuntru, șefule. În momentul acesta este cineva acolo.

— Ești sigur? spuse Dick într-un suflăt.

— O! Da, domnule, spuse al doilea agent. Am auzit și eu un zgomot înăbușit, ca și cînd se țira pe jos o masă... sau altceva greu.

Dick ascultă cu atenție. Auzii un zgomot slab, ca acela al unei

axe care se învîrtea.

— Deschide-ți repede ușa, strigă Shannon, dar repede. Iată vin și oamenii cu dălțile.

Luă și el una și o introdu-se între ușă și pervaz. Ușa se mișcă din loc. Vîrî în crăpătură o a doua daltă, și prin sforțarea amîndorura laolaltă, ușa se deschise cu o troznitură puternică.

Podul în care pătrunse era gol, cu excepția unei mese și a unui scaun răsturnat.

Sărind sus pe masă, Dick împinse o fereastră, dar aceasta era închisă. Trimisese în direcția ei o rază de lumină și zări o secundă umbra unei figuri care-l fixa prin geamul murdar.

Această figură avea o bărbie lungă, ascuțită, frunte teșită și un nas mare...

Capitolul XXX

TABACHERA

— Repede dalta, țipă Dick.

După cîteva minute putu să treacă prin fereastră și sări pe acoperișul neted cu tablă de plumb. Înconjură cu multă băgare de seamă un coș, cînd auzi o voce strigînd:

— Sus mîinile!

Zări atunci un om oblogit, și-și aduse aminte, că Willit îi spusese că unul din oamenii lui, fac de pază pe acoperiș.

— Ești a lui Willit? strigă el!

— Da, domnule.

— Eu sînt căpitanul Shannon, de la Yard. Ai auzit oare pe cineva?

— Nu, domnule.

— Ești sigur?

— Absolut. Am auzit pe cineva mergînd cu puțin mai înainte, de a fi spart geamul de la pod, așa bănuiesc că era de la pod, dar pașii veneau din cealaltă parte.

Dick alergă înspre direcția opusă, pînă la zidul casei vecine, care era cu un etaj mai înalt decît nr. 551.

Lumină porțiunea de zid și zări atîrnînd o frînghie al cărei capăt era legat de coșul casei.

— Dacă individul a apucat pe drumul acesta, cu siguranță că a sters-o, fși spusese Shannon și urmă să pună alte întrebări santinelei.

Omul răspunse că nu mai auzise nici un alt zgomot, decît ce se făcuse prin spargerea geamului.

Dick inspectă cu mare atenție toate colțurile, dar nu găsi nimic și se înapoie în cămăruță, lăsîndu-l pe Steel să-și urmeze cercetările. Acesta examinează amănunțit tabla de plumb a acoperișului.

Prima descoperire fu un cilindru mic de alamă, mai mult ca sigur era cămașa unui glonte tras de curînd dintr-un revolver automat. A doua descoperire mai importantă, n-o făcu decît în momentul cînd era gata să-și părăsească cercetările. Era un obiect căzut în jghebul de la marginea acoperișului și pe care-l zări numai datorită strălucirii sale.

Era o tabacheră de aur, care conținea trei țigarete complet ude. Într-unul din colțuri se afla o inițială. Uscînd obiectul Steel

... și el și-l arată șefului.
Dick Shannon cite inițiala.

— Cred că am pus mîna pe individ, spuse el foarte liniștit.

Capitolul XXXI

MARTIN ELTON SE ÎNAPOLIAZĂ ACASĂ

Dora Elton auzi cheia bărbatului cum se introduce în broască și se pregăti pentru întrevvedere. Cu toate că nu lepădase încă paltonul de blană, tremura ca varga și totuși în cameră era o temperatură înaltă de ridicată. Se găsea într-o astfel de tensiune nervoasă, încît micile zgomote ajungeau pînă la ea, mult mai amplificate; îl auzi mîindu-și jos bastonul, auzi mișcarea pașilor pe covor... și așteptă. Ușa se deschise și Martin Elton intră. La vederea lui, ea își duse mîna la gură, ca pentru a opri un strigăt. Fața și mîinile lui erau roșii; o fișie de stofă atîrna de-a lungul pantalonului sfîșiat și pe ea se vedea genunchiul gol și jupuit. Avea privirea rătăcită, iar ochii palide aveau mișcări convulsive. Rămase un moment mișcat în fața ușii, privind-o fără dojană și fără răutate.

— Așadar... totuși a venit poliția; spuse el închizînd ușa.

— Nu, căci i-am împiedicat. Gavon credea că sînt isterică.

El își întinse mîinile în fața focului.

— Întradevăr, și mie îmi vine să cred la fel. Am să fac acum o baie, să-mi schimb hainele și să mă descotorosesc de astea. A fost o greșală, cum nu se poate mai grea.

Atunci deodată, Dora se duse înspre el și băgă mîna în buzunarul hainei. El nu protestă de loc și cînd ea scoase de acolo un revolver, o privi mai mult cu interes, decît cu teamă.

Cu mîna tremurîndă, ea cercetă de aproape revolverul; camera era goală, lipsea magazia de gloanțe care trebuia să umple patul.

Mirosind arma, o expresie dureroasă se răsfrîndi pe figura ei. Revolverul fusese întrebuițat de curînd, mirosul de pulbere arsă, rămasese încă.

— Da, schimbă-te repede, spuse ea. Te-a văzut cineva?

— Nu știu... Poate!

— Du-te și te schimbă, mai repede.

După ce Martin părăsi camera, ea cercetă din nou revolverul; nu găsi nimic care să-l facă mai deosebit de o mie altele. Bunny îl

cumpărase în Belgia, unde asemenea cumpărături nu se înregistrează cu prea multă minuțiozitate. Vîrf încetîtor arma în buzunar și bătfînd la camera soțului ei, zise:

— O să ies puțin, pentru vreo jumătate de oră, spuse ea.

— Bine, răspunse el, cu o voce înăbușită.

Chemînd un taxi, Dora o porni pînă la capătul unei scări ce ducea la un pod, ce trecea peste apă. De pe mijlocul podului lăsă arma să cadă și auzi zgomotul pe care acesta îl făcu în atingere cu gheața subțire. Străbătu apoi podul pînă la celălalt mal al canalului și după cinci minute, chemă o altă mașină, care o duse înapoi acasă.

Martin în pijama, sta în fața căminului din salon, sorbind o cafea. Fără ca ea să-i spună, ghici de unde venea.

— Ce ai făcut cu hainele?

— În sobă, spuse el scurt.

— Eu mă duc să mă culc și merse la el ca s-o sărute.

Rămase singur, Martin își privi mîinile jupuite.

— Ce curioase mai sînt și femeile își spuse el.

Nu se culcă. Hainele îi erau pregătite, ca atunci cînd ar fi fost să vină somația pe care o aștepta. Rămase toată noaptea lîngă foc, dus pe gînduri. Zorii zilei îl găsiseră în același loc, cu bărbia aplecată-n piept, adormit, cu cenușa rece din sobă.

Pe la orele șapte servitorul veni să-l anunțe, că detectivul Shannon dorea să-l vadă. Cutremurîndu-se Martin se sculă.

Aproape în același timp intră și Dick.

— Bună ziua, Elton; nu cumva... drăcia asta îți aparține? În mîină ținea o tabacheră.

— Da, zise el.

Shannon vîrf tabachera la loc în buzunar.

— Ai putea să-mi explici cum se face, că s-a găsit acest obiect în noaptea trecută în apropierea locului unde a fost ucis Lacy Marshall?

— Mă rog, spuse Elton foarte politicoasă. La ce oră s-a comis omorul?

— La opt.

— La orele opt, adăugă Martin pe un ton liniștit, eram la comisariatul de poliție din Vine Street, explicînd inspectorului Gavon că soția mea avea momente de aberație mintală. De altfel, moartea lui Lacy Marshall mi-era cu totul necunoscută.

Dick privi țintă la el.

— Ai fost la comisariatul din Vine Street? Asta se poate controla foarte ușor.

— Aș fi înclinat să cred, că acest lucru s-a făcut înaintea sosirii d-tale aici, răspunse Martin foarte serios.

În acest moment ușa se deschise și în cameră intră Dora. Fața-i carbădă și ochii-i înconjurați de cearcăne, arătau că petrecuse o noapte foarte grea. Privirea ei trecea de la Shannon la Martin.

— Ce s-a întâmplat, întreabă ea în șoaptă.

— Shannon îmi aduce la cunoștință că Lacy Marshall a fost omorât, spuse Martin foarte calm. Tu știai asta?

— Da, o știam. Și... de ce a venit căpitanul Shannon?

— Cred că mă bănuiește pe mine, răspunse el surzind.

— Pe tine! Și măsură cu privirea pe detectiv. Soțul meu n-a ieșit încă din casă.

Martin începu să rîdă cu poftă.

— Scumpa mea, îl faci pe căpitan să devină bănuitor. Ba da, am ieșit. Îi spuneam tocmai, că am fost în Vine Street și că la ora cînd a fost comis asasinatul mă găseam tocmai la comisariatul de poliție. Prin nu știu ce întîmplare misterioasă, tabachera mea s-a transportat pe acoperișul casei lui Malpas.

— În primul rînd, eu nici n-am spus că era pe acoperiș, spuse Shannon pe un ton tăios, iar Elton rămase un moment zăpăcit.

— Fără îndoială că a fost la mijloc un efect de telepatie — știi... sînt dotat cu un al șaptelea simț. În orice caz era pe un acoperiș oarecare.

— Nici asta n-am spus-o, spuse Shannon liniștit.

— Atunci probabil că am visat.

Elton nu părea de loc impresionat de gafele pe care le făcuse.

— Ascultă Elton. Aș vrea să fii ceva mai sincer cu mine. Nici nu-mi vine să cred că inventezi un bluf atît de stupid, pretinzînd că ai fost la Vine Street la orele opt, dacă n-ar fi și o probă în favoarea afirmației dumitale. Ia spune-mi, cum se face că tabachera aceasta s-a găsit pe acoperișul casei din Portman Square Nr.551?

— Eu, eu sînt aia, care am pus-o acolo! spuse Dora. O luasem acum cîteva zile... ști că eram prietena lui Lucy Marshall și că... mergeam cîte o dată să-i fac vizite...

Dick dădu din cap.

— Vezi că n-a fost găsită în casa lui Marshall, ci pe acoperișul casei lui Malpas.

Privirea-i căută pe aceea lui Martin.

— Eu am lăsat-o acolo, spuse Bunny cu mult sfînge rece. Și asta mai de mult. Aveam intenția să pătrund în casa lui Marshall, ca să lichidăm o socoteală mai veche. Dar pe casa lui este imposibil de urcat; era mult mai ușor de urcat pe casa vecină. Dar greutatea cea mare începu atunci cînd încercam să pătrund în vila lui Lacy. Și aseară era cu mult mai greu cînd descoperii un individ, probabil detectiv, care făcea de pază pe acoperiș.

— Cum ai coborît de acolo?

— Aici este, vezi partea cea mai surprinzătoare. Cineva, tocmai ca o providență, pregătise o funie legată de burlanul unui coș, care avea noduri din distanță în distanță. Era tot atît de ușor să cobori pe ea, ca pe o scară. Shannon stătu un moment pe gînduri apoi grăi:

— Fii bun și îmbracă-te. Vom merge în Vine Street, ca să verificăm povestea.

Era convins că din toate cîte auzise, nu era nici un pic de adevăr; dar sosind la Comisariat, primi o lovitură la care nu se aștepta. Nu numai că tot ce spusese Martin era adevărat, dar pe registrul unde se însemnau foarte scrupulos toate vizitele, era menționat:

DI. Elton a venit în chestia unui denunț fals, ora opt.

Alibiul era deci incontestabil.

Dick privi ceasornicul din perete.

— Merge bine?

— Acum da.

— Ce vreți să spuneți cu asta? Întrebă Shannon repede.

— Ceasornicul se oprise aseară. Asta s-a întîmplat din cauza frigului excesiv, deoarece atunci cînd l-am pus în funcțiune n-a fost nevoie să-l învîrtim. De fapt, mai mult ca sigur că se oprise atunci cînd erai și dumneata aici, domnule Elton, abia după ce ai plecat mi-a atras atenția gardianul asupra acestui fapt.

Dick Shannon îl însoți pe Bunny. Nu schimbară nici o vorbă, pînă cînd ajunseră la Curzon Street.

— Ceasornicul ăsta idiot, mai mult ca sigur, că o să-ți scape viața prietene, spuse Shannon; am un mandat de percheziție la d-ta și am să-l pun imediat în aplicare.

— Dacă-i găsi ceva care să-ți poată servi, răspunse Martin, voi fi primul care să te felicite.

Capitolul XXXII

SCRISOAREA

— Dintre toate ziarele, „Globe Herald” fu acela care dădu cea mai amănunțită descriere a evenimentelor din ajun.

Ieri seară în interval de numai zece minute, onorabilul Lacy Marshall, senator al Africii de Sud a fost ucis, corpul lui răpit și valetul său de încredere omorât probabil de una și aceeași mână. Prima parte a tragediei s-a săvârșit în casa lui Malpas, un singuratic, care trecea drept milionar. Malpas, om de obicei excentric, a dispărut și poliția este pe urmele sale. Povestea acestei crime, așa cum a fost culeasă de către reporterii lui „Globe Herald”, deși perfect veridică, seamănă mai mult cu un capitol din Edgar Poe, decât un eveniment petrecut într-unul din cartierele cele mai elegante ale Londrei. La orele opt fără cinci minute, detectivul comisar Shannon o însoțea pe d-ra Bedford, secretara lui Malpas la nr. 551 din Portman Square.

D-ra Bedford avea întâlnire cu persoana dispărută și dl. Shannon care zadarnic încercase în diverse rânduri să aibă o întrevedere cu dl. Malpas, hotărî că de data aceasta era cea mai nimerită ocazie să pătrundă în casa aceea atât de bine păzită. Acum ne știm precis că ușile și ferestrele acestui imobil erau puse în mișcare printr-un sistem electric și că prin intermediul unor difuzoare, Malpas avea posibilitatea să se pună în legătură cu cei care-l vizitau, fără să fie văzut.

La orele opt fix ușa se deschise, iar d-ra Bedford împreună cu detectivul pătrunse în casă.

Este sigur că, în acest moment dl. Malpas era acasă, deoarece vocea lui fu auzită și recunoscută. D-ra Bedford voia tocmai să bată la ușa apartamentului particular al bătrînului, cînd deodată se auziră două focuri de revolver trase din interior. Pătrunzînd înăuntru, căpitanul Shannon descoperii pe podeaua cabinetului lui Malpas corpul nefnsuflețit a lui Lacy Marshall.

Urmează o povestire foarte exactă a celor petrecute în urmă.

Poliția se găsește în fața unui mister de nepătruns, pe care-l rezumăm, pe cum urmează:

I.— Cum a putut pătrunde Marshall în locuința atât de bine păzită a bătrînului singuratic, care precum s-a aflat ulterior îl ura și

de care Marshalt avea o frică atât de pronunțată, încât a întrebuințat detectivi particulari ca să-l apere contra mașinațiilor vecinului? Este evident că trebuie să se fi întrebuințat o momeală serioasă, care să-l decidă; să intre în casa misterului.

2.— Cum a fost răpit corpul lui Lacy Marshalt de la nr.551?

3.— Cine și pentru ce l-a ucis pe Tonger, valetul? Teoria poliției este că ucigașul trebuie să fi fost jignit de către ambele victime ale acestei odioase crime.

4.— Unde este Malpas? N-a căzut oare și el în minile acestor sumbrii ucigași?

Dick citi articolul și, în forul său interior, dădu perfectă dreptate reporterului în ce privește exactitatea povestirii. Existau cu toate acestea anumite fapte care au fost omise, lucru pe care de altfel îl constată cu deosebită satisfacție.

La orele zece lua interogatoriu' bucătăresei lui Marshalt, o femeie corpulentă, de vîrstă mijlocie, care părea mai puțin agitată decît restul personalului.

— La ce oră a plecat dl. Marshalt, de acasă?

— La șapte și jumătate.

— Au fost cumva, ceva certuri prin casă?

— Vreți să spuneți, adică, între dl. Tonger și dl.Marshalt? Nu, d-le, nu. Cu toate că de multe ori erau porniți pe ciorovăială. Dl. Tonger nu era un servitor așa... de terchea berchea; îl cunoștea pe dl. Marshalt atât de bine încît servitoarele au auzit de multe ori, cum fi spunea pe nume. Erau prieteni la cataramă.

— Unde mîncă Tonger, în bucătărie?

— Nu, d-le, era servit în camera lui.

Dick consultă chestionarul ce-l scrisese în grabă.

— Era Tonger abstinent? Vreau să spun fi plăceau băuturile spirtoase? Bucătăreasa zîmbi.

— În ultimul timp a băut foarte mult. La început fi trimiteam apă sau limonată o dată cu mîncarea, dar în ultimele săptămîni a băut o cantitate mare de băuturi spirtoase, deși nu l-am văzut niciodată schimbat din cauza asta.

Femeia nu-i spuse de fapt nici o noutate.

Părăsind casa lui Marshalt, Dick merse la hotelul lui Audrey. Cînd sosi acolo, ea termina tocmai masa.

— Știi de acum tot ce s-a întîmplat? Întrebă el, uitîndu-se spre ziarul care sta desfăcut pe masă.

— Da, au descoperit multe lucruri; chiar și faptul că eram împreună.

— Asta le-am spus-o eu. Nu era cazul să facem un mister din prezența d-tale. Ți mai aduci aminte de biletul ăsta?

Puse în fața ei scrisoarea pe care o găsisse în camera lui Malpas.

— E scrisul meu; cred că e una din scrisorile pe care le-am copiat pentru dl. Malpas.

— Ți mai poți reaminti conținutul ei?

— Nu, scrisorile nu aveau pentru mine nici un sens și le copiam mașinal. Unde ai găsit-o pe asta?

Dick nu voia să-i producă o emoție prea mare, așa încît schimbă vorba.

— N-o mai fi avînd cumva Malpas, vreo altă locuință? Prin scrisorile sale nu vorbea oare de vreo ascunzătoare?

— Nu.

Audrey întrebă apoi, repede;

— Ce trebuie să fac cu banii pe care mi i-a dat?

— Păstrează-i pînă s-or arăta moștenitorii, răspunse Dick cu asprime.

— Nu cumva o fi murit? Spune, te rog! Strigă ea alarmată.

— Încă nu; dar o să fie și asta, șapte săptămîni după ce oi pune mîna pe deavolul ăsta bătrîn.

Îi ceru din nou descrierea bătrînului și-și notă într-un carnet.

Era omul pe care-l zărise prin fereastra acoperișului.

— Cu siguranță că pe undeva prin Londra, poate chiar în casa din Portman Square. Casa asta e plină de ascunzători.

Erau cel puțin două ascunzători, pe care nu le cunoștea. Dacă ar fi găsit a doua, misterul din Portman Square, n-ar mai fi fost mister.

Capitolul XXXIII

PE LA PERIFERIE

După plecarea lui Dick, Audrey se culcase, simțindu-se foarte obosită și somnoroasă. Deodată se trezi din somn. Ușa camerei era întredeschisă. Era însă sigură că o închise mai înainte — era deasemenea sigură că cineva de afară a deschis-o. Sărind din pat ieși pe coridor unde nu văzu pe nimeni, probabil se înșelase. Dar intrând în cameră, Audrey găsi pe jos o scrisoare. La vederea adresei, inima încetă aproape să-i mai bată. Era de la Malpas. Tremurând rupse plicul. Înăuntru se găsea un bilețel mîzgălit la repezeală:

Lacy și satelitul lui sînt morți. Dacă trădezi încrederea pe care am avut-o în d-ta, ai să le calci pe urme. Vino astă seară la orele nouă la capătul drumului care înconjoară St. Dunstan. De vorbești despre asta lui Shannon cu atît mai rău și pentru el și pentru d-ta.

Reciti scrisoarea. Mîinile îi tremurau. St. Dunstan era la una din extremitățile Londrei; un azil pentru soldații orbi, în partea cea mai puțin frecventată a periferiei. Să-i spună lui Dick, sau nu? Primul imbold fu să nu țină seama de amenințare. În urmă se gîndi la siguranța tînărului detectiv. Punînd scrisoarea în poșetă se dădu jos să caute supraveghetoarea etajului. Aceasta afirmă că nu văzuse pe nimeni în coridor, bătrîn sau tînăr, înafară de persoanele cunoscute.

Audrey reciti scrisoarea care-i plăcu mai puțin. Nu rămînea de făcut decît una din două: sau merge la întîlnire sau îi spune totul lui Dick prelînd riscul a tot ce urma să se întîmple...

Erau de fapt mai multe motive pentru care, Shannon nu trebuia pus la curent cu acest lucru: el îl căuta pe Malpas și cu toate că în felul acesta l-ar fi putut duce direct la el, l-ar fi condus de asemenea și la moarte.

Încercă atunci să combine un alt plan: în primul rînd va lăsa în casa de fier a hotelului, toți banii care-i avea, va alege apoi un taxi, al cărui șofer să fie un om foarte puternic, de altfel nici nu va coborî din mașină.

Îi trebui un timp îndelungat, pînă să găsească un șofer așa cum îi trebuia.

— Mă duc să întîlnesc un domn în Outer Circle, spuse ea. Vreau... Nu doresc de loc să rămîn singură cu el. Înțelege?

El nu înțelegea. Cea mai mare parte din tinerele persoane pe care le conduse prin partea locului, ca să se întâlnească cu domni, dădeau tocmai contrariul. Ea îi mai dădu câteva instrucțiuni și se urcă în mașină, liniștită la gândul că întrevederea neplăcută va fi în curând terminată.

Era o noapte îngrozitoare. Ningeă des, cu fulgi mari, drumurile de la periferie erau albe și doar copaci scuturați de vânt nu rețineau fulgii care cădeau pe ei.

Priveliștea era lugrubă și după cinci minute nu mai zări nici o linie pe drumurile care se încrucișau.

— Iată-ne la St. Dunstan, d-ră, spuse șoferul dîndu-se jos din mașină și deschizînd portiera; dar... nu se vedea nimeni pe aici.

În acest moment fără să facă cel mai mic zgomot, se opri o mașină mare, la cîțiva pași de taxi.

Înăra fată zări o siluetă încovoiată venind spre ea și își ținu respirația.

— Audrey!

Era imposibil să nu recunoască vocea. Codindu-se făcu cîțiva pași înainte, după ce mai înfii aruncase o privire semnificativă spre șofer.

— Poftim aici, dacă ești bun, pe un ton pe care încercă să-l facă cât mai viguros.

El veni încet spre ea și Audrey zări deasupra șalului de la gît masul cel mare și bărbia lunguiată pe care le descrisese atît de bine lui Dick, chiar în dimineața aceea.

— Vino încoa, spuse el nerăbdător. Dă drumul șoferului.

— Nu, trebuie să rămînă, răspunse ea cu voce tare. Nu pot rămîne prea mult cu d-ta. Știi foarte bine că ești căutat de poliție.

— Dă drumul șoferului, mormăi el.

Apoi:

— Aha! Ai pe cineva în mașină! Așa ne-a fost vorba? Ți-am spus doar...

Ea zări ceva de metal strălucind, în mîna lui și se dădu îngrozită înapoi.

— Nu e nimeni. Jur că nu-i nimeni decît șoferul.

— Vino aici, ordonă el pentru a doua oară. Urcă la mine în mașină.

Ea se întoarse și alunecă pe trotuarul înghețat. El o apucă.

— Ia ascultați! Ce înseamnă asta, strigă șoferul amenințător.

— Rămâi acolo unde ești.

În fața revolverului îndreptat asupra lui, omul dădu înapoi.

— Ia-ți mașina și pleacă. Na!

Îi aruncă un pumn de bani și șoferul se aplecă să-i ridice.

Atunci revolverul fu ridicat în sus și recăzu pe capul omului, care se prăbuși la pământ în nesimțire.

Toate acestea se petrecură cu iuțeala fulgerului. În momentul când omul căzu, Audrey se simți ridicată în sus.

— Dacă strigi, îți tai gâtul, murmură el la ureche. Dacă nu vrei să mă asculți o vei lua pe urmele lui Marshall și ale lui Tonger, drumul pe care-l va apuca și Shannon, dacă nu-mi dai ascultare.

— Ce vrei de la mine? spuse ea gâfâind.

— Contraserviciu! Lucru pentru care te-am plătit!

Capitolul XXXIV

SFATURILE D-LUI BROWN

Mîna lui Malpas îi închise gura în timp ce o țira spre mașină și era cît pe ce să-și piardă conștiința, cînd deodată strînsura slăbi și ea căzu la pămînt leșinată. Înainte să-și poată da seama de cele întîmplate, farurile mașinii lui Malpas trecu în goană nebună pe lângă ea. Zări un grup de trei oameni alergînd, auzi mai multe focuri de armă, apoi fu ridicată de la pămînt.

Ridicînd privirea o întîlni pe cea a lui Shannon.

— Ești o fată rea, spuse el cu multă severitate. Dumnezeu, în ce frică mai băgat.

— L-ai văzut...L-ai văzut?

— Pe Malpas? Nu, i-am zărit doar farurile, dar sper că vreunul din oamenii mei o să pună mîna pe el la una din bariere, cu toate că nu prea văd bine, cum. Agentul pus de mine ți-a pierdut urma și doar printr-o simplă întîmplare te-am regăsit. Atunci mi-a telefonat; dacă n-ar fi fost așa...

Ea se cutremura de groază.

Ți-a spus ceva interesant?

— Nu, mi-a făcut doar fel de fel de amenințări, pe care sper că n-o să le pună în aplicare.

— Pentru un motiv sau altul, Malpas crede că este necesar să dispari.

Îi mărturisii că, pentru a o putea apăra, pusese să fie urmărită toată ziua de către oamenii săi.

O conduse la hotel și apoi se înapoie la locuința lui.

Aici îl revăzu pe Brown, pentru a doua oară. Stătea în același loc, unde se găsisse și în seara cînd Dick îl primise la el.

— Ascultă amice, îi spuse Dick, știi că îmi calci pe nervi. De cînd mă aștepți aici?

— De vreo patru minute, răspunse Brown surîzînd.

— Îmi permit să-ți dau sfatul că atunci cînd vrei să mă vezi, să bați la ușă. Am în serviciul meu oameni care au misiunea să deschidă vizitatorilor, căci bănuiesc că doreai să mă vezi.

— Nu tocmai, fu răspunsul neașteptat al vizitatorului. Apoi: Ai pus mîna pe el?

Dick se întoarse brusc la el.

— Pe cine să fi pus mîna?

— Pe Malpas. Am aflat că l-ai urmărit în noaptea asta.

— Știi prea mult, mai multe lucruri decît ar trebui să știe un om nevinovat.

Brown se porni pe rîs.

— Nimic nu agasează mai mult poliția, ca atunci cînd vede că lumea știe lucruri pe care ea le crede neștiute. Dacă ai sta puțin alături te gîndești că, focurile de revolver au cam băgat în sperieți pe biele locuitori din Regent Park, nu te-ai mai mira că încercarea de arestare a acelui deavol, este cunoscută.

— A acestui deavol, aș-aaaa? Îl cunoști prin urmare pe Malpas?

— Și încă foarte bine. Puțini sînt aceia care să-l cunoască mai bine ca mine.

— Și-l cunoșteai poate și pe răposatul Lacy Marshall?

— Chiar mult mai intim decît pe Malpas, răspunse Brown. Mult mai bine decît îl cunoșteam și pe răposatul Laker.

— Vino sus la mine, zise Dick cu bruschete. Laker este un nume, pe care l-ai pronunțat deja o dată.

— Era un bețiv și un hoț ordinar. Nu l-a cunoscut bine pe Malpas, căci altfel n-ar fi făcut greșeala pe care a făcut-o. Cu Malpas nu poți face decît una singură și a lui a fost că l-a vizitat pe Malpas într-o noapte, cînd mai întîi văzuse un vin roșu de prea aproape... asta era în noaptea morții lui Laker.

— Moartea lui? Așadar a murit?

— Corpul lui a fost scos din apă acum cîțva timp. Credeam că ai să găsești o legătură între aceste două cazuri.

Dick sări ca mușcat de șarpe.

— Vrei să vorbești, poate, de omul care a fost doborât și aruncat peste parapetul apei?

Brown făcu un semn afirmativ.

— Era bețivanul de Laker. Bănuiesc că a fost ucis de către Malpas.

Dick privi tăcut la cel care-i vorbea.

— Te întreb, desigur, dacă este întradevăr, posibil să existe asemenea demon cu față de om, care să rezolve toate dificultățile, prin ucidere? N-ai decît să comiți o crimă și să nu-ți găsești nici un motiv de remușcare și atunci toate celelalte vor urma ca un fel de consecințe foarte naturale. Am întîlnit o mulțime de asasini.

— L-ai întîlnit? spuse Dick neîncrezător.

— Da. Am fost un șir întreg de ani la ocnă. Asta te face să creștari? Numele meu adevărat este Torrington: am fost condamnat la muncă silnică pe viață, dar am fost grațiat pentru că am salvat de la moarte doi copii, copii înaltului comisar al Coloniei Capului. Acesta-i motivul pentru care mi s-a permis întrebuintarea unui pașaport sub nume fals. În realitate sînt, adăugă el cu un suris pe buze, un membru al claselor privilegiate. Malpas mă interesează; mă interesează mult mai mult răposatul Marshall. În general, mă interesează toți criminalii, tot așa cum mă interesează un tren care decraiază.

— Pare că nu prea țineai la Marshall, observă Dick privind-l întă.

Brown surse.

— Nu... Aici se opri puțin, nu țineam de loc la el, e perfect adevărat. „De mortuis nil nisi bonum”, este o formulă stupidă. De ce s-ar spune rău de cei morți? Dacă mor, actele lor supraviețuiesc. Trebuie să bagi bine de seamă căpitane Shannon, adăugă el privind cu ochii ageri și asprii la detectiv.

— Să bag de seamă... La ce?

— La Malpas. Nu joacă nici un rol la el, să omoare pe cineva. Și are motive speciale să caute să-ți vină de hac. Ține minte ce-ți spun, este un geniu în felul său și are un simț deplorabil pentru aranjarea teatrală a lucrurilor. Ochii lui părăsiră pe Shannon. Dacă aș fi în locul d-tale, l-aș lăsa dracului.

Dick porni pe rîs.

— Iată un sfat delicios, pentru un ofițer de poliție.

— E în orice caz un sfat bun, spuse Brown.

Apoi schimbă vorba:

— Unde bănuiești că ar fi putut duce corpul lui Marshall?

— Trebuie să fie pe undeva prin casă; dar nu văd de ce ți-aș face cunoscute teoriile mele.

— Eu nu cred să fie prin casă, își dădu cu părerea. Am o idee... dar am spus de acum prea multe. Și acum vrei să vi cu mine la hotel, să luăm un vin fierbinte?

Rîzînd, Shannon îl refuză.

— În orice caz, te rog să mă însoțești, spuse el cu un suris de teamă. Sînt un om slab și am nevoie de protecția poliției.

Dick îi spuse să aștepte jos, în timp ce el telefona, ca să știe dacă s-a găsit urma lui Malpas. Cînd Dick se înapoie, îl găsi la locul

obișnuit, la marginea trotuarului, scrutînd cu privirea-i ageră împrejurimile spre Haymarket.

— Aștepti pe cineva?

— Da, zise el, fără să dea vreo explicație.

În timpul drumului, Dick observă un fapt curios: în anumite momente, dl. Torrington, pare că uita să șchlopăteze. Cînd ajunse la hotel Shannon și făcu această observație.

— Cred că este o chestiune de obișnuință, răspunse Torrington fără să se formalizeze. Am fost atît de obișnuit să-mi tîrîi piciorul, încît a devenit un fel de a doua natură.

Privi în jurul său cu aceeași intensitate ca și mai înainte.

— Tot te mai aștepti să vezi ceva?

— Caut umbra; n-a apărut niciodată în toată ziua de azi.

— Nu-ți place să fi urmărit? zise Shannon rîzînd. Văd că ai fost destul de dibaci ca să-i descoperi umbra.

Torrington îl privi cu mirare.

— Crezi... pe polițistul care m-a urmărit? Este coala, după colț. Știu toate privitoare la el. Dar nu, vorbeam de omul care te urmărește pe dumneata.

— Pe mine? spuse comisarul.

Torrington deschise ochii mari.

— Cum, nu știi? Întrebă el cu un aer nevinovat. Dumnezeuule, Doamne! Și eu care credeam că le știi pe toate cele...

Capitolul XXXV

PAȘI PE SCARĂ

Slick Smith locuia într-o odaie mobilată în Bloomsbury. Sta la primul etaj al unei case, care pe vremuri fusese o locuință frumoasă. Pentru anumite motive, dispunerea arhaică a imobilului, convenea de minune lui Slick. Așa, de exemplu, în fața ferestrei camerei sale, era un rezervor de apă și zgomotul care-l făcea această apă în scurgerea ei neconținută, ar fi putut să scoată din sărite pe un om mai sensibil, dar Slick Smith, care nu era nici sensibil, nici martir al nervilor săi, găsea că acest zgomot este calmant și rezervorul un fel de mijloc perfect, ca să poată părăsi incognito locuința. De la fereastră pînă la rezervor era doar un pas, un altul pînă la zidul casei alăturate... Un om sprinten putea, în mai puțin decît ar fi trebuit să treacă prin ușa de la intrare, să fie din camera lui Slick în strada laterală; și cu aceeași ușurință să se înapoieze.

Aceasta era cauza pentru care suporta rezervorul și acoperișurile joase precum și scara încolăcită, unde-ți loveai capul de grinzile bătrîne, de mai bine de trei secole. Nimeni din casă nu știa cu ce se ocupa el. Era privit, în general, ca un om cu mulți bani.

Cea mai mare parte din nopți și le petrecea afară din casă, și în schimb dormea toată ziua, cu ușa încuiată. Primea foarte puține vizite și aproape toți, care-l căutau, veneau în timpul prînzului, cînd proprietarul era la masă, așa că Smith le deschidea singur ușa. Aceștia nu sunau niciodată ci-i dădeau de veste că au sosit printr-o simplă fuierătură.

Cînd pleca de acasă, era întodeauna în ținută de seară și pornea mereu pe acelaș drum. Trecea mereu pe la acelaș bar din Cork Street, pe la un mic club de noapte din Soho, pe la un club mai monden din Coventry Street și așa mai departe, pînă într-un anumit loc unde dispărea fără să lase cea mai mică urmă. Noapte după noapte, cei mai buni copoi ai Scotland Yard-ului îl pierdeau din ochi, totdeauna în acelaș loc, la colțul de la Picadilly Circus și Shaftesbury Avenue, cel mai iluminat loc al Londrei.

În noaptea cînd Audrey mersese la înfrîngerea ei cu Malpas, Smith ajunsese la etapa Soho și sta la o măsuță dintr-un colț mai retras, ascultînd sforțările instrumentiștilor, care încercau zadarnic să rămîină în tact cu dansatorii.

Un omuleț cu mutra vicioasă se strecură spre el, luă un scaun și făcu semn chelnerului.

— Dă-mi și mie la fel, spuse el, arătînd paharul din fața lui Smith, care nu-i dădu nici cea mai mică importanță.

— Ascultă, Slick, la Astoria este o doamnă cu o grămadă de obiecte, o franțuzoaică, divorțată..

— Vorbești de doamna Levellier? Stocul ei valorează taman douăzeci de mii. Își poartă toată averea pe ea, și asta o știe și cel mai de pe urmă derbedeu din Londra. Noutățile tale sînt la fel de interesante ca și ale almanahului de acum un an.

Omul nu fu deloc decepționat: era un simplu informator, care în viața lui n-a pus mîna pe un lucru străin. Era în contact cu toți valeții și servitoarele caselor mai nobile și căuta doar să dea de urma buzunarelor care urmau să fie exploatate...

— La British Imperial, este un tip nordic, un minier bogat și cu mulți bani. Și-a cumpărat astăzi o diademă de diamante.

— O diademă, da, pentru nevastă-sa, spuse Smith urmînd să privească la dansatori. Îl cheamă Mollins. A dat o mie și două sute pentru bijuterie care nu face decît nouă sute. Are revolver și cîinele lui doarme la picioarele lui. Se ferește de lumea din Londra.

Informatorul suspină, fără să-și piardă răbdarea.

— Păi... asta ar fi cam tot ce știu acum, dar peste o zi, două, o să am o afacere splendidă. E un tip care a venit din Africa de Sud, cu o avere grozavă. Chiar adineaori a fost aici.

— Să vi să mi-o spui și mie, șopti cu voce schimbată Slick. Am mai auzit vorbindu-se de individul acela și tare aș vrea să fac cunoștință cu el.

Puse palma pe masă și omul se grăbi să ia ceea ce îi fusese împins pe sub ea.

Aproape imediat, Slick părăsi localul și la fiecare nouă etapă a plimbării sale, se producea același fapt.

Cîteodată îl acosta și cîte o femeie; toți îi vorbeau de franțuzoaica de la Astoria și minierul de la British Imperial. El îi asculta cu multă indulgență și le completa informațiile.

Cînd dispăru în cele din urmă ca de obicei, nu aflase absolut nimic nou.

Pe la orele două dimineața, un vagabond se strecură în dependențele din Portman Square și jumătate de oră mai tîrziu, soneria telefonului îl trezi din somn pe Dick Shannon.

— Aici vorbește Steel, de la Nr.551. Aș dori să veniți imediat aici, se petrec niște lucruri extraordinare.

— Extraordinare? Ce vrei să spui?

— Aș prefera să nu vă dau explicațiile la telefon.

Dick, știa că ajutorul lui nu-l deranja la o asemenea oră, fără să aibă un motiv serios, așa că se îmbracă la repezeală.

Cînd sosi la Nr.551, Steel împreună cu un polițist îl așteptau în fața ușii de la intrare.

— Adevărul este, mărturisi sergentul, că sau nervii mei sînt aleși, cu totul, sau se petrec lucruri misterioase în casa aceasta.

— Dar ce s-a întîmplat?

Steel începu povestirea, cu vocea în șoaptă.

— Așa cam pe la miezul nopții, am auzit un zgomot suspect, parcă cineva urca scara. Santinela și cu mine eram în camera lui Malpas. Ne-am repezit afară din odaie, așteptîndu-ne să vă găsim pe dumneavoastră sau pe inspectorul Marylebone. Nu era însă nimeni. Dar ce dracu? Era imposibil să ne fi înșelat amîndoi.

— Ai auzit și dumneata zgomotul? întrebă Shannon pe voluminosul polițist.

— Da, domnule, și încă pe mine m-a furnicat din creștet pînă în timp. Niște pași... așa... furișați...

Întoarse repede capul și privi spre scara pustie. Dick auzise și el acum un zgomot și tresări.

Era zgomotul înăbușit al unor pași pe o scară de piatră. Apoi rămînea un rîset înfundat.

Shannon fu dintr-o săritură la capătul scării. Aceasta era luminată de o singură lampă și pe zid trecu umbra 'unui cap monstruos. Dick alergă, într-o secundă fu pe scară.

Nu găsi nici cea mai mică urmă a vreunui cap sau a unei persoane.

Capitolul XXXVI

O VIZIUNE A LUI MARSHALT

— Curios, tare curios, spuse el cu voce tare. Asta este un sistem de acum învechit, pentru băgat groaza în muieri, ca tuşa Gertrude.

— Steel auzise „tuşa Gertrude”. Era un cuvânt din codul poliţiei. Făcu un semnal luminos pe stradă cu lampa; un agent sta de pază şi sosi imediat, înăuntru.

— Telefonează inspectorului şef, care să trimită toate rezervele divizionare şi un cordon. Spune-i „Gertrude” şi înţelege el.

Întorcându-se în cameră, găsi pe Dick cercetînd cabinetul de lucru al lui Malpas. Se luaseră jos toate perdelele, exceptînd acelea ale alcovului unde se găsea curiosul idol de bronz.

În faţa ferestrei, lipit de perete, se găsea un bufet mare de stejar, singura mobilă care se găsea în odaie, pe lângă cele două scaune, biroul şi măsuţa la care se aşezau vizitatorii lui Malpas.

— A fost cineva pe aici, spuse Steel arătînd o grămadă de cărţi. Lăsasem toate acestea aranjate pe birou. Voiam tocmai să le clasez, cînd am auzit zgomotul de pe scară.

Deodată, Dick îl apucă de braţ şi cei trei bărbaţi ascuţiră urechile. Se auzeau din nou paşii înăbuşiţi pe scara de piatră.

Shannon făcu semn să nu mişte nimeni.

Zgomotul devenea din ce în ce mai distinct, mai pronunţat, pînă cînd în cele din urmă, dădu impresia că paşii se opriseră în faţa uşii.

Aceasta era întredeschisă dar cum poliştii priveau la ea, începu să se deschidă încetîşor.

Shannon duse mîna la coapsă şi într-o secundă, revolverul său era îndreptat spre intrare. Nu se întîmplă însă nimic, şi fără să facă cel mai mic zgomot, străbătu odaia alergînd pe scară, aceasta era însă goală. Poliţistul îşi scoase cascheta şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Pot face faţă ori cărui pericol, în carne şi oase, spuse el cu o voce răguşită. Nu există om pe lumea asta contra căruia să nu fiu gata să lupt; dar asta mă... asta întrece puterile mele.

— Ia lampa şi caută în odăile de sus, ordonă Dick poliţistului.

Vrînd, nevrînd, poliţistul luă reflectorul din mîna detectivului.

— Prea bine, domnule, spuse el suspinînd. Însărcinarea nu-mi place de fel, dar am să o execut.

„Vezi?! Asta-i cea mai bună deviză pentru toate serviciile poliției”, spuse Shannon cu veselie. Părerea mea este că acolo sus nu e nimic altceva decât niște camere goale; dar dacă observi ceva, indiferent ce, strigă-mă și sînt acolo într-o clipă.

Auzi pașii greoi ai agentului și chiar dacă n-ar fi știut că acesta urcă fără tragere de inimă, ar fi aflat-o după timpul întrebunțat la mers.

Deodată zgomotul încetă, și Dick merse la capătul scării:

— Totul este în regulă? Întrebă el.

Nu auzii nici un răspuns, ci doar un fel de mișcare curioasă din picioare și un sunet pe care-l făcea găina din coteț, un fel de gîlgîit misterios. Urmă ceva, ceva rotund și negru căzu peste parapet, drept la picioarele lui Dick.

Era casca polițistului.

Urmă de Steel urcă scara în goană și la lumina reflectorului văzu ceva care se clătina zvîrcolindu-se.

Era polițistul care se bălăbănea la capătul unei frînghii legată în jurul gîtului și fixată la extremitatea de sus a scării. Bietul agent era pe cale să-și piardă conștiința, cînd Steel, sărindu-i în ajutor, tăie funia exact deasupra capului.

El duseră pe nenorocit în camera lui Malpas, iar Steel îi turnă niște rachiu printre dinții încleștați. Abia după vreo zece minute fși reveni într-atîta încît să poată povesti cele întîmplate. De fapt nici nu știa cine știe ce:

— Voiam tocmai să urc scara la ultimul etaj, cînd fu aruncată asupra mea o funie, care se înnodă înainte să fi avut timp să strig după ajutor. Am zărit pe cineva trăgînd din capătul scării și atunci am avut prezența de spirit să-mi arunc cascheta peste parapet, altfel nu fi fost acum pe lumea calaltă. Contra oamenilor pot lupta domnule Shannon, dar contra fantomelor...

— Cît cîntărești amice?

— Optzeci și cinci de kilograme, domnule.

— Așa. Găsește-mi, te rog, fantoma care să poată ridica optzeci și cinci de kilograme la capătul unei funii și să știr, că spirt mă fac. Întă că a sosit inspectorul; deschide-i Steel.

Steel merse la birou, puse mîna pe comutatorul care deschidea ușa de la intrare, și o retrase înapoi cu un urlet de durere.

— Ce s-a întîmplat?

— Este vre-un scurt circuit pe undeva, spuse sergentul. Dați-mi

mănușă dvs. domnule căpitan.

Dick întinse și el mîna și întoarse de buton; dar pielea mînușii nu-l apăra de loc. Prin mănușă simți zguduitura pricinuită de cei 220 volți. Dar, în sfîrșit butonul era întors.

— Nu-i nevoie să cobori, acum pot urca și singur.

Așteptară, dar de afară continua să se bată cu îndrîjire. Se uitară unii la alții.

— Pare-se că nu funcționează comanda, spuse Dick și în acel moment se stinseră toate luminile.

— Rămîi la perete și ascunde-ți lampa, murmură Shannon.

Dar Steel o aprinse de-acum și deodată se făcu lumină, o flacără izbucni în partea cealaltă a camerei, ceva trecu șuerînd deasupra capetelor lor și cînd glonteale atinse peretele, se auzi un sunet surd, metalic.

Dick se aruncă la pămînt, trăgînd după sine și pe ajutorul lui.

Jos, loviturile date în ușa, făceau ca holul să răsună de o larmă îngrozitoare. Shannon se tîrî înainte, cu lampa într-o mîna și cu revolverul în cealaltă. Steel îl imită. Întinericul din cameră era de nepătruns.

Detectivul se opri locului, încercînd să asculte.

— E acolo în colțul de lîngă fereastră, murmură el.

— Ba, eu cred că-i lîngă zid, răspunse Steel cu voce înceată. Ah.. Dumnezeu!

În tăbliile din perete, lîngă bufet, apăruse o lumină verde, misterioasă și în această lumină ca din altă lume, zăriră o formă culcată. Lumina devenea din ce în ce mai densă, lămurind fiecare detaliu oribil.

Un bărbat, în ținută de seară, cu plastronul cămășii înegrit de fumul prafului de pușcă. Figura-i era palidă ca ceara și mîinile-l încrucișate pe piept. Nemișcat... îngrozitor. Shannon avu o tresărire de frică.

— E un cadavru; gemu Steel. Dumnezeu, Doamne! !! Marshall, priviți-l numai domnule Shannon, e corpul lui Marshall.

Capitoul XXXVII

MACARAUĂ DIN BUFET.

Forma era nemişcată, îngrozitoare de privit; apoi lumina scădea încet cu încetul, pînă dispăru cu totul.

Auziră un sunet asemănător celui al unui tunet îndepărtat.

Dick se ridică în picioare, străbătu odaia, dar minile care pipăiau pereții nu întîlniră decît tăbliile sculptate.

Apariția aceea curioasă dispăru.

Auzi un zgomot de pași în hol.

— E careva pe acolo? Întrebă vocea.

— Urcăți-vă sus. Serviți-vă de lămpile voastre, deoarece luminile sînt stinse.

Ca și cum aceste vorbe ar fi fost, un semnal dinainte stabilit, toate luminile se aprinseră dintr-odată.

— Cine a deschis ușa de la intrare? Întrebă, repede Dick.

— Nu știu, domnule. S-a deschis singură.

— Trebuie să fie pe undeva un alt post de comandă; caută toporul, o fi pe sus pe undeva. Ai să-l găsești în odaia cea mititică, de lângă pod. Servește-te de lampa de buzunar și de găsești pe cineva dă-i în cap.

Toporul fu găsit fără vre-un incident; iar Shannon începu să dea în pereți. În numai cîteva minute dădu la iveală cavitatea în care zărise corpul lui Lacy Marshall.

— O macara, spuse el. Așa ceva există în unele case la nivelul și lărgimea bufetului.

— Întinse mîna și dădu de cele două cabluri care acționau elevatorul.

Bucătăria se afla la subsol și nu putură să pătrundă în ea decît spărgînd ușa. Cînd în cele din urmă, izbutiră să intre, zărise macaraua nemişcată, dar despre Lacy Marshall nici urmă.

— Iată cum a făcut să dispară corpul: prima dată, au lăsat macaraua suspendată între odaie și bucătărie. Am cercetat eu de la început, dar să vezi drăcie, întocmai ca și sus, deschizătura era mascată cu tăblii.

— Corpul lui Marshall este undeva prin casă, nu încapă nici un fel de îndoială. Le-ar fi fost cu totul imposibil să-l aducă aici. Camera asta trebuie să fie păzită fără încetare. Un lucru e sigur:

bătrînul nu face pe fantoma așa numai de dragul artei. Toate acrobațiile lui au un motiv serios; și acest motiv este că există în odaia asta ceva de care are absolută nevoie.

Dick cercetă scărița îngustă ce ducea în salonul de jos, dar nu descoperi decât faptul că asemenea scări existau în toată casa.

— Dar nu există scara care duce la bucătărie, spuse Steel bătînd în peretele unde scara se oprea la nivelul salonului. Spre marea lui surpriză, peretele suna a gol.

E o ușă secretă, spuse Dick înmbrîncind cu umărul și ușa se urni foarte ușor. Iată calea pe unde intra și ieșea amicul nostru.

Urcă vreo douăsprezece trepte și se opri.

— Iată-ne paralel cu scara cea mare. Ascultați.

Bătu în perete.

— E atît de subțire, că s-ar putea trece cu degetul prin el.

Așa se explică și pașii înăbușiți — e un truc teatral, răsuflii de mult timp.

Se înapoiară în salonul cel mare.

— Și acum iată și a doua ușă, spuse Shannon, bătînd în ceea ce părea un zid masiv. Asta duce la etajul, unde se găsea cînd a zvrîlit lațul în capul polițistului.

— Dar unde o fi acum?

— Iată o întrebare cu tîlc? spuse Dick rece. Poate că o fi la cîțiva kilometri de aici. Am gust să dau din nou o raită pe acoperiș. Apropo, s-au concediat oamenii lui Willit?

— Habar n-am. Tot ce știu este că Willit este sub ordinele notarului lui Marshall și că a pus un gardian în casă.

Pe acoperiș nu descoperiră altceva, decât că detectivul era mereu la post.

— Prezența dumitale aici, fi spuse Dick, pare cam inutilă, nu ești de părere?

— Din punctul meu de vedere da, dar ascult de instrucțiunile șefului meu, după cum și dvs. ascultați probabil de al dvs.

— Ai zărit pe cineva?

— Nu domnule.

— N-ai auzit de jos vre-un zgomot?

— Am auzit ieșind din casa din dos, am crezut că sînteți dvs. Acolo aștepta de mai bine de o oră o mașină mare. Am privit cu destulă atenție, dar n-am putut băga de seamă cine este. Trăgea după el ceva greu. Am crezut că este unul din copiii dumneavoastră.

— Când Shannon fu din nou lângă Steel, află că acesta făcuse o parire care trebuia să lămurească misterul, pînă într-un singur punct.

— Întă ce am găsit în curte, spuse el. Probabil că amicul, în fuga, a scăpat-o jos.

— Într-o cutiuță de piele turtită. Dick o deschise și găsi o serie lungă de fiole mici, o seringă hipodermică și două ace. Siringa era pusă la locul ei în mare grabă, deoarece era încă plină cu un lichid incolor și plușul care căptușea cutiuța era umed, pe locul acesta se scursese lichidul.

— Asta a servit de curînd, spuse Steel.

— Acum o arăta foarte clar, spuse Dick, examinîndu-l. Să începem conținutul seringii la analiză. Pentru mine începe să se facă mîină.

Capitolul XXXVIII

STORMER

Agencia Stormer ocupa întreg etajul întîi al unei clădiri noi din centrul orașului. Pe ușă nici un fel de inscripție nu arăta că acolo ar fi fost o agenție de detectivi, ci pur și simplu, era scris Stormer.

În dimineața aceea, dl. Stormer făcu una din vizitele sale fugitive în cartierul englez. Sosise ca de obicei prin intrarea sa particulară și găsi o veste pe care Willit o avu despre prezența șefului său, fu sunetul soneriei de pe masa de lucru. Alergă în grabă în sanctuar și găsi pe dl. Stormer, întins în fotoliu, cu ziarul Times în mîină.

Aceasta lăsă ziarul să cadă la pămînt, își puse ochelarii pe nas și privi lung spre funcționarul său.

— Ce mai e nou? întrebă el.

— Sînt cinci cazuri noi în dimineața asta, domnule, răspunse Willit. Patru chestiuni între soți, și un caz de șantaj încercat de un omîntar asupra unei doamne.

Stormer își aprinse țigara.

— Stai puțin, nu-mi spune nimic, lasă-mă să ghicesc eu singur: tu ai împrumutat bani ca să scape un prieten din încurcătură, iar Arbuthal său nu-l are deloc la stomac pe acest prieten.

Willit surse.

— Aproape exact. Femeile nu împrumută niciodată bani pentru

nevoile lor personale, ci mai întotdeauna pentru un altul... Și așa spune-mi te rog, care sînt ultimele noutăți de la Portman Square?

Willit făcu o dare de seamă amănunțită asupra ultimelor evenimente.

— Ce s-a întîmplat noaptea trecută?

— Nu știu. Wilkes a raportat că Shannon s-a urcat din nou pe acoperiș și că întreaga locuință este înconjurată de polițiști.

— Mai tac! exclamă Stormer și lăsînd la o parte misterele de la Portman Square, se ocupă de afacerile curente.

Venea destul de rar la birou, dar atunci cînd era acolo, lucra zece alții. În noaptea aceasta, nu semnă ultima scrisoare din atunci cînd ceasornicul catedralei bătuse orele nouă.

— Cu privire la afacerea Malpas spuse el, se va urma, conform vechilor instrucțiuni, pînă cînd se vor primi, noi dispoziții din partea notarilor lui Marshall. Casa trebuie să fie păzită mai departe și să rămîna un om pe acoperiș și unul sau doi din cei mai buni copaci trebuie să fie neconținut pe urmele lui Slick Smith. Ai înțeles?

— Da domnule.

— Păcat că Slick Smith trebuie supravegheat, dar n-am poștă și risc nimic. Dacă se întîmplă ceva telegrafiază-mi. Apropo, cum îți face că am fost însărcinați să lucrăm pentru Marshall?

— Dorea să regăsească o anumită domnișoară, și ni s-a adresat nouă.

Stormer bătuse cu pumnul în masă.

— Sigur... fata aceea... Ți-ai dat pînă acum seama de unde vine interesul pe care-l purta domnișoarei Bedford?

— Nu domnule, așa-i felul lui. Vă aduceți aminte cum vă povesteam că-mi ceruse să i-o aduc la masă? Nu cred să fi avut vre-un alt interes.

— Serios, nu crezi?

Stormer pronunță aceste cuvinte, apăsînd pe fiecare silabă.

— Intradevăr, este foarte bizar. Dacă nu mă înșel, chiar așa cheamă, Bedford, nu?

— M-ați mai întrebat o dată. Da, domnule. Era foarte cunoscută în sat la Fontwell — toată viața și-a petrecut-o acolo.

— Și doamna Elton? Numele ei de familie nu era tot Bedford?

— Da, domnule. Acesta-i numele sub care s-a cununat.

— Hm! Bănuiam eu. Fata-i acum aici în oraș? Nu-i așa? Zic că mi se pare că locuiește la Regent. N-ai încercat pînă acum să o

„Interesezi în afacerea noastră? Tot aveam nevoie de o femeie. Trebuie să-i secretara lui Malpas? Asta înseamnă că-i fără serviciu acum, nu-i așa?”

— Îmi pare că Shannon s-a amoretat lăsa de ea.

— Fleacuri. Orice bărbat se amoretază de o femeie frumoasă. Asta încă nu înseamnă nimic. Tare aş dori să stau de vorbă cu acest Shannon. Cam unde l-aş putea găsi?

Willit fşi cercetă carnetul de notițe.

— Am două numere însemnate aici, unul de la locuință, altul de la servici.

Stormer formă numărul de la locuința detectivului. Dick tocmai se înapoiase acasă.

— Aici Stormer, dumneata ești căpitanul Shannon.

— Stormer? Aha, Agenția detectivă, particulară!

— Ei bine, Căpitane Shannon, am avut ocazia să te ajut de câteva ori dacă-ți aduci bine aminte, eu ți-am anunțat sosirea lui Slick Smith.

Dick începu să râdă.

— Trecând Atlanticul, pare că și-a schimbat năravul!

— Asta nu poate fi decât o notă bună pentru el, răspunse Stormer, aspru. Dar nu aveam intenția să vorbesc despre Slick. Aflu tocmai acum că agenții mei au fost însărcinați de către răposatul Marshall să-i păzească locuința. Acum că-i mort, toată chestiunea a devenit o stupizenie, dar pare-se că instrucțiunile sale rămân în vigoare, așa că ți-aș fi foarte îndatorat să fii indulgent cu oamenii mei. Ceea ce ținam să-ți spun, este că le-am dat ordin să ajute poliția pe cât posibil, și mai ales să nu-i pună bețe în roate.

— Asta-i foarte drăguț din partea dumitale, și-ți înțeleg perfect de bine încurcătura.

Stormer surse.

— Eu cred că nu, răspunse el. Ai întâlnit paznicul pe care notarii lui Marshall l-au pus să păzească locuința acestuia?

— Nu l-am văzut.

— Uită-te bine la el, spuse Stormer, și-i închise telefonul, înainte ca el să fi putut să-i pună încă vreo întrebare.

În timp ce mergea spre restaurant, dl Stormer râdea singur, ca de o farsă reușită.

În noaptea aceasta luă masa la hotelul unde locuia Audrey Bedford. Se duse apoi la directorul hotelului și spuse:

— Mi se pare că mi-e imposibil să mă înapoiez în noaptea acasă. Ai putea să-mi faci rost de o cameră?

— Bineînțeles, domnul meu, răspunse directorul, întrebându-l cam unde ar putea fi locuința acestui bărbat, care după aparență era american. Căută în registru și-i spuse: 461.

— E prea cam prea sus pentru mine.

— Mai am încă două camere libere, mai jos: 255 și 270.

— O iau pe 270. Vezi că șaptezeci este numărul meu favorit. Audrey locuia la 269.

Capitolul XXXIX

FIGURA DIN BEZNĂ

Ținăra fată își petrecuse toată ziua în căutarea unui serviciu. Sforțările ei promiteau mui mult succes decât pe vremea când era prințesa în zdrențe, fără altă recomandare, decât proaspăta locuință din închisoare și o rochie sărăcăcioasă.

Lui Shannon nu-i pomenise nimic din proiectele ei. Dorința de independență este înăscută în orice femeie și cu cât aceasta are mai multă afecțiune pentru un bărbat, cu atât mai puțin ar accepta ajutorul lui.

În alegerea serviciului era și o parte umoristică; pe vremuri la Beak Farm, scrisese o scrisoare cu privire la găinile ei, unei gazete la carei titlu era „Crescătorul de păsări”. De aici urmasese întreaga corespondență între ea și editor, referitor la regimul care trebuia administrat păsărilor bolnave. Acum își spuse că o asemenea publicație nu putea să apară în fiecare săptămână fără să aibă ajutorul unui profesionist, așa că scrisese din nou editorului. Acesta își reaminti de ea, îi dădu întâlnire în biroul lui și-i oferî o slujbă.

— Avem într-adevăr nevoie de cineva pentru corespondența referitoare, la păsări. Cred că dumneata ești cea mai indicată pentru acest scop. Ne trebuie pentru gazetă, două coloane săptămânal. La întrebările cititorilor noștri, vei putea răspunde singură. Dacă prezintă totuși o chestiune pe care n-o poți rezolva, referă-te la răspunsul dat, în aceeași problemă în anul 1903.

Retribuția nu era prea mare, cu totul insuficientă ca să-i permită felul de viață de pînă acum. Își petrecu tot restul zilei în căutarea unei locuințe mai modeste și găsi o cameră plăcută în imediata

propiere a redacției ziarului.

Dadu liberă odaia de la hotel și directorul adînc mîhnit își exprimă părerea de rău, că o pierde de clientă și, în același timp, garanția că în curînd are să revină.

Ea, din contră, era foarte mulțumită că părăsește acest hotel, nu-i amintea atîtea lucruri neplăcute și nu mai avea răbdare, să se aștepte o dată în singurătatea viitoarei sale camere.

Trebuia să plece a doua zi la amiază.

Dick venise foarte devreme să o vadă, așteptîndu-se să o găsească de pe urma zdruncinăturii din ajun, și mare-i fu surpriza, aflînd că a ieșit.

Cava mai tîrziu unul din oamenii săi îi aduse știrea, că fata dăduse un serviciu și alergă într-un suflet să o felicite.

— Voiam tocmai să-ți telefonez, spuse ea.

— Oh! spuse Dick, repede: S-a întîmplat ceva? Ai mai primit vreo veste nouă de la...

— Nu, nu, nici nu cred că voi mai primi și dacă va fi să mai primesc, fi sigur că am să-ți comunic fără întîrziere. Nu, nu asta-i: Iar am vești bune.

— M... Da! Te dedai din nou afacerilor cu păsări... dar de parca morară!

— Se putea altfel? Asta ți-a spus-o „umbra”, așa mi se pare că mi spune în limbajul dvs? E foarte romantic, n-am ce spune, dar e foarte puțin simpatic să te ști urmărită! Și uitasem de existența ei.

— Care-i motivul pentru care doreai să mă vezi?

Ea deschise poșeta și scoase de acolo o pietricică mică.

— Ca să-ți arăt asta; voiam de mult să-ți vorbesc despre ea.

El privi obiectul cu gura căscată, îl întoarse, și-l examină cu multă atenție pecetea roșie.

— De unde o ai?

— E atît de important? Am găsit-o în holul nr.551, prima oară cînd am fost la dl. Marshall. Scăpasem jos cheia și aplecîndu-mă să o ridic, am găsit pietricica. Dorisem să-ți vorbesc despre ea, dar am uitat.

Dick își reaminti de întîrvederea lui cu Brown, sau mai bine zis cu Torrington.

— Știi ce-i asta?

— Un diamant brut. Valorează cam vreo opt sute de lire.

— Ești sigur?

El merse cu diamantul spre fereastră și-l cercetă mai aproape.

— Ești sigur că-i diamant?

— Da; și pecetea este a unei companii miniere. Pot să-l opresc?

— Bineînțeles, spuse ea răsuflând ușurată.

— Mai știe cineva, că-l ai?

— Nu, numai dacă n-o fi știut Malpas; dar nu cred.

Dick stătu o clipă pe gânduri.

— Nu cred, spuse ea încet. Doar dacă-i... acum îmi aduc
aminte; într-una din zile ceream directorului hotelului, cheia
camerei mele; el n-o avea și atunci am golit întreg conținutul pe
masă și am găsit cheia în căptușala ruptă.

— Atunci a văzut-o el... când spun el, înțeleg pe el, sau pe
vreunul din agenții lui. Cred că așa se explică, modul în care ea
purtat cu d-ta în noaptea trecută.

Audrey suspină.

— Pe zi ce trece regret tot mai mult, că mi-am părăsit ferma.
Nici nu-ți pot spune cât m-am bucurat, când editorul m-a înțeles
dacă știu să îngrijesc găinile care năpăresc!

În noaptea aceea se urcă în camera ei mai liniștită și mai fericită
cum nu se simțise de mulți ani în urmă. Simțea că prin noua
ocupație, lasă în urmă atmosfera nesănătoasă, în care a fost nevoită
să trăiască de la sosirea ei în Londra. Încuie ușa camerei și liniștit
adormi de îndată ce puse capul pe perină.

Dormi astfel o bună parte din noapte și nu se trezi, decât când
simți ceva rece și umed atingându-i obraji.

— Audrey Bedford, spuse o voce cavernoasă, am nevoie de tine.
Cu un strigăt de groază ea se ridică în picioare.

Toată camera era scufundată în cea mai mare beznă, afară de...

La mai puțin de un metru departe de ea, se găsea o figură
plutind parcă în vid, o figură foarte slabă și misterios luminată.

Ea, năucită, privi ochii închiși și fața schimonosită între
strămbătură dureroasă, a lui Lacy Marshall.

Capitolul XL

PASAGERUL DISPĂRUT

— Tânăra d-nă este leșinată. Am trimis după un medic și o infirmieră.

— Și... nu știi ce s-a întâmplat?

— Nu, d-le. Portarul care se afla la etajul de jos a auzit deodată un țipăt de groază. A alergat sus și a zărit ușa camerei d-rei Bedford deschisă. A văzut-o leșinată și a venit să mă cheme.

— Nici o urmă de-a lui Malpas?

— Nu, d-le. Probabil că a încercat cineva s-o răpească, deoarece anul care locuia în camera vecină, a fost găsit doborât jos în mijlocul coridorului; se vedea că a fost lovit cu o vîlnă de cauciuc, care nu prezintă nici un fel de jupuitură. S-a dus la spital să-l îngrijeze la cap.

În mai puțin de cinci minute, Dick sosi la hotel și Audrey era în starea de întremată, ca să-l poată primi.

Era încă foarte palidă, dar ca de obicei în deplinătatea vîrstărilor sale.

— N-am de spus nimic altceva decît, că l-am văzut pe Marshall.

— Și d-ta l-ai văzut?

— Doar... nu care cumva l-ai văzut și d-ta?

— Da, noaptea trecută am avut o vedenie a lui... Eram mai în vîrstă laolaltă. Îți reamintești și de altceva?

— Mi-e teamă că am leșinat, spuse ea plină de tristețe. Oh, Dick! Ce să însemne toate acestea?

— Asta înseamnă că Marshall trăiește și că se află în puterea dezvoltului cel bătrîn. Noaptea trecută găsiserăm o seringă hipodermică; am dat la analiză conținutul ei și am descoperit că acesta avea puterea să aducă pe cineva în stare de completă inconștiență. În ziua asta am primit o scrisoare de la Malpas. Iată o copie după ea; originalul a fost trimis la Scotland Yard ca să se ia amprentele degetale.

Ea luă scrisoarea și o citi:

„Numai dacă n-ai fi un imbecil patentat, cu siguranță, că ai fi descoperit ceva noaptea trecută și anume: Lacy Marshall n-a murit. Cum îl cunoașteam ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-i un om care să riște. Zalele pe care le purta sub cămașă a făcut ca glonte să

ricoseze. De fapt sînt mulțumit că mai trăiește; moartea ar fi fost prea dulce pentru un individ ca el... și acum nu va muri decît atunci cînd voi decide eu, că i-a sosit ceasul. Dacă d-ta ți să trăiască, fii neșă și scoateți spionii din casa mea.”

— Tot ceea ce am descoperit acolo confirmă următoarele: Marshall este sub influența narcoticului, merge sau poate este în oraș acolo unde merge și Malpas.

— Dar... ceea ce am văzut eu nu face de loc impresia unei scene reale vii, întrerupse tînăra fată.

— Vrei să spui că părea să fie o mască? Da, și asta ar putea fi o explicație. E o afacere extrem de bizară. Eu am să mă duc acum în căutarea amicului nostru necunoscut. Strigătul d-tale trebuie că l-a trezit și vrînd să-ți vină în ajutor, a dat peste Malpas care l-a doborât.

După spusele sale, vizitatorul cel rănit, părăsise hotelul călîm mîergă la spital ca să fie pansat. Numele înscris în registru era Henry Johnson, din Africa de Sud.

Dick lăsa vorbă să fie înștiințat de îndată ce se întorcea pasagerul și se întoarse acasă.

Își aduse aminte de aluzia pe care o făcuse Stormer, cu privire la păzitorul casei lui Marshall. Merse acolo ca să-și dea seama de adevăr. Nu avusese timp pînă acum să se gîndească, la ce urma să se întîmple, după dispariția lui Marshall; dar știa că acesta dăduse instrucțiuni scrise, asupra a tot ce urma să se facă după moartea lui.

— Imediat după tragicele evenimente, sosise un funcționar al avocatului lui Marshall, care puse stăpînire pe casă, luînd cu el toate hîrțile lui Lacy. A doua zi, Dick află că în conformitate cu ultimele dorințe ale lui Lacy Marshall, fusese instalat în casă un păzitor, pe care el însă nu-l văzuse.

Cînd sună, îi fu deschisă de către o servitoare, de care se reamintea și care-l introduse în salonașul, în care nu de mult vorbise cu sârmanul Tonger.

— De bună seamă, că totul s-a schimbat aici pentru voi, îi spusese el.

— Oh, da! Bucătăreasa ne-a părăsit, așa că n-am rămas decât Milly și cu mine. Vai, ce grozăvie cu bietul domn Tonger și cu sârmanul domn Marshall.

Era evident că moartea lui Tonger, o impresionase mai mult pe servitoare, decît a stăpînului ei.

— Aveți acum un păzitor aici? Fata se codi.

— Nu chiar un păzitor, domnule. E un fost prieten al d-lui Marshall.

— Așa, spuse Dick. Asta-i chiar o noutate pentru mine; nu știam că dl. Marshall... se opri nevoind să facă reflecții în fața servitoarei.

— Nu știam. Și cine-i acela?

— Un oarecare domn Stanford.

Dick își strînse buzele.

— Poate... Bill Stanford?

— Da, d-le, William Stanford. Mă duc să-i spun că sînteți aici. Dnsul e sus, în biroul stăpînului.

— Nu te mai osteni de pomană, zise Dick surfînd. Dl. Stanford și cu mine, sîntem cunoștințe vechi.

În fața focului, cu picioarele întinse aproape de gura căminului sta Bill cu țigara aprinsă în gură și citea ziarul sport. Întorcîndu-și privirea se ridică, avînd aerul foarte încurcat.

— Bună ziua, căpitane, mă așteptam de mult la vizita d-tale.

— Și zii... d-ta ești păzitorul?

Bill surse.

— Eu sînt acela care am fost însărcinat cu supravegherea. Niciodată n-am fost mai mirat, decît atunci cînd notarii lui, au venit să mă caute, deoarece niciodată n-am fost prieteni. Nu eram ca să zic așa... din acelaș grup.

— L-ai cunoscut, bineînțeles în Africa de Sud?

— Da... cam așa ceva... dar de ce m-au ales pe mine? Adică vezi că era scris negru pe alb cu numele și adresa mea, cu leafa care trebuia să mi se plătească... în sfîrșit totul.

— Un testament?

— Nu chiar testament d-le. Era ca și cum Marshall s-ar fi așteptat să fie chemat într-una din zilele astea, cine știe unde; nu era vorba de moartea sa, ci se spune pur și simplu, că dacă ar fi să dispară indiferent din ce motiv, numitul William Stanford etc. etc.

Bill Stanford! prietenul și după spusele unora complicele Eltonilor!

Dick luă loc pe un scaun.

— Ce părere are Martin de toată afacerea asta?

Stanford dădu din umeri:

— Asta-i vorbă: ca și cum mi-aș bate eu capul cu ceea ce crede

Martin. Are puțină pică pe mine pentru că... pentru că-și închipuie că știam mai multe, decât știu într-adevăr. Credea că-s prieten cu Lacy și că-i știam toate secretele. Dintr-un singur punct de vedere, îl admir pe Lacy când era vorba de dragostea lui, nu povestea la nimeni nimica.

Dick nu încercă de loc să capete destăinuiți și Stanford continuă.

— Șederea mea aici este monotonă și lugrubă; mai ales în timpul nopții, în casa asta e ceva impresionant care-mi calcă pe nervi. Nu știu ce-or fi făcând oamenii d-tale din casa de alături, dar de partea cealaltă a zidului se aud mereu niște zgomote bizare. Și noaptea trecută, oh, mii de tunete! Părea că se dărâmă casa. Cu siguranță că s-a întâmplat ceva.

— Da, s-a întâmplat ceva. N-ai întâlnit cumva, din întâmplare, niște fantome pe aici?

— Nu vorbi de fantome, căpitane, se rugă el. Aseară mi s-a părut că văd... dar nu, e absurd...

— Ți s-a părut că-l vezi pe Marshall?

— Nu... pe celălalt. Pe Malpas. Dar de unde știi?

— Malpas, este cea mai ocupată fantomă din toată Londra. Și unde l-ai văzut?

— Ieșind din camera cu provizii, adică mai bine zis, în picioare la intrare. Dar totul n-a durat decât o secundă.

— Și ce-ai făcut?

— Am luat-o la goană pe scări și m-am încuiat în camera mea, spuse el foarte încurcat. Nu-mi prea place să stau de vorbă cu fantomele.

Shannon se ridică.

— Dacă nu te deranjează, spuse el, aș vrea să arunc și eu o privire în camera aceea.

— La poruncă, spuse Stanford luând legătura cu chei. E o cameră pe care bătrânul Tonger o întrebuința ca să păstreze acolo, armele stăpînului.

Această cameră era situată la capătul coridorului și plină cu fel de fel de lucruri; pistoale, șei, cufere vechi, unelte, măști distruse și cîte și mai cîte. Demn de remarcat în toată camera nu era decât dezordinea de acolo.

— Ce-i în cuferele astea?

— Habar nu am. Nu m-am uitat în ele.

Shannon deschise unul din ele și găsi o cantitate mare de tuburi verzi de carton.

— Muniții de revolver spuse Dick, și unul din pachete a fost luat de aici, de curînd. Pe cel de dedesubt nu se află nici un pic de praf.

— Dar ce te face să crezi, urmă el că Malpas a fost fantoma aceea?

— Nu știu. Corespondea cu descrierea care mi se făcuse despre el. Pînă atunci nu-l mai văzusem niciodată. Dick urcă scara cea largă și se opri în fața ușii, care da în apartamentul particular a lui Marshall.

— Mai funcționează? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Stanford morocănos. Te rog, căpitane Shannon nu mă întreba referitor la casa asta, deoarece nu sînt decît un simplu locatar.

— Adevărat! spuse Dick cu multă simpatie și se prefăcu că vrea să treacă mai departe.

Ușurarea lui Stanford era foarte evidentă.

— Mi se pare, că tare ai vrea să te scapi de mine, spuse glumind detectivul. Stanford murmură, că-i era absolut idiferent.

— Și ce se mai aude de scumpii noștri amici, Eltonii?

— Dar nici nu știu nimic de ei; Eltonii nu erau prietenii mei.

Musafirul nepoftit își luă în cele din urmă, rămas bun. Cu vădită satisfacție Stanford închise ușa în urma lui. Se înapoie în cabinet, închise cu cheia ușa de două ori și deschise o a doua, care da în sufrageria mică, de unde ieși un bărbat.

— Ai urechi bune Martin! spuse el.

— Elton merse la fereastră și urmări cu privirea pe Dick Shannon.

— Ori unde merg dau numai peste copoiul ăsta. Da, am niște urechi minunate. De cum i-am auzit vocea în hol am știut că-i el. Cît ai să mai rămîi aici? O să fie o afacere acuma...

Stanford făcu un gest de părere de rău.

— Îmi pare foarte rău că nu pot să iau parte la ea. Sînt de părere că trebuie să mă port cinstit cu bietul Lacy. Martin începuse să ridă pe înfundate.

— Cam ce bani a lăsat Marshall?

— Nimic, răspunse Stanford plin de tristețe. Nu vreau să umblu cu maltrapazii/curi, eram doar prieten bun cu el.

— Dar... nu mi-ai spus-o niciodată.

- Ți-am spus că-l cunoșteam.
- Îl cunoști poate și pe Malpas?
- Da, îl cunosc.
- Cine-i?

Standford se porni pe un râs cu hohote. Gîndește-te bine Elton. Gîndește-te la toți cei care îl urau pe Lacy, la toți cei care ar fi destul de meșteri să se transforme într-un moșneag în mai puțin de un minut, gîndește-te bine... și ghicește.

Capitolul XLI

UN SERVICIU PENTRU AUDREY

DI. Stormer sosise la birou foarte devreme, cu mult înainte de venirea funcționarilor sau a locțiitorului său. Cînd Willit intra în camera sa de lucru, mare-i fu mirarea auzind că-l chemă șeful. Îi găsi pe acesta, întins pe canapea.

— Sînteți bolnav, d-le? Întrebă el foarte îngrijorat.

— Nu, bolnav ci în agonie, mormăi Stormer. Adu-mi repede niște cafea... dar știi: tare și amară și un butoi cu piramidon. Vail Capul meu!

Își prinse capul în mîini și începu să geamă.

— Capacitatea creierului meu a crescut cu cel puțin un metru cub. Am aici un cucui mare cît un ou... și nici măcar cel mult cît un ou de găină. Apropo de găină: du-te și mi-o caută pe mititica Bedford! Auleu! Cu siguranță un ou de ștruț; dacă nu chiar de dinozaur.

— Ați avut cumva neplăceri, astă noapte?

— Neplăceri!? Aș sta aici eu ca o vacă bolnavă, dacă n-aș fi avut neplăceri? Crezi poate că de pe urma plăcerilor și a neplăcerilor încep să crească ouă pe capetele oamenilor? Da, d-le, vezi bine că am avut neplăceri. Du-te repede și caută-mi oțet și ascultă: o să-ți fac destăinuiri. Nu trebuie nimeni să știe ce mi s-a întîmplat și dacă mă caută cineva vei spune, că sînt în America... acolo unde ar fi trebuit de fapt să fiu.

Willit ieși, apoi reveni cu ceea ce-i ceruse șeful.

— Cheamă acum un bărbier, la telefon, du-te apoi la primul magazin, care sîi iese în cale și cumpără-mi niște gulere, care să mă facă mai respectabil.

— Pielea-i zdrelită?

— Nu, nu-i zdrelită.

Ridicându-se să-și bea cafeaua care i-o aduse Willit, gemu greu.

— Văd că arzi de nerăbdare să afli ce mi s-a întâmplat. Ei bine, îți spun: m-am luptat cu o fantomă sau mai bine zis ea, sau cineva care era cu ea, s-a bătut cu mine. Eu unul n-am văzut pe nimeni. Am auzit un țipăt, și am ieșit să văd ce se întâmplase; atunci am zărit mult multe persoane care alergau pe coridor, și am alergat și eu după ele; în urmă am căpătat o lovitură în cap și am căzut jos. Și acum, nu uita ce te-am rugat, de tânăra fată — are serviciu la „Ziarul Păsărilor”, o gazetă editată pentru găinile neproductive, și cred că acest serviciu nu are să-i convină. O cunoști, nu-i așa?

— Da, am întâlnit-o o dată.

— Ei bine, mai întâlnește-o o dată, și oferă-i un serviciu cu un bular, care ar putea să o înmărmurească; principalul este că trebuie neapărat să o angajăm... mai înțeles?

— Da, d-le.

— Bine; iată-l și pe bărbier. După ce va pleca, am să mă culc, și via de cel care m-o deranja; îl omor! La ce oră merge domnișoara Bedford la ziar?

— De dimineată.

— Încearcă să o vezi cât mai repede. Spune-i că am o lucrare, care ar putea-o face șezând într-un fotoliu din cele mai confortabile. Vreau să-l supraveghezi pe Torrington, care se numește Brown; și între noi fie vorba, tipul ăsta are nevoie să fie supravegheat.

Când Audrey sosi la birou, dl. Hepps, o salută foarte rece și-i aruncă un pachet voluminos de scrisori, care se adunaseră pe masa lui.

Era un om foarte slab, și foarte puțin îngrijit. Audrey își dădu seama că era și foarte morocănos. Diferența era enormă între domnul Hepps de ieri, și acela care astăzi își lătra instrucțiunile și vocifera asupra lungimii paragrafelor. Șelul începuse să o contrazică în toate, foarte brutal.

— Și apoi... paragrafele dumitale sînt mult prea lungi; nu-mi place de loc cum scri. N-ai putea să folosești o mașină de scris?

Trebuie să te miști puțin dacă vrei să-ți păstrezi serviciul. Încotro? spuse el surprins, văzînd cum ea se ridică de la locul ei și își ia mantaua.

— Acasă, domnule Hepps, răspunse Audrey.

El o privi țintă.

Biroul se închide tocmai la șase.

— Eu termin la patru, răspunse Audrey foarte calmă. Toată ziua de azi n-am luat în gură decât doar un pahar cu lapte și o bucată de pâine; și atmosfera biroului acestuia mă înăbușă. Aș prefera să lucrez într-un coteț de găini!

— Dacă aș fi știut că vine domnișoara, spuse șeful sarcastic, atunci aș fi...

— Ați fi pus să se lărgească încăperea, știu... Adevărul domnule Hepps, este că părăsesc serviciul...

— Poftim! puteți pleca, urlă domnul Hepps.

Și iată că se termină prima zi de serviciu, a fetei.

Urmărită de foame, Audrey ieși afară. Merse țintă spre lăptărie populară.

Un bărbat, care așteptase afară, se luă după ea, intră în local și se așază la aceeași masă de marmură, la care luase loc și ea.

— Iertați-mă, domnișoară Bedford.

Tresărind, fata ridică privirea spre el.

— Pare-mi-se, spuse acesta că am mai avut ocazia să ne întâlnim. Numele meu este Willit... Fusesem pentru o anchetă la Fontwell.

— Da, îmi reamintesc, spuse Audrey surzind. Era în ziua când plecam la Londra.

Exact, domnișoară. Sînt reprezentantul agenției Stormer. Poate că ați auzit vorbindu-se de această agenție?!...

Ea făcu semn că da.

— Sînt trimis de către dl. Stormer să vă vorbesc.

— Mie?! spuse ea surprinsă.

— Da, domnișoară Bedford. Cunoașteți agenția noastră — are o reputație din cele mai respectabile.

— Da... Bineînțeles... toată lumea a auzit vorbindu-se de ea... Și ce vrea dl. Stormer de la mine?

Willit, trebuia să manevreze cu multă băgare de seamă, neștiind cum va fi primită propunerea lui.

— Adevărul este că, ducem mare lipsă de personal! O doamnă, care lucra pentru noi s-a măritat, și a trebuit să părăsească serviciul; pînă în momentul de față nu am găsit cu cine să o înlocuim. Stormer se întrebă, dacă nu cumva a-ți fi dispusă să-i luați locul.

— Eu? spuse ea, neputîndu-și crede urechilor. Vrei să spui, să

— Ești o femeie detectiv?

— Lucrul dvs. n-ar fi de loc neplăcut, domnișoară Bedford, dacă Willit pe un ton serios. Nu veți avea de a face decât cu persoane din societatea înaltă...

— Dar... cunoaște dl. Stormer antecedentele mele?

— Vreți să spuneți de furtul bijuteriilor? Da, domnișoară, cunoaște totul.

Buzele lui Audrey tremură:

— Și... lucrează conform teoriei, ca să prinzi pe hoți, trebuie să întreprinzi un alt hoț.

Situația era de așa natură, încât și solemnul Willit se porni pe râs.

— Nu, domnișoară, nu vi se cere să prindeți hoți. Avem nevoie de dumneavoastră pentru un caz unic. Pentru supravegherea unui inume, Torrington.

Audrey îngălbeni.

— Cine-i acest Torrington?

— Un om foarte bogat, din Africa de Sud. Vă interesează Africa de Sud?

O văzu codindu-se.

— Da... în cazul când din toate câte am auzit povestindu-se sînt lucruri adevărate, Africa de Sud mă interesează. Ea nu dăduse niciodată crezare pe deplin vorbelor răutăcioase, pe care Dora i le aruncase în față, și cu toate acestea, rămăsese în creierul ei, o urmă de îndoială.

— N-am nici o idee, de felul în care trebuie supravegheați oamenii. Trebuie să oare urmăriți peste tot, unde se duc? Nu prea îmi vine să cred că așa fi în stare de un asemenea serviciu, cum n-am fost nici pentru cel care tocmai l-am părăsit.

Îi făcu o descriere asupra experienței sale în ce privește datoria și găsi în Willit un auditor foarte simpatic. Ajungînd din nou la propunerea pe care o primise, acesta se grăbi să o liniștească.

— Nu vi se va cere să-l urmăriți pe Torrington; sarcina dvs. va fi mult mai ușoară.

— Ce-i el? Hoț?

— Nu, declară Willit, nu chiar hoț.

— Chiar? spuse Audrey înfricoșată. O fi poate un criminal!

— M-am servit de o experiență nenorocită; se grăbi să spună Willit, surzînd. Nu, domnișoară, este un om perfect cinstit; dar vrem să supraveghem de aproape toate persoanele care mișună în

jurul lui.

Gfndiți-vă vă rog la propunerea pe care v-am făcut-o. Am o în orice caz să vă avem în întreprinderea noastră.

— Aș putea să-l văd pe domnul Stormer?

— A plecat înapoi în America, răspunse repede Willit, ultimele sale instrucțiuni erau să vă angajăm indiferent cu ce salariu.

— Audrey începu să rîdă.

— Ei bine, spuse ea, voi încerca.

Willit suspină ușurat. Cînd se înapoie la birou, își găsi șeful mult mai bine dispus, și-i povesti succesul avut.

— Știam eu că n-o să ne refuze.

Willit, pe care această siguranță a lui Stormer îi cam intriga, îndrăzni să formuleze o întrebare:

— Erați atât de sigur că n-o să vă refuze? Atunci de unde știți că n-o să fie mulțumită de serviciul pe care-l avea? Hepps s-a purtat foarte urît cu ea, s-a răstit la ea, și s-a plîns de felul cum lucra, într-un așa hal, pînă cînd biata fată n-a mai putut rezista. Omul acela e o brută.

— Serios?! Atunci să ști că s-a schimbat enorm față de ultima dată, de cînd nu l-am văzut. Pe vremuri l-am scăpat pe fiul său, dintr-o afacere foarte neplăcută; și-mi aduc aminte că atunci era omul cel mai blînd...

Cînd Willit părăsi camera, Stormer luă telefonul.

— Dumneata ești Hepps? Aici e Stormer. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

— Drept să-ți spun, mi-a fost foarte greu să procedez astfel, răspunse vocea lui Hepps plină de remușcări. Pare a fi fată foarte de treabă și plină de calitate, cu totul excepționale. Odată cu ea am pierdut o funcționară eminentă și tare mi-e teamă că și renumele meu cel bun. După halul în care m-am purtat cu domnișoara Bedford, n-am să mai îndrăznesc niciodată să privesc fetele în față.

Cu un surîs plin de mulțumire, Stormer, întrerupse convorbirea.

Capitolul XLII

COPOIUL

Apartamentul pe care dl. Torrington îl ocupa la Ritz-Carlton — în registre era înscris sub numele de Brown — era unul din cele mai luxoase apartamente ale hotelului. Primea foarte puține vizite; el însuși fiind foarte rar văzut de către personalul hotelului. În afară de directorul și băiatul de serviciu, care îi aducea mâncare în salonul particular, puțini erau funcționarii, care îl cunoșteau.

Se știa doar atât că nu dorea să vadă pe nimeni; și când într-una din zile, întrebă de el un slăbănog jerpelit, funcționarul de serviciu aruncă acestuia o privire din cele mai bănuitoare.

— Dl. Brown, nu primește decât pe aceia pe care i-a invitat.

— Pe mine o să mă primească, spuse repede omulețul. Am întâlnire cu el.

— Mă duc să văd, spuse funcționarul.

Se înapoie după câteva momente.

— Dl. Brown nu v-a dat nici o întâlnire. De unde sînteți?

— Sînt de la... și numi una din cele mai însemnate societăți diamantifere din Kimberley.

Funcționarul dispăru din nou, apoi reveni făcînd un semn băiatului de serviciu.

— Condu-l pe dl. la apartamentul d-lui Brown, și rămîi pe coridor, ca să-l conduci înapoi.

Cînd vizitatorul pătrunse în odaie, dl. Brown scria niște scrisori. Prin ochelari fixă pe cel sosit, cu o privire pătrunzătoare.

— Sînteți de la De Beers? întrebă el.

— Nu tocmai de la De Beers, d-le Brown, spuse vizitatorul cu un surîs dulceag, dar adevărul este că v-am cunoscut în Africa de Sud.

Brown îi arătă un scaun.

— Cînd asta?

— Înainte... de a fi avut neplăcerile, d-le Brown.

— Trebuie să fi fost foarte tînăr pe vremea aceea, amice, spuse Brown, surîzînd.

— Sînt mult mai în vîrstă decât par. Adevărul este că am ajuns la sapă de lemn și m-am gîndit că veți ajuta un prieten din tinerețe, cînd pe acesta l-a ajuns nevoia.

— Ai avut perfectă dreptate, și te asigur că te voi ajuta, dacă povestea ți-e adevărată. Îți spun dinainte, că nu cred. Am o memorie excelentă a figurilor, și nu-mi uit niciodată prietenii. Unde ne-am întâlnit?

Vizitatorul aruncă un nume la întâmplare:

— La Kimberley...

După cîte știa Kimberley, era centrul industriei miniere a diamantelor.

— Ca toți, care fac afaceri cu diamante, spuse Brown, am fost și eu la Kimberley. În cazul acesta cu siguranță îți amintești de numele care-l purtam pe vremea aceea.

Jerpelitul era la înălțime.

— Bineînțeles că mi-l reamintesc, spuse el fără să se încurce, dar nimic pe lumea asta nu m-ar putea sili să-l spun. Cînd cineva dorește să i se zică Brown, ei bine Brown este suficient pentru mine. Adevărul este că... și aici avu o inspirație divină, am executat o condamnare în același timp...

— Ah! zi, tovarăși de lanțuri! și dl. Brown își vîrfî mîna în buzunar.

— Drept să-ți spun, nu-mi amintesc de d-ta, deoarece am făcut eforturi supraomenești, ca să-i uit pe cei cu care am fost împreună, la Break Water!

Pe masă era o scrisoare pe care bătrînul tocmai o terminase.

Vizitatorul zări semnătura, dar era prea departe ca să o poată descifra. De-ar putea să se apropie de masă, ar fi putut căpăta certitudinea informației sale, și în felul acesta, ar fi fost în posesia unui fapt, pe care încă nimeni nu-l știa.

Bătrînul luă din portvizit o hîrtie de bancă și o puse pe masă.

— Vreau să sper că vei avea mai mult noroc...

Omulețul luă biletul, îl cocoloși, apoi în fața privirii înmărmurite a binefăcătorului său, îl aruncă în căminul, care se afla în spatele acestuia.

Uluit, dl. Brown se întoarse și într-o secundă, semnătura fu citită.

— N-am nevoie de banii d-tale spuse omulețul. N-am venit cu intenția de a te stoarce. Păstrează-ți banii, Torrington!

Daniel Torrington îl privi cu asprime.

— Hm! Îmi ști și numele! Pune mîna pe bani și nu mai fă pe idiotul. Ce dracu poți vrea de la mine, dacă nu bani?

— O strângere de mână prietenească, se văicări omul; dar în același timp puse mîna și pe ghemotocul pe care avuse grijă să-l arunce într-un loc unde nu mai era foc.

Torrington îl conduse la ușă. În temniță nu-l cunoscuse nimeni sub numele de Torrington. Ani de-a rîndul nu fusese decît un simplu număr, pînă cînd, într-o zi i se năzări unuia dintre gardieni să-l numească în batjocură, Brown, și așa i-a rămas numele. De unde pînă unde omul acesta...?

Arunci privirea-i căzu pe scrisoarea de pe masă, și înțelese totul.

Ce dorea însă omul acela? Care putea fi motivul real al vizitei?

El nu auzise niciodată vorbindu-se, de acești îndrăzneți copoi ai lumii interlope.

Capitolul XLIII DORA SPUNE ADEVĂRUL

După vizita, pe care o făcuse în casa lui Marshall, Martin se întoarse acasă, fără a manifesta nici cea mai ușoară emoție.

Găsi pe birou un teanc de scrisori, la care trebuia să răspundă și era pe cale să se apuce de scris, cînd intră Dora.

Îi aruncă o privire repede, îi spuse simplu bună ziua, și avu aerul că se ocupă mai departe de corespondență. În cele din urmă, lăsă locul din mîna și întrebă:

— Ascultă Dora: cu ce te ocupai tu înainte de a ne fi cunoscut?

— Ce vrei să spui cu asta?.. Făceam teatru.

— Bine, bine. Dar ce fel de teatru? Cum ți-ai început cariera? Vezi, nu te-am întrebat niciodată despre asta.

— Am început cu Mars și Bignal, în calitate de coristă. Marsh a dat faliment și ne-a lăsat amanet într-un orașel de mîna a treia. Timp de trei luni am jucat într-o piesă ca dublură, apoi m-am angajat în trupa de revistă a lui Jebba, unde eram totul de la steaua principală, pînă la ultima figurantă. Am făcut de toate, adăugă ea brusc. De ce mă întrebi toate astea?

— Așa mi-a venit chef... Și unde l-ai cunoscut pe Marshall?

Atunci observă el că mîna ei tremura: dar după o scurtă tăcere, Dora spuse:

— Aici la Londra... ce bine ar fi fost dacă muream înainte!...

Subiectul era grozav de penibil atît pentru el, cît și pentru ea.

— Spune drept Dora, îl iubești?

— Îl urăsc, îl urăsc, spuse ea cu violeță. Crezi poate că asta înseamnă ceva? Ești convins că n-am fost o soție cinstită; știi prea bine, că te gîndești la asta. Ei bine, am să-ți spun ceva și mai și. Îl iubeam, ținta mea era să rup legătura cu tine, și să te fac să primești divorțul. Dar am fost cinstită, atît de cinstită, încît l-am plictisit cu asta. Pe de altă parte, am școală veche și, afară de asta, rezistența îți dă numai avantaje... O femeie nu păstrează un bărbat atît timp cît nu-i satisface poftele. Eu am simțit cînd a murit Lacy. Nu vreau să vorbesc de moartea-i corporală, ci vreau să-ți spun că am simțit cum intervine o schimbare radicală, tot așa cum am simțit și cînd a murit Audrey... da, a murit... Legăturile noastre vechi, oricît de nefînseminate ar fi fost, însemnau totuși ceva.

El se lungi în fotoliu, privind-o printre gene.

— Poate nu vrei să crezi, că-i mort?

— Nu știu, nu-mi face impresia asta... și apoi drept să-ți spun, mi-e egal.

De data asta era sinceră. El era convins de asta.

— Ți-a vorbit vreodată de Malpas?

— De bătrîn? Da, chiar dese ori. Singurele momente în care îl vedeam într-adevăr nervos, era atunci cînd îmi vorbea de tipul din casa de alături. Malpas îl ura. Lacy spunea poliției și oricui avea ocazia, că habar n-avea de el, dar nu era adevărat. Mie mi-a spus, că pe vremuri era asociatul lui Malpas, și la un moment dat, a fugit cu nevastă-sa. Dar ce, crezi că mai țin minte cîte și mai cîte? Mi-a mai povestit... L-ai văzut pe Stanford?

Martin făcu semn că da.

— Ți-a spus ceva? Știi că se cunoșteau.

— Hm... se cunoșteau!.. Erau cei mai intimi prieteni. Stanford n-a fost niciodată comunicativ; dar găsesc, că tot ar fi trebuit să-mi spună ceva despre legăturile dintre ei.

Ridicîndu-se, merse înspre ea și îi puse mîna pe umăr.

— Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus. Cred că de acum încolo ne vom putea înțelege de minune. Care sînt sentimentele tale pentru Audrey?

Ea nu răspunse.

— Mai ești supărată? Pentru ce oare? Dacă toată cauza este numai omul acesta...

— Ura contra lui Audrey este înrădăcinată în mine. Am fost crescută cu un sentiment de dispreț, contra ei.

— Drept să-ți spun. O regret din suflet, spuse Martin.

O mîngîie ușor pe umăr și apoi ieși. Își spunea că pentru anumite motive, trebuia să-i fie recunoscător Dorei. Ea era aceea care-l împiedicase de a se vîrf în afacerea gravorului italian, care făcea bilete de cîte o mie, cu atîta îndemnare încît chiar Banca Franței putuse fi înșelată. Stanford le trecuse unui alt colaborator, și acesta fusese prins în posesia biletelor, și-și aștepta condamnarea.

Elton luă masa într-un restaurant din Soho, și inevitabilul copoi veni să-i vorbească.

— Sînt încîntat să vă văd d-le Elton. Nu v-am văzut de multă vreme. Afacerile merg foarte prost la noi.

— Eu credeam că din contră, afacerile merg de minune.

— Poate ale D-voastră; dar eu mă gîndeam la bieții excroci; eu unul nu frecventez cercurile lor — sînt mult prea comuni — dar cu siguranță că și printre ei ar merge afacerile de minune, dacă ar ști ceea ce știu eu.

— Și ce ști?

Copoiul coborî vocea.

— Am ceva minunat pentru dumneata, și sînt singurul, care cunosc afacerea. Eu am descoperit-o. „Șmecherii” vorbesc cîte și mai cîte despre ea, dar eu sînt cel care am dibuit-o! Individul despre care se bănuiește, că ar fi sosit acum din Africa de Sud, este aici de mai bine de un an. A fost la răcoare pe viață... dar este tot atît de bogat... a și numit pe unul dintre cei mai însemnați financiari... și chiar și mai bogat.

— La răcoare? Dar ce a făcut? — A omorît pe cineva, sau dacă nu, cam așa ceva; dar a fost grațiat și crede-mă ce spun, valorează cel puțin un milion, dacă nu mai mult. „Șmecherii” au aflat că a fost pus în libertate, dar ei nu știau, că-i la Londra.

„Șmecherii” era un termen vag. Martin știa că asta însemna banda, care nu se servea de acest copoi, ca informator.

— Zici că... din Africa de Sud? Întrebă Elton, cuprins de un subit interes. A fost închis la ... Break Water? Nu cumva în chestia I.D.B.?

— Exact! Pentru cumpărături de diamante. Există o lege sud africană, care trimite la ocnă pe toți cei care cumpără diamante pe sub mînă. Nu-mi pot închipui cum de șmecherii nu l-au putut dibui. E un șchiop.

— Un șchiop, Martin tresări. Cum se numește?

— Îl cheamă Brown, dar numele lui adevărat este Torrington, și, d-le Elton, individul poate fi foarte ușor...

Martin vîrf niște bani în mîna copoiului, își plăti consumația și se înapoie acasă.

Dora era tocmai pe punctul de a pleca.

— Trebuie să-ți vorbesc ceva Dora.

Intrară amîndoi în salon, și Martin încuie ușa.

— Ascultă la mine, zise el. Ultima dată cînd a fost Audrey pe aici i-ai aruncat în față că poartă un nume care nu-i aparține; i-ai spus că taică său este un pușcăriaș, că-i închis la Break Water pentru cumpărături ilegale de diamante. Ce-i cu povestea asta? Este adevărat?

— Da, răspunse ea surprinsă; dar... pentru ce?

— În noaptea aceea mi-ai spus că în momentul arestării s-a tras asupra lui și că a rămas șchiop. Care-i numele tatălui lui Audrey?

— Ea îl privi bănuitoare.

— Ce te interesează?

— Draga mea, spuse el nerăbdător, fi sigură că nu te întreb de florile mărului. Vrei să mi-l spui, sau nu?

— Adevărul său nume era Daniel Torrington.

— Trebuie să fie unul și același, e la Londra.

— Tatăl lui Audrey? exclamă ea gîfîind. Dar e imposibil, e doar ia ocnă... pe viață... Marshall mi-a spus-o. Pentru asta dorea el să se căsătorească cu Audrey.

— Care va să zică... știa că e fata lui Torrington! Și nu mi-ai spus-o!

— Sînt altele pe care nu ți le-am spus; nu-i nevoie să mai revenim asupra acestei chestiuni, spuse ea furioasă; apoi, tare mîhnită adăugă: Iartă-mă dragă Martin, nu știu ce am de cîteva zile, că-mi ies atît de repede din sîrite... Da, Torrington a fost condamnat la muncă silnică pe viață.

— Ei bine a fost grațiat acum un an, spuse Martin; și cea mai mare parte din timp și-a petrecut-o la Londra. Știa Marshall acest lucru? Nu. Cu siguranță că nu! Dacă ar fi știut-o, n-ar fi fost atît de liniștit. Oh, Oh.. Își duse mîna la gură și murmură... Malpas!

— El o privi uluit, deoarece îi venise și lui același gînd.

— Marshall trebuia să fi știut, sau în orice caz, a ghicit-o, spuse ea coborînd vocea îngrozită.

Era tot timpul în casa de alături Bunny. Malpas e Torrington.

Capitolul XLIV

NOUA MOȘTENITOARE

— Torrington! Imposibil, spuse Martin. Nimeni nu poate urî într-un așa grad, încît să-și petreacă douăzeci de ani de viață, făcîndu-și planuri cum să se răzbune pe dușmanul său. Probabil că Torrington își caută fiica.

— Pentru asta o fi aici? Întrebă ea repede.

— Habar n-am; caut și eu să formulez probabilitățile. Ce poate fi mai logic și natural, decît ca Torrington să-și cheltuiască averea, căutînd-o pe mamă-ta și pe fiica lui.

— Greșești, spuse Dora foarte liniștită. Torrington crede că fiica lui e moartă. I-a spus-o mama precum și Marshalt, care o cunoscuse pe vremuri. Ea n-a primit de la el, din închisoare decît o singură scrisoare: nu pomenea în ea decît despre fata lui. La îndemnul lui Lacy i-a scris că Audrey a murit de scarlatină, și Marshalt i-a scris la fel. Nu mi-a spus niciodată ce i-a mai scris în acea scrisoare; dar cert este că a scris-o numai în scopul să-l facă pe Torrington să sufere. Într-o bisericuță din Rosenbank, în Colonia ... ului, se află o placă de marmoră în amintirea lui Audrey. Torrington ceruse duhovnicului închisorii să aibă grijă de asta. Marshalt mi-a povestit o mulțime de lucruri cînd a aflat că Audrey, mi-e soră. Dar Torrington nu-i Malpas, atunci cu siguranță, Lacy mai are și alt dușman.

Martin se plimba prin odaie în lung și-n lat, gîndindu-se în fel și chip.

— Care crezi că poate fi averea lui Torrington?

— Peste două milioane de lire, spuse Dora.

— Și cît crezi că ar da ca să afle adevărul?

Ca o leoaică ea se întoarse spre el.

— Să arunci o asemenea pomană în mîinile lui Audrey! Să-i dai așa din senin un tată cu milioane, cînd eu sînt aici, zbătîndu-mă în mocirlă, avînd de bărbat un excroc și ca prieteni toată drojdia societății! strigă ea cu dinții strînși de mînie. Ești nebun?

Ea merse lîngă el cu ochii atît de injectați, încît Martin se dădu înapoi.

— Cum e numele ei?

— Dorothy Audrey Torrington. El nu știe că se numește

Audrey. Când a fost arestat, ea încă nu era botezată. I-a ales numele de Dorothy și vorbea întodeauna de ea sub acest nume, dar pe ea n-a chemat-o niciodată așa.

Martin o privi lung.

— La ce te gîndești?

— Că Audrey nu trebuie să pună mîna pe moștenirea asta, spuse el rar și apăsător. Scrie-i.

Dora privi țintă la el.

— Scriei lui, sau vezi-o pe ea... sau mai bine scriei mai întîi ei. Spunei să vină să ia ceaiul la tine. Spunei că moartea lui Marshall a schimbat totul și vrei să-i arăți cît de mult regreti vorbele grele pe care i le-ai spus deunăzi, și toate minciunile cîte i le-ai îndrugat.

— Asta n-am s-o fac, Martin.

— Și mai ales, nu uita să repeți în scrisoare, că regreti minciunile cu privire la rudenia voastră. Și cînd o fi să vină, spune-i că tot ce i-ai înșirat referitor la ea, era adevărul asupra nașterii tale. Dar de ce n-a fost numită cu numele ce-l alesese tatăl său?

— Nu se putea, deoarece era numele meu. Era imposibil ca două surori să aibă același nume, Dora.

— Unde aș putea găsi actul de naștere al lui Audrey?

— Mama a lăsat un teanc de hîrtii... eu nici nu m-am uitat la ele. Du-te de le caută, Bunny. Trebuie să fie sus, pe garderobul meu. El se duse și se întoarse cu o cutie veche de tinichea. Era plină cu fotografii și acțiuni fără valoare. La fund, într-un plic albastru se aflau două hîrtii.

— Iată actul meu de naștere, și iată-l pe al lui Audrey.

Martin le întinse pe masă.

— Dorothy Audrey Torrington, citi el și ochii îi străluciră.

— Care-i numele tău, Dora.

— Nina Dorothy Beadford, asta era numele mamei, înainte ca să se mărite cu Torrington.

— N-ar fi mare lucru ca să schimb aici, și să pun Audrey în loc de Nina. O să-i scri, și o să-i spui fără acompaniament de lacrimi, asta-i treaba ta, că ea este sora ta cea mai mare. Vîrsta nu poate fi dovedită niciodată. Și dacă-și reamintește ceva precis, atunci, privirea lui deveni aspră... Am o slăbiciune grozavă pentru femeile, care sînt la ananghie și-ți mărturisesc că, dacă aș putea-o ajuta pe Audrey, aș face-o, dar... În afacerea asta este vorba de milioane și vreau să le am.

- Ce vrei să spui cu asta?
- Vreau să spun că tu ești Audrey Torrington.
- Și dacă ea fși reamintește? Și cu siguranță că-și va reaminti.
- Tu purtam cocul cu mult înaintea ei.
- Atunci o să fie nevoie să se care într-un loc unde va uita, ca să-și revină.
- Se auzi o bătaie în ușă și intră camerista.
- Vă caută un domn Smith, domnule, spuse ea. Un domn Smith din Chicago.

Capitolul XVI

DL. SMITH ADUCE VESTI NOI

Fu un moment de tăcere, apoi Martin spuse:

— Spune-i să poștească. Îl cunoști pe individul ăsta, nu-i așa, Dora?

— Da, l-am întâlnit odată. Ți minte când. N-aș vrea să fiu de față.

— Ba, ar fi nimerit să rămâi aici. E un ticălos grozav de șiret. Mă întreb cam ce-o fi vrînd de la mine.

Smith părea că vine de la știe ce mare ceremonie. Fracul, care-i dădea impecabil, pantofii lucioși și jobenul de mătase, îi dădeau o înfățișare splendidă.

— Sînt foarte supărat că trebuie să vă deranjez. Aș fi venit mai devreme, dar am avut mult de furcă, pînă să fac să-mi piardă urma unul care mă urmărea.

Figura lui Martin se întunecă.

— Îmi permiți, cred, să-ți sugerez că, în asemenea circumstanță, nu fi putut să nu mi-l aduci în fața ușii.

— Fii pe pace, spuse Smith surîzînd, fși spun doar că mi-a pierdut urma. Nu s-a născut acel detectiv, care să mă poată urmări, atunci când mi-am pus în gînd să mă fac nevăzut. Chiar și cel mai înverșunat copoi al lui Stormer nu și-ar putea vîrî nasul în treburile mele. Am venit să-ți aduc la cunoștiință lucruri extraordinar de interesante, să-ți fac o destăinuire pe care mă voi strădui s-o dramatizez pe cît posibil. Audrey, stimabila d-tale cumnată face parte din poliție.

Martin încruntă sprîncenele. Nu era de loc sigur de acest om.

— Ce tot îndrugi acolo? Audrey polițistă?

— Când spun poliție, cam exagerez puțin, cu toate că Stormer atît de aproape de „ Oficiali ”, cît poate fi cineva în țara asta.

— Vrei, adică să spui că a intrat în serviciul lui Stormer?

— Da, și am descoperit-o, așa din întâmplare. Am văzut intrînd împreună cu Willit în birourile lui Stormer. Eu îl cunosc pe Stormer; de cînd mă țin minte m-a tot urmărit, așa că m-a interesat tot ceea ce se referă la el. El a introdus aici un sistem, care nu era cunoscut, sistemul insignelor. Fiecare funcționar al lui are o insignă, o steluță de argint cu numele său gravat pe dos. Am văzut așa dar pe față, intrînd și ieșind cu Willit și s-au dus apoi amîndoi la Label, bijutierul care fabrică stelute de „ speranță ”. S-au despărțit în fața ușii, iar Willit s-a dus la cel mai apropiat telefon. Și ia ghici ce a făcut?

— A telefonat, răspunse Martin laconic.

— Tii! Dar inteligent mai ești, Elton. Da, a telefonat la Ritz-Carlton, ca să comande un apartament pentru doamna.

Smith își scoase batista ca să scuture un firicel de praf de pe haină.

— Dl. Brown, sau Torrington, locuiește și el la Ritz-Carlton, adăugă el cu nepăsare.

Martin și nevastă-sa fură atît de înmărmuriți la această veste, încît le fu imposibil să se facă că nu-l cunosc pe Torrington.

— M-am gîndit să v-o spun și vouă, vă va fi de folos să știți că domnișoara Bedford, poate fi în mod special periculoasă pentru acei pe care Willy Wilfredi a pus pe urmele milioanei lui Torrington.

Martin înțelese că face aluzie la copoiul, cu care avusese întâlnire și-i pieri tot cheful.

— E un tip tare de treabă, urmă Smith, dar prea își aruncă știrile în toate vînturile și tocmai din cauza asta, cam nu au nici o valoare. Știam că v-a pus pe urmele lui Torrington, și-mi închipuiam că veți fi mulțumiți să aflați...

Martin își readă bucurînd glasul și spuse.

— În orice caz, îți mulțumesc, pun totdeauna prea puțină bază pe poveștile acestor fel de oameni.

— Și faci cîte se poate de bine, răspunse Smith, ochii lui erau fixați asupra Dorei.

— E un copilăș tare drăguț, surioara d-tale!

Martin era gata-gata să se prăbușească. Nu era exclus ca Smith

și fi ascultat din dosul ușii, la convorbirea lor.

Dora se fîstîcea însă mult mai greu.

— Vrei să vorbești de Audrey? Întrebă ea rîzînd. N-ai idee ce mi se pare, cînd aud lumea vorbind de ea ca de sora mea mai mică. De fapt eu sînt mai mică, cu un an decît ea.

— Și ce te face să crezi, Smith, că ne interesează ce face Audrey?

— Afecțiunea de familie. Și afară de asta, natura precară a profesiei noastre comune. Ascultați bine ce vă spun eu: fata asta o să ne dea mult de lucru. Omul cel misterios, era cît pe ce să pună mîna pe ea, mai ieri noaptea și dacă n-ar fi fost o anumită persoană, cu siguranță că ar fi reușit.

— Vorbești poate de Malpas? Nu cumva ea e doamna din Illegency?

Smith aprobă din cap.

— Asta nu era nimic. Tentativa lui principală era la Outer Circle. E al treilea care încearcă să o răpească și al treilea, care nu izbutește. Nu știu ce mă face să cred, că voi merge după dricul celui de al patrulea. E fermecată, fata aceasta.

Se părea, că terminase scopul vizitei sale.

— Acum, după ce mi-am făcut datoria, plec. Sora dumitale cea mică, doamnă Elton e cu siguranță păzită de farmece. El nu accentuă cuvîntul mică, dar Martin știa prea bine, că în mod special s-a servit de acest cuvînt și de îndată ce plecă îi spuse Dorei:

— Smith ne dă șah. Dacă facem cumva afacerea, o să ne coste cel puțin douăzeci de mii, dacă nu mai mult, ca să-i închidem gura. Totul depinde de ce va trebui să i se întîmple lui Audrey.

Capitolul XLVI

APARTAMENTUL DIN HAYMARKET

Cu toată forfoteala neconținută și duduitul omnibuzelor, cu toate semnalele claxoanelor și țipetele vânzătorilor de ziare, locușorul pe care Dick Shannon o avea în Hamymarket, era un colțișor foarte liniștit.

În noaptea aceasta, tânărul detectiv era ocupat să caute o corelație între dispariția lui Lacy Marshall și moartea servitorului său. Notase de acum patru inele, care se înălțau între ele: omul ucis care fu găsit în fluviu, femeia găsită moartă în parc, moartea lui Tonger și dispariția lui Marshall.

Stanford era un nou factor, o figură pe plan secundar, prea bine cunoscut de poliție, dar întovărit de bande, pe care Dick credea că Lacy n-are de unde să le cunoască, afară decât doar prin legăturile sale cu Dora.

Deschise un portvizit plin cu note dactilografiate, pe care le parcursese încetitor.

Era acolo o poveste amănunțită a celui care, cu siguranță, era Lacy, notițe scurte, și mai puțin satisfăcătoare asupra necunoscutului din parc, iar doasarul cel mai voluminos îl privea pe Tonger.

Ca să-și reîmprospăteze memoria, reciti totul: era menționat acolo tot ce conținea buzunarele valetului și printre acestea se vorbea de un ac mare, triumfiular.

Dick privi spre tavan. Acest ac îl mai intrigase și cu toate că și-l oprit în spreanța că-i va găsi întrebuințarea, nu-i venea totuși pînă în prezent nici o inspirație. Începu așadar să-l examineze cu lupa.

Obiectul era ceva mai mare de zece centimetrii, tocit la vîrf și se termina cu un mîner de tirbușon. În acest loc, oțelul se lărgea pînă în locul unde pătrundea în lemn și avea o lățime de aproape trei centimetri: prin aceasta un observator, fie el chiar neprofesionist, putea observa că este un obiect făcut de un amator.

Dick își reaminti de șuruburile și pilele, pe care le văzuse în camera de provizii și ghici că această unealtă ciudată trebuie să fi fost fabricată acolo. Dar în ce scop?

În dosarele lui Laker, și al necunoscutului, nu era nici un fel de indiciu, după care să fie identificați. Hîrțile lui Marshall, cercetate înainte de a le fi ridicat notarul, n-au dat nici o indicație mai de

— Dick verificase conturile pe care milionarul le avea la bancă, și nu prea mult ca sigur trebuie să fi avut bani investiți și-n alte afaceri, deoarece aici nu era nimic, care să fi lăsat să se numească o avere însemnată. Shannon puse hîrțiile la locul lor, își curăță pipa și se lungi pe fotoliu.

— Înălțată, tresări și privi pe fereastră. Auzise un zgomot de obiecte aruncate în geam. Dete perdelele la o parte, deschise ușa, dar nu zări decît niște bieți pietoni, care alergau prin curte, care cădea nemiloasă.

— Se trezise din nou, dar iar se auzi semnalul. Coborî în stradă, dar nu zări pe nimeni.

— Veni sus și sună pe omul care-l servea, după cum avea nevoie: un peler sau bucătar.

— Vezi William, cineva se amuză așvîrlind cu pietricele în geam. Și prin poarta din dos și treci la pîndă. Dacă o fi vre-un ștregar, trebuie să-l iei la bătaie.

— Și... o nouă ploaie de pietricele, în geam.

— Așează-te aici, ca să-ți vadă umbra pe perete.

— Coborî încetîșor, deschise ușa cu băgare de seamă, și ascultă.

— Auzii, zgomotul unui pumn de pietricele căzînd pe trotuar.

— Iată o fată, cu impermeabilul ud learcă. O apucă de braț.

— Ia ascultă fetițo, ce fel de joacă-i asta? Întrebă el pe un ton vesel și se găsi nas în nas cu Audrey.

— Cum? zise el sufocat.

— Vreau să cred că nu te-am speriat prea tare. Trebuia să te fi neapărat și cum detectivii nu sună niciodată...

— Ce dracu vrei să spui? Vezi bine că m-ai cam speriat. Ce erau toate cu care aruncai în geam? Porumb pentru găini?

— În primul rînd, nu mai am nimic de a face cu găinile. Am părăsit serviciul acela. Din fericire pot veni și fără dădacă întru-cît eu și de-ai noștri.

— Între timp ajunseră sus în odaie și Dick îl concedie pe servitor.

— Și acum fetițo, după ce ai reușit să mă păcălești, așa cum ai făcut, poate că vrei să-mi explici ce înțelegi prin „de-ai noștri”.

— Ea își vîrî mîna în buzunarul mantoului, și scoase o steluță de argint, pe care o aruncă pe masă, cu un gest dramatic.

— El o luă, o cercetă amănunțit, citi inscripția și zise, ca și cînd nu ar fi crezut ochilor:

— Stormer?! Dar... te credeam instalată foarte liniștită în

cotețul de găini al jurnalului...

— Am rupt orice legătură cu găinile, spuse ea, scoțându-și mantaua. Cu siguranță că nu ești obișnuit să primești femei în casă, și asta nu poate fi decât în favoarea dumitale. Când îți intră o femeie în casă, prima grijă pe care trebuie să o ai este să o întrebi, dacă vrea ceai și după aceea, dacă nu cumva fi este foame. În urmă trebuie s-o duci lângă foc, să-i oferi cel mai bun fotoliu pe care-l ai și să-ți exprimi speranța că nu are picioarele ude, întrebare la care răspund: nu. Ei fi, nu zic nu, un detectiv bun, dar nu ști să faci pe gazda.

Dick sună pe valet și-i dădu ordin să aducă ceai și gustări.

— Acum spune-mi te rog, ce s-a întâmplat?

În câteva fraze precise, ea îi povesti cât de urât și de dur se purtase Hepps cu ea, dar că atribuțiile noului serviciu, erau mult mai greu de definit.

— Nu știu ce voi avea de făcut, dar deocamdată sînt nevoită să trăiesc într-un hotel de primul rang și să am ochii bine așinți asupra unui bătrînel de vreo șaiszeci de ani, care nici nu mă cunoaște și care după toate probabilitățile, ar fi cît se poate de inofensiv, știindu-se păzit de mine. Dar afacerea este respectabilă și di Stormer este mai plăcut decât Malpas.

— Cum a auzit vorbindu-se de dumneata?

— Știe toate cele, e un adevărat detectiv: în realitate înal capitan Shannon, eu nici nu-l cunosc.

— Și cum îl cheamă pe acest bătrînel inofensiv?

— E un milionar.

— Asta încă nu-i un motiv să fie supravegheat.

În acel moment, servitorul aduse ceaiul și puse tava pe masă.

Dick rămase un moment pe gînduri.

— Da, spuse el în cele din urmă? este adevărat o profesiune, dar care nu convine de loc unei fete; deși dacă ești bine îndrumată poți fi ferită de părțile-i rele. Sînt mulțumit că lucrezi cu Stormer. Nu prea știu ce te-aș putea sfătui...

Ea se ridică repede și spuse:

— Trebuie să mă înapoiez. Ceaiul a fost delicios și-ți mulțumesc. În acel moment se auzi soneria de la intrare.

— Iată în orice caz, unul care știe cum se poate intra la mine, fără să-mi spargă geamurile, spuse Shannon surzînd.

— Te-a supărat asta? A fost într-adevăr foarte urât din partea

mea, cînd ştiam cît ești de ocupat.

William se înapoie, urmat de Steel.

Acesta salută și luînd din buzunar un pum de pietricele galbene întreabă:

— Ce or fi astea, domnule?

— Astea?... Sînt diamante! spuse Shannon. Grămada pe care mi-ai pus-o pe masă, valorează cel puțin un sfert de milion de lire sterline.

— Și mai sînt încă cel puțin încă de trei ori pe atîtea în camera lui Malpas, zise Steel. Idolul este plin cu de astea. Acum știu de ce vine fantoma.

Capitolul XLVII

IDOLUL

— Ascunzătoarea am găsit-o printr-o simplă întîmplare, povesti Steel. Întrucît mă plictiseam, cercetai idolul. Vă reamintiți, poate, că era susținut de fiecare parte prin niște animale de bronz. Mi-a venit atunci în gînd întrebarea, dacă acestea erau simple ornamente sau dacă nu cumva erau de vreo utilitate oarecare. Am împins atunci cu putere unul din ele și spre surprinderea mea, a început să se învîrtească, provocînd un tăcănit, care mi-a dovedit că atinsesem probabil un mecanism. Nu se întîmplase însă decît, faptul, că animalul se întoarse într-o parte, în vreme ce mai înainte avea privirea ațintită înainte. Am procedat la fel și cu al doilea animal și se întîmplă acelaș lucru. De data asta însă, cum se opri, se produse un fapt extraordinar: partea de sus a idolului, adică pieptul, se deschise la mijloc, ca o ușă cu două canaturi. Urcai atunci pe scoclu, vîrî lampa de buzunar înăuntru și văzui, că tot corpul este plin de pietre mult mai mari ca astea de aici. Am luat un pumn din ele și am venit aici!

Dick cercetă cu mare atenție diamantele. Fiecare din ele aveau o pecete roșie.

— Ai închis oare la loc ușa idolul?

— Am împins animalele la loc, și ușa s-a închis singură.

Shannon luă diamantele, le puse într-o zaharniță și le închise în casa de fier.

— Va trebui să luăm și restul în noaptea asta, spuse el, le vom pune într-un săculeț și le-om duce la Scotland Yard.

Audrey rămase tăcută. Dick aproape uitase de prezența ei.

— Vi cu noi? îi spuse el. În felul acesta vei cunoaște aspectul care-l poate avea un milion în diamante.

— Vezi că... nu prea am poftă să revăd camera aceea; și totuși curiozitatea este una din slăbiciunile mele.

După ce mai făcuse dădu ordin servitorului să nu facă un pas afară din birou înainte de întoarcerea sa, Dick ieși împreună cu Audrey și Steel, chemă un taxi și urcară toți trei în el.

Drumul fu parcurs în cea mai mare tăcere. Lucru extraordinar. Dick era chinuit de amintirea acului mare, deși nu-și putea da seama cam ce legătură ar fi între el și descoperirea din noaptea seară. Luase cu el un săculeț destul de voluminos, ca să aibă în el toate diamantele.

Steel lăsase în cameră doi polițiști, un al treilea era în hol, iar inspectorul coborîse la primul etaj ca să le vină în întâmpinare.

— Cred, spuse el, că ar fi nimerit ca toți oamenii să vină în cameră, pentru cazul când s-ar întâmpla unul din acele accidente bizare, care se produc ori de câte ori se aduce vreo împotrivire dorințelor lui Malpas.

Merse la peret, și dădu perdelele de o parte, apoi împinse unul din animale. Se auzi un țâcănit iar animalul, jumătate pisică, jumătate panteră, se învîrți ușor la dreapta apoi se opri. Făcuse același lucru și cu al doilea animal și se produse aceeași mișcare. De îndată ce acesta se opri, se deschise pieptul idolului.

Dick se urcă pe un scaun, apoi pe soclu, vîrî mîna în deschizătură și scoase afară un pumn plin de pietricele galbene.

Coborî, deschise sacul, și-l așeză pe masa de lucru a lui Malpas. Un zgomot îl făcu să se întoarcă. Cele două pisici se învîrteau, așezîndu-se în poziția lor inițială.

Steel, înmărmurit privi statuia.

— Trebuie să fie acolo un mecanism, pe care nu-l pricep prea bine, spuse el. Așteptați puțin, să le pun din nou în mișcare.

Făcu un pas înainte, și deodată, toate luminile se stinseră.

— Rămîneți la ușă, porunci repede Dick. Unde-s lămpile?

— Pe masa din sală, răspunse inspectorul.

— Treci de le caută. Tu, ăla de la ușă, lasă-l pe inspector să iasă, dar fi cu băgare de seamă să fie tot el care se întoarce, nu altul.

Audrey simți inima-i bătînd cu putere și instinctiv căută brațul lui Shannon.

— Ce-o să se mai întâmple? murmură ea îngrozită.

— Nu știu, rămâi lângă mine și apucă-mă de mîna stîngă.

— Ușa-i încuiată, spuse inspectorul.

Dick uitase că atît luminile sînt și ușile erau acționate de către o comandă secretă.

— Dă-mi repede, cineva să-mi dea un chibrit.

Era vocea lui Steel, venind dinspre podea, în timp ce se tîra spre idol.

— Oh! Dumnezeu!

Urmă un strigăt de agonie.

— Ce s-a întâmplat? strigă Dick.

Auziră un strigăt înăbușit de durere.

— Arde ceva, spuse Audrey, nu simțiți miros de fier încălzit?

Dick îl simțise acum, dădu pe fată la o parte. În momentul acela, polițistul care se afla în celălalt capăt al camerei frecă un chibrit și ca prin minune, în aceeași secundă se reaprinseseră luminile.

În odaie, nimic nu părea schimbat. Idolul avea figura-i hidoasă, îndreptată spre cameră, iar ochii verzi ai pisicilor luceau ca și înainte.

— Ce ți s-a întâmplat Steel?

Polițistul își ținea mîna. Pe palmă era un semn roșu-negru lat ca de un deget.

— O arsură, gemu el. Era ceva care venea din podea, un fel de vergea de fier înfierbîntată.

— Vergea sau nu, spuse Dick, trebuie să pun mîna pe pietrele acelea.

Întoarse pisicile și porțița se deschise.

Urcîndu-se pe soclu, vîrf mîna în adîncitură.

Corpul idolului era gol.

Capitolul XLVIII

UN SĂCULEȚ

— Asta o să ne dea gata! spuse Dick. Să fim furați, cînd ne găsim atîta laolaltă, e mai mult decît poate admite opinia publică.

Cercetă podeaua cu amănunțime, dar nu găsi nici o urmă de trapă. Locul unde putuse răsări vergeaua de fier, rămînea un mister de nepătruns.

Privi spre fată și surse.

— Dacă n-ai să devii o detectivă mai bună ca mine, apoi ar fi mai bine să te lași de la început de meserie.

Dar evenimentele bizare din noaptea aceea nu erau de loc terminate.

— Am pus de s-au tăiat cablurile elevatorului, spuse Steel; în felul acesta, macaraua din bufet nu mai funcționează. Văleu, Văleu!

Audrey îi bandajă mîna cu două batiste, pentru ca să evite contactul rănii cu aerul.

— Drăcia dracului, n-aș fi crezut niciodată că o asemenea bagatelă ar putea fi atît de dureroasă, gemu el.

— Fiecare să-și țină de acum încolo lampa de buzunar la el, inspectore! Treceți de le luați.

S-ar fi putut crede că aceste vorbe sînt un semnal și că necunoscutul decretase că lămpile de buzunar nu trebuiau luate, deoarece luminile se stinseseră pentru a doua oară, și ușa dinspre sală se închise cu zgomot puternic.

— Repede chibriturile! strigă Dick, căutîndu-se prin buzunare. O frecătură, se zări o flacără și în același timp se reaprinse toate luminile.

— Asta-i prea de tot! exclamă Dick.

Audrey îi zări privind îngrozit spre idol, în fața căruia se găsea un sac nou nouț.

Shannon alergă într-acolo și ridică cu oarecare greutate sacul și îl puse pe masă alături de cel care-l adusese el.

— Băgați de seamă, d-le căpitan spuse Steel, nu se știe ce poate fi înăuntru.

Shannon își trecu mîinile pe deasupra sacului.

— Dacă o fi cumva o bombă, apoi să ști că-i o bombă de un

sistem cu totul nou... spuse el și deschise sacul.

Interiorul lui era aproape plin cu pietre galbene, pe care le văzuse în interiorul idolului.

Scoase un suspin adânc și-i făcu semn lui Steel să se apropie.

Acesta rămase ca timpit. Dick luă sacul în mîini și se apropie de idolul de bronz.

— Ești înfrîntătoare, dar în același timp foarte amabilă. Îți mulțumesc.

— Să ducem acum sacul la mine, spuse el pe șoptite. De îndată ce voi adăuga și pe cele care le am acasă, mă duc să le închid pe toate la cartierul general. N-am să pot dormi liniștit, pînă ce nu le voi ști la adăpost, în dosul ușilor care nu se tem de gloanțe.

— Dar cum de-a ajuns asta aici? Întrebă Steel.

— Să lăsăm acum discuțiile și să ieșim de aici înainte ca să-și poată da seama de greșeala făcută, spuse Shannon repede.

Plecară, și în momentul cînd Dick întinse mîna ca să închidă ușa în urma lui, aceasta se închise de la sine cu violență. Prin fereastră zări cum se aprind luminile.

— Au descoperit repede greșeala și o să fie tîmbălău mare. Aș da oricît să fiu de partea cealaltă a ușii.

Chemă un taxi și făcu un ocol, ca să-l lase pe Steel la Middlesex Hospital, ca să-și îngrijească mîna rănită, apoi traversă Oxford Street și în urmă Wardour Street.

— Ar fi trebuit să iei pe unul din polițiști cu dumneata, căpitane Shannon, spuse Audrey.

— Fleacuri, exclamă detectivul surîzînd, nu cred că pînă la Scotland Yard să fim atacați.

Pe la jumătatea străzii Wardour, se profilă o lumină la fereastra din spatele mașinii și aplecîndu-se, zări o mașină mare, care trecu pe la dreapta lor prin locul unde era imposibil ca două mașini să treacă una pe lîngă alta. Atunci se petrecu inevitabilul: taxiul fu azvîrlit de bordura trotuarului și capotă.

Primul gînd al lui Dick fu la tînăra femeie, și trăgînd-o spre el chiar cînd geamurile se spărgeau, împiedică fîrîmile de sticlă să-i ciopîrtească fața. Ușa taxiului se deschise repede și o mîna se întinse și apucă sacul. Pumnul lui Shannon căzu ca o ghiulea pe umărul omului, care dădu drumul sacului și se repezi la mașină blestemînd.

Dick zări o lucire de oțel, și ca să evite lovitura, se întoarse și

zvrli cu toată puterea în agresor, cu piciorul, pe care cu siguranță că-l atinse căci auzi un mormăit și cuțitul căzu în mijlocul geamurilor sparte. Într-o secundă, omul dispăruse.

— Pune mîna pe el, strigă Dick, care zărise apropiindu-se un polițist, dar vocea-i fu acoperită de zgomotul motorului. Mașina cea mare porni cu viteză și dispăru în Shaftesbury Avenue.

Cu multă greutate Shannon ieși din taxi, și ajută tînăra fată să coboare. Mașina era într-o stare de plîns, dar șoferul nu era rănit.

Dick se legitimă față de polițist.

— Am nevoie de un taxi, dar merg împreună cu dumneata să-l caut, deoarece nu am de gînd să rămîn singur cu sacul acesta. Unde ți-e inspectorul?

— Trebuie să vină imediat, domnule, sosește de obicei la ora aceasta. Uite-l chiar cu sergentul său.

Shannon îi explică situația în cîteva cuvinte, iar polițistul încîntat să aibă o oarecare variație în monotonia funcției sale, îl însoți acasă.

— Na! Na! exclamă Dick privind ferestrele apartamentului său.

Dăduse ordin servitorului să nu părăsească biroul și cînd colo, toate luminile erau stinse.

— Poftim în coridor, și ține sacul. Dumneata Audrey rămîi lîngă ofițer. William al meu nu e omul care nu ascultă porunca.

Urcă și deschise ușa apartamentului. Străbătu holul și pătrunse în birou. Întoarse comutatorul și odaia fu inundată de lumină. Primul lucru pe care-l văzu fu William pe jumătate culcat pe canapea, pe jumătate la pămînt. Picăturile de sînge care curgeau, arătau lui Shannon ce se întîmplase.

Casa de fier era deschisă, iar zaharnița împreună cu prețiosul ei conținut dispăruseră.

Îl ridică pe William, care respira greu de tot, o cercetare rapidă a răniilor arată că nu era cine știe ce gravă, dar observă că atentatul fusese comis cu puține minute înainte.

Luă o carafă cu apă, și o azvrli pe fața servitorului. Acesta deschise ochii și privi năuc în juru-i.

O să te trimit la spital, îi spuse el. Îl vei găsi acolo pe dl. Steel. Trecînd spre coridor, găsi scara cufundată în întuneric.

— Cine a stins lampa? întrebă el.

— Dumneavoastră ați stins-o? întrebă foarte surprins polițistul.

— Nu, urcă și adu-mi sacul.

— Sacul, domnule? păi nu l-ați luat dumneavoastră?

— Ce face? urlă Dick.

— Când ați coborât a doua oară, nu sînt nici două minute, mi-ați spus doar: dă sacul încoace și rămîi unde ești.

— Animal idiot ce ești! țipă Dick la el. Ce era cu tine? Aveai orbul găinilor?

— Era întuneric beznă, domnule.

— Dumneata l-ai văzut Audrey?

Nu primi nici un răspuns.

— Unde-i domnișoara?

— Acolo lîngă ușa de la intrare.

Dick întoarce comutatorul, lampa se aprinse, dar pe coridor nu era nimeni.

Coborî scara în fugă și ieși afară ca o furtună.

Audrey dispăruse.

Că i se furase sacul, era desigur foarte neplăcut; dar dispariția lui Audrey îngheță inima lui Dick Shannon.

Capitolul XLIX

O VIZITĂ DOMICILIARĂ

Șoferul taxiului mai aștepta încă. Zărise el un domn ieșind cu un sac în mână, apoi după el o femeie, dar mai mult nu știa.

— Cum era, tânăr, bătrîn?

Șoferul habar nu avea. Situația lui era de așa natură, încît nu putuse observa prea bine, dar credea că domnul era mai în vîrstă.

Inima lui Dick se făcu grea de plumb.

În cîteva minute fură înștiințate toate stațiile polițienești din Londra. Fură trimiși în toate colțurile bicicliști, ca să înștiințeze toate patrulele, să dea atenție la orice bărbat, care ar duce în mână un sac și o domnișoară îmbrăcată în impermeabil.

William își revenise îndeajuns ca să poată povesti tot ceea ce știa și care echivala cu nimic.

— Eram cufundat în cititul ziarului, cînd mi se păru că aud un zgomot în camera de culcare. Ascultai cu atenție și mi se păru că nu era decît un foșnet al stolurilor, așa că nu m-am deranjat. Ultimul lucru care mi-l amintesc după aceea, este o dare de seamă asupra unui proces la Old Bailey.

Spatele clădirii în care se găsea apartamentul lui Dick dădea spre un acoperiș plat, și detectivul își dădu seama pentru prima oară cît de ușor i-ar fi venit unui hoț să pătrundă la el în casă. Părăsindu-l pe William, care urma să fie transportat la spital, ieși să meargă la Scotland Yard.

Fu salutat de către cineva. Era un ofițer de poliție îmbrăcat în civil, care-și făcea rondul și pe care Shannon îl cunoștea.

În cîteva cuvinte detectivul îl puse la curent cu cele petrecute, și i-o descrie pe Audrey.

— Nu, n-am zărit pe doamna și nici vre-un individ ducînd un sac.

— N-ai văzut pe nimeni, care să se fi interesat de acest furt? nici pe vreunul din băieți?

Ofițerul șovăi.

— De fapt... am zărit pe unul, mărturisi el, un tip pe care l-ați semnalat acum cîteva luni.

— Slick Smith? Întrebă Dick într-un suflăt.

— Da, domnule. Venea dispre Haymarket și mi se părea că-i tare grăbit. Purta o manta de ploaie albastră și mult mai sigur că stătuse mult în ploaie, deoarece era ud learcă.

— Ce oră să fi fost?

— Acum vreo cinci minute. Când Dick ajunsese în cartierul general, nu sosise nici o știre. Nu rămăsese acolo decât atât cât i-a trebuit să-și prevină șeful și o porni în căutarea lui Slick Smith.

Acesta nu era acasă și nici nu se înapoiasese în cursul nopții.

— N-am idee când ar putea să se înapoieze, fi spuse proprietarul. De fapt nu-l aud niciodată când vine acasă. E un om foarte liniștit; unul din cei mai de treabă chiriași ai mei.

Nu se opuse ca Shannon să se urce în apartamentul ocupat de către cel mai de treabă chiriaș, deoarece știa prea bine la ce trebuia să se aștepte de la el — îl prevenise doar poliția.

— Ușa era încuiată, dar Dick o putu deschide foarte ușor și făcu la repezeală o percheziție, ca să-și dea seama dacă Smith putea fi încriminat în afacere.

Auzi deschizându-se ușa de la stradă, apoi o convorbire în șoaptă... După câteva momente, Smith intră în cameră cu țigara aprinsă, și clipind din ochi.

— Bună ziua căpitane, spuse el vesel. Dacă m-ai fi înștiințat, fi sigur că m-aș fi înapoiat mai devreme acasă. Vezi d-ta ce-mi place mie la englezi, este extrema lor sociabilitate. Zău așa, când te gîndești că dl. căpitan a binevoit să-mi facă o vizită.

Dick închise ușa.

— Arată-mi amănunțit ce ai făcut în ultimele cinci ore, spuse el aspru. Smith își scărpină bărbia.

— Păi... să vezi... Asta o să fie cam greu. Singurul lucru de care sînt absolut sigur este că pe la zece fără un sfert eram la Haymarket. De altfel, m-a zărit și unul din copoi dumitale. Restul timpului, căpitane, am hoinărit și eu pe ici pe colo. E inutil să-ți spun pe unde, că ști prea bine, că de ți-oi spune că am fost la Bunny, acesta o să jure că am stat la gura sobei chiar dacă aș fi fost la o sută de kilometri depărtare de el. De te îndoiești însă că de puțin de buna credință a mea, căpitane, apoi să-ți spun eu singur unde să te adresezi. Este o anumită agenție Stormer, care a pus copoi pe urmele mele și unde ai putea cu siguranță să capeți toate amănuntele, așa ca să te satisfacă pe deplin... Dacă n-oi fi făcut ca să-mi piardă urma... Așa se întîmplă cîte o dată și zău așa de rău fi

înfurie. O să-ți fac o propunere: cu cărțile pe față. În noaptea asta s-a săvârșit un furt în casa dumitale.

— De unde știi? Întrebă Dick sever.

Slick Smith se porni pe râs.

— Acum zece minute, trecând prin fața casei d-tale, am zărit un polițist care păzea și un altul care ducea la spital pe un individ cu capul spart. Nu trebuie să fii cine știe ce, ca să ghicești ce s-a putut întâmpla. Mă cauți cumva pentru furt?

— Nu te caut de loc, spuse Dick aspru. Ai o reputație rea și la ora când hoții pătrundeau în apartamentul meu, erai pe acolo prin împrejurimi. Dar ce ai acolo la obraz? De când intrase, Smith ținuse capul într-o parte, așa ca o parte din obraz să-i rămână în întuneric. Dick îl întoarse brusc, și-l ținu în plină lumină. De la umărul obrazului și pînă de-asupra urechii stîng era o zgîfrietură grozav de adîncă și care luase cu ea cîteva smocuri de păr.

— Asta-i urma unui glonte de revolver, urmă detectivul și atingînd cu mîna mica rană de sub falcă... și asta-i o tăietură de sticlă spartă. Cine a tras asupra-ți Smith?

— N-am putut să-i aflu numele și adresa, murmură Smith, eram grăbit.

— Îmi dai voie să-ți spun eu, cum a fost? Și în ce poziție erai când s-a tras? Erai în spatele unei ferestre; glonte a lovit în geam, ți-a atins fruntea, a ricoșat de-a lungul capului, și o bucată de sticlă...

Se opri; zări un punct strălucitor pe mantaua-i udă a omului și întinzînd mîna îl scoase de pe pînza, unde era înfipț.

— Asta-i sticla.

Se privi în tăcere.

Surful dispăruse de pe buzele lui Slick, dar ochii îi clipiră șiret.

— Știi Shannon, în d-ta există elementele unui excelent detectiv, spuse el. E adevărat, s-a tras asupra-mi prin geamul unui taxi. Îți pot da numărul taxiului în care mă găseam, în cazul când ai voi să faci vre-o anchetă.

Luă un bilet din buzunar și-l puse pe masă. Dick văzu numărul scris cu creionul. Smith își preparase perfect alibiul. Shannon era exasperat de nerușinarea acestui individ, nervii îi erau surexcițați la culme. În sine își dădea seama că pierderea diamantelor nu-l interesa atît, cît îl chinuia grija pentru siguranța fetei.

— Ascultă aici Smith, vrei să fi sincer cu mine asupra unui singur punct. Apartamentul meu a fost prădat, s-a furat de acolo

obiecte de valoare extraordinară, aparținând altuia, dar mie puțin
mi pasă de asta, ceea ce mă interesează este... cu totul altceva.
Cînd am sosit acasă eram însoțit de domnișoara Bedford. Dacă ai
avut vre-un amestec în furt, pentru moment nu vreau să știu. Vrei
să-mi spui numai, dacă ai zărit-o în noaptea asta pe domnișoara
Bedford?

— Dacă am zărit-o? Vezi bine că da, spuse Smith surzind, și
sper că numai în cazul cînd n-o fi răpit-o cineva între timp, s-o
revăd în curînd. Doughty Street este un loc prea răcoros pentru ca
o fată tînră să acționeze acolo pe vremea asta.

— Doughty Street? spuse Dick gîfîind. Unde-i fata?

— Acum vreo cîteva minute era jos în fața ușii, spuse Smith.

Capitolul L

POVESTEA LUI AUDREY

Înainte încă de a-și fi terminat vorba, Shannon cobora scara în
goană. Jos, în stradă, zări silueta unei tinere fete margînd în lung și
în lat.

— Audrey, strigă el vesel, și mai înainte ca să-și dea seama ce
face o cuprinse în brațe.

— Scumpo, nici nu-ți dai seama ce teamă mi-a fost!

— Cum, nu ți-a spus Smith că așteptam jos? Întrebă ea,
smulgîndu-se din brațele lui. N-a vrut în ruptul capului să mă lase
să intru, înainte de a fi convins că ești sus.

— Cu alte cuvinte se aștepta să mă găsească la el? Întrebă Dick.

— Așa bănuia el, spunea că asta-i primul loc unde ai putea veni.

O introduse în casă și urcară împreună la Smith.

Atunci fata începu povestirea.

— Eram în fața ușii în Portman Square, cînd te-am auzit
coborînd și spunînd ceva polițistului, pe șoptite. Abia cînd individul
trecu lîngă mine și deschise ușa, mi-am dat seama de eroare, Dick,
era Malpas!

— Malpas! Ești sigură?

— Imposibil să mă fi înșelat. Prima mea mișcare a fost să strig,
atunci mîna mea din buzunar artinse insigna și mă gîndii la
responsabilitatea ce-o are un detectiv.

— Și l-ai urmărit?

— Traversasem deacuma strada, cînd m-am hotărît la acel lucru. Ca să nu-l pierd din vedere am alergat după el. L-am urmărit de aproape o bună bucată de drum. În Grati Windmill Street am zărit o mașină care aștepta la marginea trotuarului. Îmi dădu seama că era a lui, abia cînd el sări în ea și dădu drumul motorului. Atunci făcui un lucru din cele mai stupide, am început să strig. Oprește alergînd spre mașină. În loc să o ia la goană, el opri pe loc.

— Dumneata ești domnișoara Bedford? întrebă el. Intră înăuntru, aș vrea să-ți vorbesc ceva.

Începui să alerg, dar într-o clipită fu afară din mașină. Cît puteai cuprinde cu privirea nu se zărea ȕpenie de om, așa că mi-am pierdut cumpătul. Nu știu cum a fost posibil să scap, dar am izbutit. Înainte de a-mi pierde sufletul, am ocolit vreo trei-patru colțuri de stradă. Mă hotărîsem să chem un polițist, cînd dădu-i ochii de dl. Smith. El mă conduse pînă la apartamentul d-tale. Pe drum întîlnirăm un polițist, care ne-a spus că te interesase-și de dl. Smith.

Dick respiră ușurat.

— Ce făceai prin locurile acelea? întrebă el pe Slick.

— O urmăream pe domnișoara, răspunse el fără să lase să-i tresară nici un fascicol din mușchii feței lui.

— Asta făceam, o urmăream pe duduia. E adevărat că dacă știam, că este afiliată agenției Stormer, aș fi fost mai puțin îngrijorat.

Dick o conduse pe Audrey la hotelul unde locuia și liniștit de-acum în ceea ce o privea pe dînsa, începu să gîndească la faptul că undeva în Londra erau niște diamante de o valoare formidabilă, și că acestea se găseau în posesia unui hoț.

Capitolul LI

O ÎMPĂCARE

A doua zi dimineată, Audrey se trezi într-o clipă înmărmurită că se găsea în apartamentul mobilat luxos, în timp ce fosta-i locuință era atât de modestă.

Cineva bătu la ușă și o subretă foarte îndemnatecă îi aduse dejunul și pe tavă se găsea o scrisoare la vederea căreia scoase o exclamație de mirare. Era de la Dora și nu numai că era adresată la hotel Ritz Carlton, dar avea menționat pe ea și numărul apartamentului pe care-l ocupa.

Audrey surse la gândul că noutățile îmbucurătoare se propagă atât de repede ca și cele rele. Ea deschise scrisoarea.

Primele rânduri subliniate îi produsese o uimire extraordinară.

„Mititica mea scumpă. Mă întreb mereu, dacă ai să mă ierți vreodată pentru cuvintele urte, pe care ți le-am spus și conduita mai mult decât oribilă, pe care am avut-o față de tine, acum un an. Gândul că ai stat la închisoare nevinovată, pentru o acțiune de care singurul vinovat era Martin, mă urmărește și când mă gândesc în ce hal te-am atacat, îmi vine să cred că nu eram în toate mințile. Te implor să uiți trecutul și să vi să mă vezi. Am atâtea lucruri să-ți spun... Aș putea cel puțin să repar una din acțiunile mele. Vrei să fi ingerul iertător și să-mi telefonezi?

Sora ta care te adoră.

Dorothy”

— Dorothy, repetă Audrey foarte mirată.

Cu toate acestea, în ciuda emoțiilor contradictorii, care o săpădeau, era mulțumită.

Merse la telefon. Îi răspunse chiar Dora.

— Bineînțeles că voi veni să te văd, chiar astăzi după masă, de voi putea. Nu te mai frământa din cauza... incidentului de la Holloway. Nu pot vorbi mai deslușit la telefon, dar mă înțelegi cred!

— Da, scumpa mea, răspunse Dora în șoaptă. Așadar ai să vii și... mă vei ierta, nu?

Cu inima mult mai ușoară, Audrey merse în baie. În fond, ea o iubea pe soră-sa și antipatia ei fusese pentru ea foarte penibilă.

Acum i se părea că una din cele mai mari tristeți ale existenței sale dispăruse.

Nu-și uită totuși misiunea și în timp ce se îmbrăca, profită de prezența cameristei ca s-o descoase în privința milionarului Törn- ton.

— Se spune că ar fi milionar, dar nu văd ce fel de plăcere are avea de pe urma banilor săi. Nu merge nicăiri, nu face nimic, rămîne tot timpul în cameră, citind și fumînd. Iese numai seara, dar nu merge la teatru, ci se plimbă pe străzi.

În timpul dimineții, Audrey merse la Stormer unde-și făcu un scurt raport.

Pe la orele trei după amiază, suna la ușa de intrare din Curtea Street și fu primită de o camerista nouă.

Conversația principală a Dorei se referea la vechea cameristă, dar aducîndu-și aminte că subiectul acesta nu era de loc potrivit să facă intrarea în subiect, așa cum dorise, căzu în brațele fetei, o prietă cu dragoste și spuse:

— M-ai iertat, fetiço?

— Vezi bine!

Pentru o cauză pe care nu și-o putea lămuri, Audrey se simțea foarte stînjinită. Plutea ceva în atmosferă, care o buimăcea. Să fi fost oare lipsa lui Martin? Împăcarea se arăta incompletă și gălăvicioasă, că Dora nu pomenea de el nici cel puțin, ca să-l scuze.

— Șezi scumpa mea și lasă-mă să te privesc. Nu te-ai schimbat de loc în acele zile de tristă memorie. Cine ar spune, că ai un an mai mult ca mine!

Audrey o privi uluită.

— Am un an mai mult ca tine? spuse ea.

— Pentru asta te-am chemat. Ia o ceașcă de ceai!

— Ascultă Dora, nu te înțeleg ce vrei să spui, eu nu-s mai mare ca tine, ci cu un an mai mică.

— Ești cu un an mai mare, scumpa mea. Toată încurcătura e din vina mamei. Dintr-un motiv pe care-l regret amarnic, mama nu te iubea de loc, și această lipsă de afecțiune, luase după cum știai, forme din cele mai bizare.

— După cîte am înțeles eu întotdeauna, începu Audrey, mă născusem la 1 decembrie 1904.

— La 3 februarie 1903, spuse Dora surzînd. Am aici actul tău de naștere, stai să ți-l arăt.

Deschise birouașul, luă din sertar un plic albastru și scoase din el o hîrtie, pe care o întinse sorei sale.

— Iată-l, scumpo. Audrey Dorothy Bedford. Acesta a fost primul bărbat al mamei.

Audrey cercetă documentul cu multă atenție.

— Dar ea mi-a spus, a spus-o de multe ori, că tu erai cea mai mare. Și apoi Dora, îmi amintesc perfect de bine, că tu ai fost întotdeauna cu o clasă înaintea mea, cînd eram la școală. Dacă este adevărat ceea ce-mi spui, atunci tatăl meu...

— Îți spuseseam, că tatăl tău este la Break Water, dar nu-i adevărat.

Dora lăasă ochii în jos cu o voce sfîrșită.

— Acela-i tatăl meu. Era american și venise în Africa de Sud unde a întîlnit-o pe mama imediat ce rămăsese văduvă, cu un copilăș de cîteva săptămîni. Trei luni după aceea s-au luat.

Audrey căzu zdrobită pe scaun.

— Ce bizare sînt toate, cîte îmi spui. Eu sînt Audrey , și pe amîndouă ne cheamă Dorothy. Dar mi-e imposibil să cred, că sînt cu un an mai mare decît tine.

Dora făcu eforturi să-și oprească mînia. Dar ceea ce voia să adauge, fu acoperit de un strigăt al surorii sale.

— Pot dovedi că eu sînt mai mică, strigă ea cu un aer de triumf. Maicuța mi-a spus unde am fost botezată, într-o bisericuță din Africade Sud, în Rosebank.

În camera de asupra celei în care vorbeau cele două femei, Martin Elton, cu urechea lipită de podea asculta și păli deodată.

Trebuie neapărat ca Audrey Torrington să dispară.

Așteptă, ascultă mai departe și cînd auzi în cele din urmă că Audrey pleacă, veni jos și deschise ușa. Doar veni înaintea lui rîzînd.

— Ei, cum fîi place? spuse ea.

Văzînd însă figura lui, se dădu înapoi ca și cum ar fi fost lovită.

— Martin, nu cumva ai dori...

El făcu doar un semn din cap.

Între el și averea imensă, care fusese visul existenței sale, nu era decît o singură persoană. Luase așadar o hotărîre.

Capitolul LII

SECRETARA LUI TORRINGTON

În fața lui Dan Torrington, dl. Willit era întotdeauna nervos, cu atât mai mult în momentul de față, sub privirea scrutătoare a bătrînului.

— Îi permit lui Stormer să se ocupe de multe din afacerile mele, dar cînd e vorba să-mi aleg un secretar, cred că am tot dreptul să fiu acela, care să hotărească.

Willit se simțea foarte prost dispus.

— Nu avem absolut nici o dorință, dar vă sugerăm, indiferent cine ar fi, domnul meu, și dl. Stormer știe prea bine, că sînteți capabil să vă ocupați singur de afacerile dumneavoastră particulare. Ține însă neapărat, ca această persoană să fie angajată.

— În sfîrșit, spune-i d-lui Stormer, că poate să-l angajeze, fi dau permisiunea.

— Nu să-l, ci s-o, deoarece este vorba de o domnișoară, mîrli Willit.

— Atunci cu siguranță că n-am s-o iau în serviciu, strigă Torrington. O fată, sigur că o să mă calce pe nervi; iar eu o să-mi pierd jumătate din vreme ofensînd-o, iar cealaltă cerîndu-mi scuze.

Zări atunci figura adînc mîhnită a detectivului și se porni pe rîs.

— Îmi face impresia că ții foarte mult, la lucrul asta. Cine-i fata?

— E tînaăra, care fusese în serviciul lui Malpas.

— Malpas! spuse bătrînul încetîșor. Nu e cumva din întîmplare prietena aceluia tînaăru extrem de simpatic, a căpitanului Shannon?

— Da, domnule!

— Atunci se schimbă situația! spuse Torrington. Și dorința aceasta e și al lui Shannon?

— Shannon habar nu are, e pur și simplu ideea lui Stormer, la drept vorbind...

— În sfîrșit, iată că am ajuns la punctul principal. Care-i motivul adevărat?

— Fata este în serviciul nostru și avem neapărată nevoie să fie cineva în imediata apropiere a dumneavoastră, în cazul cînd lucrurile ar lua o întorsătură proastă.

— Crezi că ea ar fi capabilă, să le întoarcă la loc, cum trebuie? Întrebă rîzînd bătrînul. Nu mai fac nici un fel de obiecțiune. Spune-i

că o aștept după masă. Da... cum o cheamă?

— Audrey Bedford.

— Spune-i să vină la orele trei.

— Este și acum la hotel. Adevărul este d-le Torrington, că i-am dat toate instrucțiunile și i-am spus să vegheze asupra dvs.

Rîzînd înfundat, Torrington își frecă mîinile.

— Trimite-o la mine. Nu prea sînt sigur că n-o să trebuiască să-mi petrec vremea protejînd-o, eu pe ea.

Willit ieși, revenînd imediat cu tînașa fată.

Torrington o examină atent din cap pînă în picioare.

— N-am văzut încă pe cineva, care să semene atît de puțin cu un detectiv, spuse el, clătînd din cap.

— Și care să nu se simtă mai puțin capabilă, spuse ea rîzînd. Dl. Willit îmi spune că doriți să mă aveți secretară, adăugă ea, luînd mîna pe care, bătrînul i-o întinsese.

— Dl. Willit exagerează, răspunse Torrington, pe un ton blajin. Singurul lucru, pe care nu-l doresc este să-mi fi secretară, cred însă că accepti această situație. Ești secretară capabilă?

— Nu, răspunse ea încurcată.

— Cu atît mai bine.

Surîsul lui Torrington era molipsitor.

— Cred că n-aș putea suporta o secretară capabilă. În orice caz, cred că n-ai să-mi deschizi corespondența fără voia mea. Și sînt tot atît de sigur, că pot lăsa banii vraiste, fără să-mi lipsească ceva. Prea bine, domnule Willit, lasă-mă singur să vorbesc cu domnișoara.

Se sințea atras în mod curios de această fată tînașă, o simpatie bizară, pe care o simțise îndată ce aceasta intrase la el în cameră, făcea ca el să dorească imediat angajarea ei.

— Obligațiile duminicale sînt egale cu nimic, spuse el glumind. Orele de prezență vor fi acelea, pe care le voi fixa, doar cînd am nevoie de ajutorul duminical. Acuma-mi amintesc de dumneata. Ești fata aceea, care a avut neplăceri acum un an, nu? Ai și o soră? Nu-i așa?

— Da, am o soră.

El își mușcă buzele.

— Nu-i cine știe ce de capul ei.

Adăugă repede:

— Iartă-mă dacă te-am supărat cumva cu asta.

— Nu sînt supărată; dar nu-mi vine să cred că ea să fie chiar atît

de rea pe cât crede lumea.

— Aici greșiți! Ar fi mai puțin rea, dacă n-ar fi măritată cu Martin Elton. Da, da! Îl cunosc pe stimabilul perfect de bine, cu toate că el habar n-are de asta. Așadar... ai lucrat cu Malpas? Un tip cam ciudat.

— Oh, foarte ciudat! răspunse ea, repede.

— În orice caz, un bărbat foarte bine nu-i așa?

— Cine? Malpas? Mi-e din contră mi se pare oribil!

Un surfs ușor trecu peste buzele bătrînului.

— Ai suferit un șoc, noaptea trecută. Cu siguranță că d-ta erai tînăra, care-l însoțea pe Shannon, cînd cu pierderea diamantelor.

Ea privi uimită.

— Stă scris asta în ziare?

— Nu, asta-i din ziarul meu particular. Și zici că le-ai văzut? Erau multe, multe pietricele galbene, frumoase... acelea toate îmi aparțineau mie.

Lui Audrey îi pieri graiul și rămase adîncită într-o uluială profundă.

Bătrînul vorbise pe un ton obișnuit ca și cum ar fi spus: Asta-i odaia mea.

Trei milioane de lire, în pietre brute! Era greu de crezut că un om, care constată cu atîta calm, poate accepta cu atîta filozofie, pierderea.

— Da, ale mele sînt, mai bine zis erau ale mele, spuse el. Se poate vedea pe fiecare din ele, pecetea minei Halem & Coold. Cînd te mai vezi cu Shannon, spune-i asta, deși îmi închipui, că o știe.

— Mie nu mi-a spus-o.

— Sînt multe, pe care Shannon le știe și nu le spune, într-o zi sau alta cineva o să aibă o surpriză.

Deodată el lăsă privirea în jos și fixă îndelung pantofii lui Audrey, care jenată își retrase picioarele.

— Pe vremea umedă, trebuie să-ți faci tare rău, nu-i așa?

— Da, puțin spuse ea, fără să-și dea seama.

Apoi revenindu-și, îngăimă:

— Rău? Ce vrei să spunei cu asta? De unde știți?

El rîdea așa cum nu mai văzuse pe nimeni rîzînd. Cînd termina avea lacrimi în ochi. Văzînd-o roșînd, el fu tare mîhnit.

— Iartă-mă, dacă te neliniștesc. Vezi, sînt un om tare curios și

am făcut asupra dumată o anchetă pe lângă funcționarii închisorii, ... medicul mi-a spus o mulțime de lucruri...

Schimbînd apoi subiectul, îi arată biroul și-i spune:

— Sînt aici cîteva scrisori, fii bună și răspunde-le.

— Ce trebuie să le spun?

— Celora care îmi cer parale, să le spui, nu. Cui vrea să mă: să le spui că sînt la Paris; iar gazetarilor, care îmi cer o întrevvedere, scrie-le că am murit peste noapte și că am avut un sfîrșit foarte liniștit.

Vîrf mîna în buzunar și scoase de acolo un plic mototolit.

— Iată o scrisoare, care cere un răspuns special, urmă el dar nu i-o dădu. Scriei doar atît: Miercurea viitoare este un vapor, care pleacă spre Africa de Sud. Îți acord 500 lire și biletul de drum. Dacă și la viață, acceptă oferta.

Ea scris repede, cele dictate.

— Cui trebuie să-i aderez scrisoarea?

— D-lui William Stanford, 552 Portman Square, spuse bătrînul avînd privirea-i indiferentă, ațintită spre plafon.

Capitolul LIII

CE A VĂZUT BUNNY

În apartamentul lui Torrington, erau aranjamente bizare, pe care Audrey nu le observase decât atunci, când după masă, rămânând singură în salon. Toate ușile erau prevăzute cu zăvoare și deschizând fereastra ca să privească un incendiu ce se declanșase la depozitele din față, fu extrem de surprinsă văzând ușa că se deschise violent și trei oameni pătrund brusc în odaie.

Recunosc pe unul din ei, era un agent de-al lui Stormer.

— Sînt foarte mîhnit, că v-am speriat domnișoară, spuse el. Ar fi trebuit să vă spunem să nu deshideți ferestrele.

— Dar ce am făcut?

— Deschizînd fereastra, a-ți atins soneria de alarmă. Această cameră are un sistem special de ventilație.

— O sonerie de alarmă exclamă ea, nici prin gînd nu mi-ar fi trecut.

— Există la fiecare fereastră și noaptea la fiecare ușă.

— Trece oare dl. Torrington, într-adevăr printr-un astfel de pericol?

— Niciodată nu poți ști ce se poate întîmpla, răspunse agentul.

Audrey rămase foarte îngîndurată. În urma celor întîmplate, era absurd să fie supărată pentru o simplă problemă de vîrstă. Mama lor era bizară, înct era foarte posibil să fi vrut să pretindă că cea mare este cea mică. Îi scrisese așadar Dorei:

„Scumpă Dora. Cred că amîndouă am fost cît se poate de proaste. Eu sînt Dorothy sau cum îi vrea să spui, iar tu ești sora mea cea mică. Simt de pe acum pentru tine un sentiment matern, care incumbă șefului de familie. Vreau să te revăd cît se poate de repede. Semnă Dorothy”

Cu poșta de seară, în timpul mesei, Dora primi scrisoarea și fără nici un comentariu o trecu soțului.

— E mult mai inteligentă ca tine, draga mea, spuse Martin. Te-ai supărat ca o zăpăcită, voind să precipiți lucrurile? Ar fi trebuit să lași ca ideea să se infiltreze singură în ea.

— În orice caz, fie ce o fi, eu nu mai continui jocul acesta, spuse ea înțepată. Cînd o să fie să ajungem la probe, nașterea ei este înregistrată la Rosebank. Ar fi deajuns o telegramă, ca să adevere-

— A cele spuse de ea.

— Nu pleca! Iată o scrisoare, care o să te intereseze.

El i-o aruncă pe masă.

Ea deschise repede și figura i se întunecă.

— Nu știam că ai un asemenea deficit. Credeam că ai hftii de moare.

— Am chiar. Banca le-a consemnat în vederea excedentelor, iar valorile mele au scăzut vertiginos de la un timp încoace. Am intrat în apă. Trebuie neapărat ca Audrey să dispară.

— Unde?

— Nu știi încă. Pe undeva în străinătate, pînă cînd vei putea aranja lucrurile.

— Dar de o fi ca ea să dispară, o să știe imediat că e ceva la mijloc, cînd m-oi prezenta cu pretenții. Shannon nu-i un imbecil!

— Shannon. Dacă ai ști cît de puțin mă sinchiesc eu de el. Ceea ce mă hărțuie pe mine este că mă gîndesc la Slick Smith și la cît o să mă coste afacerea aceasta. Nu numai în ce privește pe Audrey. Îți mai amintești de noaptea cînd m-am dus să trag asupra lui Marshall? Nu prea există ziduri, pe care să nu mă pot cățăra, și eu mă urcasem pe acoperișul casei lui Malpas, exact înainte de a fi început afacerea de jos.

— Vrei să vorbești, de uciderea lui Marshall?

— Da, fusesem acolo doar cu cîteva minute înainte și abia cînd a afirmat Shannon că ceasornicul de la poliție... mi-a salvat viața. La marginea acoperișului era de gardă un detectiv. Nu m-a văzut, după cum n-a văzut nici pe cel, care se cățăraseră pe o frînghie și deschizînd geamul de pe acoperiș, pătrunse în casa lui Malpas. Eu însă l-am văzut. Mi-am dat seama că o să se petreacă niște lucruri extraordinare și am fugit.

— Ai văzut pe cineva trecînd prin fereastra podului? Atunci l-ai văzut pe ucigaș, spuse ea gîfîind.

— Am văzut chiar mai mult decît atît; cînd a sosit în odăița din pod, a aprins o luminare, și-a scos din buzunar o perucă, un nas și o bărbie falsă. După ce le-a pus, chiar mama care l-a făcut, nu l-ar mai fi recunoscut, decît ca Malpas.

— Malpas? strigă ea sufocată. Cine-i ăla?

— Slick Smith.

Capitolul LIV

RIDICAREA IDOLULUI

Sergentul Steel sosi la biroul lui Shannon, care-l chemase pe telefon și îl găsi cu o cablogramă kilometrică. Putu zări că sosise din America și se aștepta ca șeful său să-i comunice conținutul ei, probabil însă că nu era în legătură cu afacerea la ordinea zilei, deoarece Dick o puse pe masa de lucru, și nu-i spuse lui Steel decât pentru ce l-a chemat.

— Ia dumneata un agent, îmbracă-l în civil și du-te la Portman Square 551. Doresc să rămâi acolo, ca să fii de față la ridicarea idolului lui Malpas, și îndată ce va fi luat, închizi casa și vi să-mi faci raportul.

— Vreți să ridicați idolul?

— M-am înțeles cu Compania de Transport a Conducătorilor, care la orele trei jumătate, va trebui să aibă în fața casei un camion cu douăzeci de oameni. Ai grijă să fie lăsați înăuntru, supraveghează încărcarea și însoțește idolul până la Scotland Yard. Acolo s-a aranjat totul pentru primirea lui. După aceea, doi dintre inginerii noștri îl vor examina cu amănunțime și în cele din urmă vom ști pe ce lume trăim în ce-l privește pe Malpas, și metodele sale. Am vorbit azi dimineață cu una din servitoarele lui Marshall. A venit să-mi povestească o mulțime de fleacuri, dar printre ele i-a scăpat și un amănunt de cea mai mare însemnătate. Marshall avea într-adevăr o groază nebună de omul din casa de alături. Îmi închipuisem la un moment dat că toată punerea în scenă a oamenilor lui Stormer era un simplu bluf, dar vezi că era chiar de-adevăratalea. Într-una din zile, femeia aceea ducându-se în odaia de lucru să pună cărbuni în sobă, auzi trei lovituri în zidul comun cu locuința alăturată. Marshall era în odaie împreună cu Tonger, iar Marshall era extrem de impresionat.

— Nu cred că asta ne-ar putea aduce vreo lumină, spuse Steel. Dick Shannon surse.

— Mie, din contră îmi face multă lumină. Asta îmi arată cine era individul cu dublă identitate din casa de alături. Eh, de acum poți să pleci.

Jumătate de oră mai târziu, sergentul Steel însoțit de un agent îmbrăcat în civil urca treptele nr.-lui 551, introduse cheia în broasca

mică și intră împreună cu însoțitorul său.

La lumina zilei, camera lui Malpas era cu mult mai lugubră decât la lumina lămpilor electrice.

Steel aruncă o privire la ceasornicul de pe mână.

— Oamenii de la transport vor fi aici peste o jumătate de oră, și atunci să vedem noi cum o să arate idolul ăsta vechi de la Muzeul Negru.

— Vor să-l ridice de aicea, sergent?

— Așa au intenția.

— Cine vine să-l ridice?

— Compania de Transport al Conducătorilor. Ai înțepenit bine la ușa, întrebă el pe un ton ce părea indiferent, dar se vedea cât de nervos, că era plin de nervozitate.

Se scurse o jumătate de oră, fără să se arate cel mai mic semn al camionagiilor.

Steel luă receptorul, dar comunicația era întreruptă.

Cerul începuse să se întunece, întoarse comutatorul, dar lămpile nu se aprinseră.

— Hai să o ștergem, zise Steel repede. Mergi la telefonul din Orchard Street și întreabă Compania când sosesc oamenii.

El începu să se plimbe pe trotuarul din fața casei, supraveghind ușa de intrare, care rămăsese deschisă și ținând revolverul în mână care-i era teafără. La o depărtare de câțiva pași, zări o mână galbenă, apucând propteaua ușii. Era mână unui om în carne și oase, iar lui Steel nu-i era frică de nici o faptură pămînteană.

Ridică arma, sări câteva trepte și chiar în acel moment propteaua fu îndepărtată și ușa începu să se închidă. Mai rămăsese întredeschisă cam de un deget, când Steel se aruncă asupra ei și un moment reuși să o țină să nu se închidă; dar cineva de partea cealaltă împingea cu putere și izbuti s-o închidă.

Suflând din greu, Steel se răzămă de ușă, când zări pe tovarășul său, care sosea fugind.

— M-am pus în legătură cu Compania; pare-se că s-a dat după amiază un contraordin de către însuși căpitanul Shannon.

— Pariez că nu-i adevărat, spuse el amărît. Când l-oi revedea pe căpitan cu siguranță, că o să aflăm că n-a dat nici un ordin contrariu. Mă duc să-i telefonez.

Căpătă imediat legătura.

— Nu, n-am dat nici un fel de ordin. Lasă acum afacerea asta.

Destul pentru astăzi. Voi deschide mâine casa și prevăd că o să ai ocazia să asisti la niște evenimente interesante. Păzește bine deocamdată intrarea din dos.

Steel și tovarășul său, porniră spre dependențele casei lui Malpas. Erau la vreo șase metri de la intrarea lor, când zăriră ieșitul de acolo, un bărbat bine îmbrăcat învîrtind în mînă un baston lustruit — Slick Smith, exclamă Steel, și poartă mănuși galbene!

Capitolul LV

HOȚUL

Nebănuind impresia mănușilor galbene, Slick Smith merse alături cînd sosi pe strada Edgevare, iar de acolo porni liniștit la plimbare prin Mauda Vale.

În acest cartier sînt o serie de apartamente splendide și extrem de luxoase. Smith se dădu jos de pe trotuar și merse de-alungul aleei, care ducea la Grenville Mansion. Acest grup de clădiri erau ocupate de familii, care își petreceau o parte din an la proprietățile lor de la țară.

Slick intră într-un hol splendid, cu panouri sculptate și surse portarului, care se afla la intrarea odăii sale.

— Aș dori să vorbesc cu dl. Hill, spuse el foarte amabil.

— Domnul Hill nu este în oraș, domnul meu. Ați venit poate în problema apartamentului?

— Da, spuse Slick încetîșor. Am aflat că e de închiriat apartamentul d-nei Kilfren!

— Da, domnule, se închiriază complet mobilat. Veniți probabil din partea agenților dumisale?

Mănușa cea galbenă se afundă în buzunarul pardesiului impecabil, pe care-l purta și scoase de acolo o bandă de hîrtie albastră, pe care portarul o citi.

— Foarte bine, aceasta-i autorizația de a vizita apartamentul d-nei Kilfren. Pofțiți vă rog, domnule.

Îl conduse la etajul al doilea, deschise o ușă frumoasă și-l introdu-se în apartament.

Slick aruncă o privire asupra mobilierului acoperit și dădu din cap cu tristețe.

— După cum îmi dau bine seama, aici este fațada clădirii. Eu

am înțeles însă, că apartamentul dă în curte. Vezi mata, eu dorm tare prost și mă deranjează zgomotul mașinilor.

— Regret, domnul meu, dar n-avem nimic de închiriat la curte.

— Al cui este apartamentul acesta?

Erau pe coridor și Smith arată o ușă din dosul ascensorului.

Portarul spuse numele locatarului — un notar — în timp ce Smith merse liniștit să privească fereastra dinspre curte.

— Țsta mi-ar conveni de minune, spuse el. Are și scară pentru caz de pericol. Am o groază nebună de foc!

Cercetă curtea cu privirea și văzu acolo o mulțime de lucruri. Își dăduse seama că la ușa nr. 9, erau broaște patent și că un om energic, stînd pe marginea scăriței, ar putea ușor să ajungă la fereastra holului de la nr. 9.

— Tare aș vrea să văd, unul din apartamentele astea, dar bănuiesc că-i imposibil.

— Da, domnule. Am un aviz pentru caz de incendiu, dar mi-e interzis să mă folosesc de el în alte cazuri.

— Un aviz?

Smith era delicios în perplexitatea, pe care o arăta.

— Ce-i aia un aviz?

Cu satisfacția pe care o pune un om cu inteligență limitată, ca să explice un lucru pe care-l știe, acelaia care nu-l cunoaște, portarul scoase din buzunar o cheie și i-o arătă.

— Iată domnule, ăsta-i avizul.

Slick luă cheia ca să se uite la ea.

— E extraordinar, spuse el. Păi asta seamănă cu orice cheie. Și.. care-i sistemul, care o pune în funcțiune?

— Nu știu, domnule, asta-i mai presus de orice înțelegere a mea, spuse portarul plin de gravitate.

Virf cheia în buzunar, și în acel moment se auzi soneria ascensorului.

— Scuzați-mă domnule..

Smith îl apucă de braț:

— N-ai putea să mai vi înapoi? Aș dori să am părerea dumitale asupra apartamentului din față.

— Mă întorc imediat.

Cînd se înapoie, după ce conduse mai multe persoane la etajul de sus, Smith mai era în același loc, unde-l lăsase.

— Cum v-am spus domnul meu, aceste chei...

Portarul băgă mîna în buzunar, însă o retrase cu o exclamație de groază.

— Am pierdut-o! Ați văzut și dumneavoastră cînd am băgat o în buzunar.

— Da, sînt sigur. Dar ia stai, ce-i aia?

Arată cu degetul ceva pe jos, lîngă picioarele portarului.

— Pentru nimic în lume n-aș fi dorit s-o pierd, spuse mai liniștit portarul.

— Ar fi bine, dacă a-ți arunca o privire de pe acoperiș. Este o priveliște splendidă de acolo. Vin numaidecît să vă urc cu ascensorul.

— Mulțumesc prefer să urc pe scări.

Așteptă pînă ascensorul dispăru și dintr-o săritură fu în fața ușii, pe care o deschise încetîșor, deoarece în timpul primei lipse a portarului o descuiase. Inspectă repede camera și în cinci minute luase cu el totul ce părea să aibă o oarecare valoare.

Auzi ascensorul, și cînd portarul coborî din el și el era în hol.

— Ah, iată-vă domnul meu, mă întrebam unde puteați fi!

— M-am hotărît să iau apartamentul doamnei Kilfern, însă bănuiesc că nu dumneata ești însărcinat cu asemenea tranzacții.

— Într-adevăr domnule, eu nu pot face asta. Mulțumesc mult.

Acceptă bacșiful boieresc, pe care Smith îl strecură în mîna.

La oarecare distanță de Maida Vale, Smith chemă un taxi și ceru să fie dus la Soho. Aici plăti mașina, o luă pe o stradă lăturalnică se opri în fața magazinului unei bijuterii și pătrunse înăuntru.

Un omuleț cu tichie în cap îi ieși înaintea.

— De ți-oi da cinci lire, mă fur pe mine însu-mi.

— De mi-ai oferi cinci lire, te-aș ucide pe loc.

În acel moment ușa se deschise și un om cu spate de atlet, pătrunse înăuntru.

— Ho! Ho! Smith ce învîrtești?

Smith privi surzînd la omul de la Scotland Yard.

— După cîte văd, o mică afacere de vînzare, cumpărare, nu? Ia să văd și eu inelul ăla?

— Nu l-am cumpărat, nu l-am cumpărat, strigă bijutierul. E adevărat că mi l-a oferit, dar i-am spus să-l ia și să plece!

— De unde ai inelul ăsta Smith?

— E un cadou de la mătușa Hilda! spuse Smith vesel. De fapt este inelul meu. Căpitanul Shannon va cunoaște oricînd că spun

adevărul.

— Shannon? Întrebă agentul surprins.

— Bineînțeles, afirmă Smith. Vino cu mine să-l vedem. Privește dacă vrei în interiorul inelului. Detectivul luă inelul și-i cercetă interiorul: citi inscripția: Lui Slick, din partea mătușii.

— Vrei să mă duci la Shannon?

— Într-una din zilele astea, spuse detectivul amenințător.

Slick ieși din magazin fluierînd și abia cînd ajunsese la Bloomsbury, își dădu seama de prostia care o făcuse. Dacă detectivul l-ar fi arestat și percheziționat.. Smith se cutremură.

Capitolul LVI

PÎRGHIA

Martin Elton tot căutînd să-și aducă aminte cam ce lucru din trecutul lui ar fi putut să-l scoată din situația critică în care se afla, și aduse aminte de patru pagini scrise cu scrierea frumoasă a lui Bill Stanford.

Acesta era un strateg teoretician; pe vremuri îi plăcea să aștearnă pe hîrtie loviturile pe care le proiecta, și aceasta pînă în cele mai mici amănunte. Cea mai mare parte din aceste documente fuseseră distruse după realizarea proiectului, era însă unul care-l frapase pe Martin — era extraordinar de bine ticluit astfel că Martin îl păstrase pe de o parte ca o chestie de curiozitate, iar pe de cealaltă parte în vederea unei viitoare lovituri. Aceste hîrtii erau ascunse într-un loc sigur și în după masa aceasta, Martin și petrecuse o oră cu distrugerea a tot ce nu-i mai putea fi de folos.

Cînd se înapoie în camera de lucru, avea în buzunar cele patru hîrtii, care puteau să devină valoroase în momentul în care ar fi vrut să-l aducă pe Stanford să facă ceea ce ar fi dorit el.

Îi trimise așadar un bilețel, și după jumătate de oră, se auzi sunînd telefonul.

Stanford părea foarte prost dispus.

— Ascultă Martin, n-am poftă să joc așa cum îmi cînți tu. Ce vrei în definitiv de la mie?

— Vreau să te văd, este ceva foarte important.

— Cel mai bun lucru ar fi, dacă ai veni tu la mie.

— Nu, Stanford. Primește instrucțiunile mele așa ca de obicei,

fie că ești împuternicitul lui Marshall, fie că nu. Vreau să vi tu aici, astă seară, înainte de ora cinci.

— Ce tot bodogănești acolo? Întrebă Stanford, aspru și bănuitor. Ți-am spus doar că nu mă pot ocupa acum de nici o afacere.

— Toate acestea, vino să mi le spui aici, spuse Martin nerăbdător, și nu mai toca nimic prin telefon, unde jumătate din curioșii Londrei stau cu urechile ciulite. Să nu-ți închipui că te-aș chema, dacă nu ar fi o chestie de cea mai mare importanță.

— Bine, iacă vin numaidecât. Dar bagă-ți mințile în cap Elton, că nu-s chiar atât în ghearele tale, încât să faci din mine ceea ce poțesti.

Martin întrerupse convorbirea.

Stanford sosi foarte prost dispus.

— Ce dracu m-ai chemat așa de parcă aș fi robul tău?

— Închide mai întâi ușa, dragă prietene, deoarece vorbești puțin cam tare. Nu e locul să ne ciorovăim, nu te-aș fi chemat, dacă n-ar fi vorba de o afacere foarte serioasă. Audrey Bedford a intrat în serviciul lui Stromer și mititica lucrează cu repeziciune.

— Audrey? Vorbești poate, de sora nevestei tale?

Martin făcu semn afirmativ din cap.

— Ei și, oamenii ăștia n-au nimica cu noi. Pentru atâta tot m-ai făcut să-mi neglijez îndatoririle din Portland Square? Îți pierzi timpul de pomană.

— Ți-am spus, că lucrează cu o repeziciune uimitoare, zise Elton, rar și apăsător. Nu trebuie să uiți ce a făcut douăsprezece luni la Holloway, pentru că s-au găsit asupra ei niște obiecte furate, de tine.

— De ce spui de tine și nu de noi? strigă Stanford mfnios.

— A făcut un an de închisoare. Cum crezi că se gîndește la timpul ăsta? Cred că tu unul ai fi înnebunit de furie de-ar fi trebuit să stai douăsprezece luni la răcoare pentru o crimă, de care n-ai fi vinovat.

— Bine, bine și pe urmă? Slavă Domnului are acum un serviciu bun; a fost scoasă din încurcătură. Dar de ce a angajat-o Stormer?

— Să ți-o spun și pe asta... pentru că s-a dus și le-a spus tot ce știa despre furt, iar ei i-au dat însărcinarea să adune dovezile.

Stanford începu să rîdă batjocoritor.

— N-are decît să strîngă toate dovezile, care le-o putea

împotriva mea. Asta-i tot, pentru care m-ai chemat?

— Nu tocmai. Ți-aduci aminte că ai scris un plan întreg în chestiunea colierului, reginei Finlandei?

— Mi-aduc aminte, răspunse Stanford, dar s-a distrus totul.

— Din păcate nu. Era un lucru atât de magistral încât eu, ca prostul, l-am păstrat. Acum vreo două zile a fost Audrey pe aici, în timp ce eu și Dora lipseam de acasă. S-a urcat în camera soră-si, cheia casetei mele era în sertarul birouașului ei.

Și spune odată totul.

— Astăzi dimineață, am deschis caseta, dar hîrțiile dispăruseră.

Stanford îngălbeni ca ceara.

— Vrei să spui că planul meu a dispărut și el?

— Da. Degeaba îți faci acum inimă rea adaugă el, văzînd tulburarea lui Stanford. Îmi dau perfect de bine seama de idiolenia pe care am făcut-o păstrînd documentul. Pentru mine pericolul este tot atât de mare — poate, chiar mai mare decît pentru tine — deoarece contra mea și a Dorei are o pică, pe care n-o are împotriva ta.

— Mizerabilule, m-ai vîndut! strigă Stanford ieșit din minți.

— Mă rog, să ne înțelegem: cine a scris toate numele pe hîrtia aceea? Dacă n-ar fi fost ele, puțin ți-ar fi păsat. Nu vreau să-ți fac nici un fel de vină, dar totul este din cauza ta. Dacă o fi ca să spună că acel document este o probă concludentă, totul o să fie numai din cauza ta.

Stanford era distrus.

În dosul forței aparente și a lăudăroșeniei sale, se ascundea o slăbiciune pe care Martin o cunoștea.

— Ce trebuie să fac? întrebă el, în cele din urmă.

Timp de o oră încheiată, ambii complici discutară toate mijloacele.

AUDREY LA MASA ÎN ORAȘ

— În seara asta n-am nevoie de dumneata, spuse Torrington, așa că dacă vrei cumva să mergi la teatru, sau să iei masa în oraș, ai tot timpul.

— Vreți să ieșiți? Începu ea, dar se scuză imediat. E adevărat că n-ar fi trebuit să întreb aceasta, n-am pus întrebarea din cauza rolului meu de detectiv amator, ci din... se întrerupse căutînd zadarnic cuvintele.

— Din simplă prietenie? sugeră el, iar fata făcu un semn de aprobare.

— Am bănuț-o. Nu copila mea, în noaptea asta rămîn acasă. Am o conferință foarte importantă, după masa de seară.

Audrey era foarte mulțumită că avea o seară întreagă liberă, deoarece Dora o invitase să ia masa împreună, devreme, întru-cît mai apoi trebuia să iasă și nu voia să-și mai schimbe toaleta; ceruse surorii sale să vină îmbrăcată așa cum era.

Cînd sosi la Curzon Street îi deschise ușa chiar sora sa.

— Intră scumpa mea, spuse aceasta îmbrățișînd-o. Iar m-a apucat criza de ficat. Bucătăreasa mi-a plecat de acasă, iar servitoarea s-a dus s-o vadă pe mamă-se bolnavă; așa că va trebui să fi foarte indulgentă în ce privește masa. Din fericire pentru mine, mîncăciosul de Martin a plecat la club.

— Credeam că trebuie să ieșiți amîndoi, împreună, spuse Audrey surprinsă.

— Da, răspunse surfînd Dora.. Vine după aceea să mă ia. Avea întîlnire cu cineva, așa că l-am sfătuit să mînce la club și să revină după aceea.

Masa era pusă pentru două persoane. Era împodobită cu gust, iar mîncarea atît de delicioasă, încît Audrey bănuț și cu drept cuvînt, că bucătăreasa a pregătit-o, înainte de plecare. Chiar așa se și petrecuse, deoarece femeia nu părăsise casa decît cu o jumătate de oră înainte de venirea fetei, după o acuzare josnică de necinste, pe care Dora o pregătise din vreme. Această despărțire nu i-a prea convenit, însă era sigură că femeia avea să se întoarcă a doua zi cu oarecare scuze.

În toiu mesei Dora spuse cu veselie:

— Ce ar fi să bem o sticlă de vin, ca să serbăm această reuniune familială?

Se ridică și luă de pe bufet o sticlă.

Audrey începu să rîdă.

— N-am mai înghițit o sorbitură de vin de la...

Se gîndea la seara cînd luase masa cu Marshall și goni repede în gînd această amintire.

Dopul sări, iar Dora umplu paharul plin.

— Întru apropiata noastră veselă reunire! spuse ea ridicînd paharul.

Audrey abia muiă buzele în pahar.

— Ei, dă-l pe gît, strigă Dora. Nu se bea așa, cînd se închină cu un pahar.

Tînăra fată goli atunci dintr-o sorbitură întreg paharul.

— Vai, spuse ea, o fi delicios vinul asta, probabil că n-am gusturile prea rafinate, deoarece mi s-a părut amar. Parcă ar fi fost chinină în el.

Jumătate de oră mai tîrziu, servitoarea Dorei se înapoie, pe negîndite.

— Credeam că te-ai dus la teatru, îi spuse Dora tăios.

— Mă doare capul conîță, îmi pare foarte rău, dar biletul pe care mi l-ați dat rămîne pierdut.

— Intră, spuse Dora.

— Doriți poate să vă servesc masa dv. și domnișoarei?

— Am terminat masa și domnișoara a plecat chiar acum! mă mir că nu ai întîlnit-o.

Capitolul LVIII

DL. TORRINGTON

Vizitatorul care veni la Ritz Carlton, era așteptat și de îndată ce-și dădu numele, portarul chemă băiatul de serviciu.

— Condu-l pe domnul la apartamentul D-lui Torrington, spuse el, iar Martin Elton urmă pe băiat în ascensor.

Daniel Torrington în halat și papuci, aruncă o privire cercetătoare asupra celui, care intra și fără cordialitate îi arătă un scaun.

— Îmi pare că v-am întâlnit o dată d-le Torrington, spuse Martin.

— Eu însă sînt sigur că nu, deși după reputație, te cunosc prea bine. Scoate-ți pardesiul, domnule Elton. Am primit cererea d-tale pentru o întrevvedere particulară și aveam toate motivele să ți-o acord. Ești dacă nu mă înșel cumnatul secretarei mele particulare?

Martin plecă amărît capul și spuse:

— Din nenorocire.

— Din nenorocire? Ah, da, vrei să vorbești despre trecutul ei originar?

În tonul în care vorbea se ascundea un sarcasm, care nu-i scăpă lui Martin.

— Îmi închipui eu, ce motive de grozave supărări, trebuie să fie asta pentru dumneata și soția dumitale. După cîte-mi aduc aminte biata fată a fost implicată într-un furt de bijuterii, nu-i așa? Nu-mi amintesc bine, dacă ea a fost aceea care a oprit mașina reginei Finlandei în Parc, sau dacă a conceput doar ideea furtului.

— A fost prinsă cu bijuteriile asupra ei, spuse Martin.

— Vezi bine că știam eu toate astea cînd am angajat-o, dar bănuiesc că ai venit să mă pui în gardă asupra mașinațiilor ei.

Pe Martin îl treceau sudori reci. Simțea că în ciuda aerului său imperturbabil și a politeței pe care o arăta, acest om își bătea joc de el.

— Nu, n-am venit cu această intenție, ci pentru o chestiune cu mult mai intimă și care pe dumneavoastră vă privește foarte de aproape. Îmi veți ierta, dacă fără să vreau va trebui să fac aluzii la un lucru, care trebuie să vă fie foarte penibil, domnule Torrington, sînt cîțiva ani de atunci cînd ați fost condamnat la închisoare în Africa de Sud, pentru contrabandă de diamante!

— Da, a fost un complot organizat de cea mai mare canalie a minelor de diamante, un oarecare Lacy Marshalt, care din fericire este mort acum. Eu am fost victima acestui complot și precum ai spus am fost condamnat la închisoare.

— Aveați atunci o soție tânără. Martin șovăi înainte ca să continue.. și un copil, o fetiță Dorothy.

Torrington făcu un semn de aprobare.

— Soția dumitale a fost grozav de scandalizată de arestarea dv. și nu v-a iertat niciodată, ceea ce consider că e o rușine. Când ați fost dus la Breakwater, ea a părăsit Africa de Sud și de atunci cred că nu ați mai avut nici un fel de știre de la ea.

— Una singură.

Vorbele sale se abătură asupra lui Martin ca niște lovituri de bici.

— A venit în Anglia împreună cu copilașul și cu o fetiță ceva mai mare, dar și-a reluat numele de Bedford și a trăit dintr-o mică rentă.

— Dintr-o rentă, pe care i-o alocasem înainte de arestarea mea. Continuă, te rog.

✧ Martin respira cu multă greutate. În această atmosferă, fiecare vöbă pe care o scotea, cerea o sforțare extraordinară.

— Soția dumitale era o femeie foarte bizară. Pentru un motiv pe care l-a cunoscut numai singură, a crescut-o pe Dorothy — acest nume îl spuse foarte apăsător — în ideea că ea era fiica primului ei soț. Într-adevăr nu-mi pot explica mentalitatea acestei femei.

— Inutil, spuse Torrington. Toate cele ce-mi spui pot foarte bine să fie precum, tot așa de bine, se poate să nu fie adevărate. Pe scurt, ce vrei?

Martin tresări.

— Dvs. credeți că fiica dvs. Dorothy a murit. Nu-i adevărat. Ea trăiește, este în Anglia și-i soția mea.

Daniel Torrington privi la el: ochii lui păreau că străbat în cele mai ascunse cute ale sufletului său.

— Asta-i povestea pe care ai vrut să mi-o spui? Că mica mea Dorothy trăiește și este soția dumitale?

— Da, dl-e Torrington.

— Așa! spuse bătrînul. Asta-i povestea!

Urmă o tăcere îndelungată, penibilă.

— Cunoști împrejurimile în care am fost arestat? Văd că nu,

așa că am să ți le povestesc eu.

— Ședeam pe terasa casei mele din Winberg, cu bebelușul meu în brațe, când îl văzui pe Marshall că vine însoțit de doi detectivi. El avea o frică nebună de mine și când mă ridicai să-mi pun copilașul în leagăn, scoase un revolver și mă ținti. A pretins atunci că eu am tras primul — asta era o minciună sfruntată. Eu n-aș fi tras de loc asupra lui, dar glonte le lovise leagănul și auzii copilul țipînd. Atunci abia am tras și de n-ar fi fost grija pe care o simțeam cu privire la copilul meu, l-aș fi omorît; dar nu l-am nimerit și cel de al doilea glonte pe care l-a tras mi-a sfîrtecat piciorul. Știai asta?

Martin clătină din cap.

— N-ai auzit niciodată de glonte tras asupra leagănului, nu-l așa?

— Nu, asta este ceva cu totul nou pentru mine.

— Îmi închipuiam eu. De fapt copilașul n-a fost prea grav rănit. Glonte l-a atins doar degetul cel gros de la picior și i-a spart osul. Mă surprinde că soția ta nu ți-a spus asta, adăugă el încet.

Martin continuă să tacă.

— Micuța mea Dorothy, n-a murit, asta o știu de multă vreme. Am căutat-o și grație amicului meu Stormer am găsit-o.

— Ea știe asta? Întrebă Martin, care îngălbenise ca ceara.

— Nu, n-am vrut să știe. Am ținut cu tot dinadinsul s-o las așa pînă mi-o i atinge scopul. În fața tuturor, cu excepția unui singur om am pretins că mi-e străină. Privirea-i rece nu-l slăbea de loc pe Martin.

— Și, zi, așa. Soția dumitale este fiica mea? Să-mi arate piciorul stîng. Ascultă Elton, poți falsifica ori cîte acte de naștere poțtești. Asta te face să tresari amice: Dar ori cîtă silință ți-ai da, nu poți transforma degetul de la picior.

Sună și cînd intră băiatul de serviciu fi spuse:

— Condu-l pe domnul afară, și cînd o veni domnișoara Bedford, adu-o direct la mine.

Elton se înapoie acasă ca un om hipnotizat și Dora citi în reg dezastrul pe fața-i palidă.

— Ce s-a întîmplat? strigă ea. L-ai văzut?

— Știe totul, spuse el cu vocea răgușită.

— Știe?

— Da. Știe că Audrey este fiica lui. A știut-o din totdeauna și voia să i-o spună în seara asta. Cred că-ți dai seama ce înseamnă

asta pentru noi doi.

Se așeză pe un scaun zdrobit.

— Asta ar fi trebuit să ne aducă bogăția cea mare!

— Ai ținut atât de mult ca eu să fac lucrul acesta și contra voinței mele, am acceptat. Ideea mea era să mărturisesc moșneagului, că Audrey este fiica sa, dar tu ai început să bocești că mai bine vrei să mori decât să vezi căzînd plească pe capul ei atîta bănet. Dacă-i așa, spune-mi te rog, de unde ne mai poate veni bogăția?

— O să plătească pentru ea, dacă...

— Dacă?

— Dacă o mai fi în viață, spuse Dora Elton și dacă nu, nu s-a întîmplat nimic altceva.

Capitolul LIX

O DOAMNĂ ÎN VIZITĂ LA DL. SMITH

Proprietarul de la Smith era foarte tolerant. Știa că locatarul său duce o viață dubioasă, dar acest lucru nu-l scădea cu nimic în ochii lui. În seara aceea auzii bătăi la ușa de intrare; era unsprezece. Merse să deschidă și se găsi în fața unei tinere femei, care-i era cu totul necunoscută.

— Îl căutați pe dl. Smith, doamnă? Nu s-a înapoiat încă. Puteți să-mi spuneți mie despre ce este vorba?

— Trebuie să-l văd neapărat, este o chestiune urgentă.

Chiar atunci Smith cobora scara.

— Dar nici n-am văzut cînd v-ați înapoiat.

— Chiar acum sosi și eu, am auzit pe cineva bătînd și m-am gîndit că trebuie să fie pentru mine. Aștept o veste de la amicul meu, de la Scotland Yard, dl. Shannon.

Proprietarul îl cunoștea pe Shannon ca renume și lăsă pe doamnă să intre în salon.

Auzi un murmur de voci, apoi după un sfert de oră, doamna ieși, iar Smith îl chemă.

— Chestia este cu mult mai importantă decât credeam, spuse el cu gravitate. Căpitanul Shannon se găsește într-o mare încurcătură și-mi cere să.. De multe ori se întîmplă să ajutăm poliția, atunci cînd se află în încurcătură.

Slick se dezbracă de ținuta de seară, își puse un pardesiu gros, și

se duse să se întâlnească cu persoana, care-l aștepta la colțul străzii. Merse împreună pînă la drumul care duce spre Southampton. Privind în juru-i, zări pe omul lui Stormer, care-l urmărea. Luă un taxi iar umbra făcu la fel. Se aștepta la așa ceva.

— Mergi la Grenville Mansion, spuse el, șoferului.

Pătrunse cu un aer de proprietar în cartierul aristocratic și acest fel de a se comporta era aproape în notă, deoarece devenise locatarul unui apartament princiar de la etajul al doilea.

În aceeași seară, sergentul Steel se găsea împreună cu inspectorul Marylebone, în apartamentul lui Shannon, fuseseră convocați spre a discuta afacerea de la nr. 551.

— Sînt încă indecis în privința scoaterii idolului, dar ordinele pe care le-am dat Companiei electrice, rămîn în picioare. Am văzut pe unul din ingineri, care mi-a afirmat că poate suprima curentul din exterior. Cu alte cuvinte, nu vor mai fi mijloace de care să se servească Malpas. Atunci cînd curentul va fi întrerupt, vom paraliza toate eforturile d-lui Fantomă și vom închide pe amicul nostru într-una din ascunzătorile lui secrete.

— În acest caz, nu-l vom mai revedea pe dl. Slick Smith.

Shannon se porni pe rîs.

— Îi bănuiești poate pe Smith, că ar fi regele bandei?

— Sînt chiar sigur de asta, spuse Steel cu tărie. Nu vi s-a părut extarordinar că de cîte ori s-au produs aceste fenomene, Smith era întotdeauna în vecinătate? Astăzi după masă l-am văzut ieșind din dependințele case, puțin după apariția mîinii galbene, care deblocase ușa de la intrare, și stimabilul purta mînuși galbene!

— Sînt cel puțin cincizeci de mii de persoane în Londra, care poartă mînuși galbene, răspunse Dick. Asta-i ultima modă printre oamenii de lume. Cu toate acestea nu strică să-l ți pe Smith sub observație.

La zece jumate se despărțiră, iar Steel dădu o raită prin numeroasele cluburi, care au luat ființă în Londra, după război.

După terminarea inspecției, se înapoie acasă și chiar cînd voia să vîre cheia în broască zări un om, care mai mult alerga decît mergea, ducînd cu el un săculeț. Pe om nu-l recunoscuse, dar sacul îi era foarte familiar. Așa încît se porni în urmărirea sacului.

Omul își dădu seama de aceasta și o luă la goană. Exista așadar un motiv puternic să vrea să dispară, și instinctul său de polițist îi dădu aripi.

La capătul străzii se găsea un agent. Omul șovăi o clipă, apoi cum Steel se apropia de el, lăsă să-i cadă sacul jos din mână, se aplecă, trecu pe sub mîna polițistului și porni săgeată înainte. În acel moment Steel îl recunoscuse pe Slick.

— Pune mîna pe el, strigă el agentului, în timp ce el ridica de jos saculețul.

Dick tocmai voia să se dezbrace, cînd inferiorul său dădu buzna la el, cu ochii strălucind de excitație și ținînd sacul în mînă:

— Priviți aici! spuse acesta desfăcîndu-l.

— Diamantele! exclamă Dick, încremenit.

— Smith Slick le avea, se bălăbî Steel, abia ținîndu-și răsufierea. L-am zărit, ducînd sacul și l-am urmărit fără să știu cine este. Văzîndu-mă a luat-o la goană, și tocmai era să pun mîna pe el, cînd a lăsat jos sacul.

Dick pipăi pietrele.

— De data asta nu mai este nici un risc pentru noi. Du-te, te rog, și adu un taxi.

Se îmbracă la repezeală și cînd Steel se întoarcea, el coborî scara. De data asta nu mai lăsase nimic la voia întîmplării și cînd puseră sacul în mașină, aceasta era înconjurată de polițiști în uniformă, o porniră spre Scotland Yard, unde ușile de fier ale tezaurului se închiseră peste diamantele lui Malpas.

— Acuma, spuse Steel, să mergem să punem mîna pe Smith. Mă duc la el.

— N-ai să-l găsești, îi răspunse Shannon. Lasă pe mine, cred că știu unde o să-l găsesc.

Se înapoiară la Haymarket, unde-l găsiră pe William bănuitor, urmînd cu privirea la un băiat foarte mic și palid.

— Spune că are o scrisoare pentru dvs., domnule, și că nu poate să mi-o dea mie.

— Mi s-a spus să n-o dau decît căpitanului Shannon, în mînă.

— Eu sînt căpitanul Shannon.

Băiatul îi întinse atunci o hîrtie murdară, făcută sul.

Dick o desfășură. Era o bucată ruptă dintr-un ziar de dimineață. Pe partea netipărită era scris cu creionul:

„ Pentru numele lui Dumnezeu, scăpați-mă. Sînt la cheiul Fould. ” Biletul era semnat Lacy Marshall.

Capitolul LX

CHEIUL FOULD

— Lacy Marshall, urlă Steel. Dumnezeu! Doamne! Nu-i posibil!

— De unde ai biletul acesta? Întrebă Shannon.

— Mi l-a dat un băiat din Spa Road și mi-a spus să-l aduc. Zicea că-i un boier. L-a strecurat printr-un grilaj și că dacă l-oi duce căpitanului Shannon, o să-mi dea o liră.

— De ce nu l-a adus el singur?

— Pentru că spunea, că el nu vă cunoaște, domnule... a fost de partea cealaltă a munților.

De partea cealaltă a munților, în limbajul oamenilor pe care îi cunoștea Dick, însemna că a fost la închisoare.

— Cheiul Fould? Știi unde vine?

— Da, domnule, e aproape de Dockhead.

— Bine, o să ne arăți drumul. Scoate mașina William și ia pe băiat lângă tine. Iată-ți bacșiful tinere.

Dădu o liră băiatului, care o luă cu lăcomie.

Mașina trecu pe la Scotland Yard, ca să ia cîți mai mulți oameni disponibili și traversînd podul Londrei, luară și pe un detectiv, care cunoștea partea locului.

— Este un chei care face parte din antrepozite, construit pe stîlpi, deasupra apei, nu pe mal din pietre și cărămizi, așa cum se obișnuiește.

Coborîră o pantă și trecură printr-o barieră veche.

— Nu-i nimeni aici.

— Ajutor!

Vocea era foarte slabă, dar Dick o auzise.

— De unde venea strigătul?

— Parcă venea din partea apei.

Deodată auziră un geamăt înăbușit, apoi:

— Ajutor! Pentru numele lui Dumnezeu.

Dick alergă la mal, și privi, fluxul era în creștere și spre dreapta lui zări o barcă, alergă într-acolo și se sui în barcă.

— Ajutor!

Vocea părea acum mai apropiată.

— Unde ești? strigă Shannon.

— Aici. Era vocea lui Lacy Marshall.

În barcă nu erau vîsle, dar o dezlegă și o împinse înainte, ținîndu-se de marginea cheiului. Cu lumina lămpii electrice de buzunar, căută să pătrundă întunericul și într-o secundă lumină fața galbenă ca de mort a lui Marshall. Era vîrît pînă în umeri în apă. Stinge lumina, strigă acesta, dacă nu, pune și pe voi mîna.

Dick apăsă butonul lămpii și chiar în momentul acela porniră două focuri de armă. Pălăria lui Shannon zbură, și simți o durere la urechea stîngă... Își pierdu pentru un moment sprijinul și barca plutea spre larg. Îngenunchînd, vîsli cu mîinile spre mal, iar Steel îi veni în ajutor.

Într-o secundă fură lîngă Marshall. Mijlocul acestuia era cuprins de un lanț gros, iar mîinile ținute în cătușe ruginite. Era vizibil, că dacă ar mai fi rămas încă doar cîteva minute în această situație nimic pe lumea asta nu l-ar mai fi putut ajuta.

Într-o secundă fu eliberat de cătușe și Dick căută să deschidă lacătul care închidea lanțul cel gros, în timp ce Steel căuta prin împrejurimi ca să dea de cel care trăsese; nu zări însă nimic. După trei minute de lucru, Dick îl eliberase pe Marshall. Îl duseră la chei. Starea lui era mizerabilă, tremura de frig, ca varga, iar fața îi era pămîntie.

Îl conduseră la cel mai apropiat post de poliție, unde după o baie caldă, îmbracă bainele pe care i le împrumutaseră și dacă nu s-ar fi ținut seama de paloarea-ai cadaverică, nu s-ar fi cunoscut cîtuși de puțin, că ar fi suferit de pe urma acestei aventuri.

— Habar n-am unde am fost, spuse el cu o voce obosită. Timp de două zile am fost ținut într-o pivniță de antrepozite. De n-aș fi găsit o bucățică de hîrtie pe care vîntul o aruncase de pe stradă, aș fi fost mort de-acum. Cînd se înapoiază căpitanul Shannon?

— Cercetează antrepozitele, spuse unul din agenți.

Cercetările lui Dick fură zadarnice. Descoperi totuși un lucru de cea mai mare importanță: într-una din încăperi găsi un carton verde. Era cutia în care ținuse cartușele unui revolver automat și după toate probabilitățile același carton, care lipsea din lădița din camera cu provizii a lui Marshall. Fără să pronunțe un singur cuvînt, i-o întinse lui Steel.

— Malpas trebuie să fie pe undeva prin partea locului, murmură detectivul.

— Nu-mi prea vine să cred, răspunse Shannon înăstît. Amicul

nostru nu dă mai mult de o lovitură pe noapte.

— Sînt de părere că nu-i necesar să dăm astă seară o raită pe sus. Voi spune sergentului s-o facă mîine dimineață.

Un om care sta la pîndă în dreptul unei crăpături a zidului scoase un oftat de ușurare, cînd auzi lufîndu-se această hotărîre. Privi cu atenție dacă nu s-a lăsat din îndeplinire vreun agent de pază, apoi intră în barcă și-o împinse departe în întuneric. Mîna-i atinse apa rece și se cutremură.

— Războiul acesta este mai al dracului, decît infernul, spune Slick Smith.

Capitolul LXI

POVESTEA LUI MARSHALT

Cînd Shannon se înapoie la postul de poliție, Marshalt își reveni suficient, ca să poată vorbi.

— Ca să fiu sincer, căpitane Shannon, nu prea am cine știe ce, mare lucru să-ți povestesc. După cum știi, am fost atras în casa lui Malpas printr-un bilet, care-mi cerea să îndeplinesc acolo o doamnă. Biletul mi-a fost dat de către Tonger, lucru pe care îl poți verifica personal.

— Tare mi-e teamă, că Tonger nu va mai putea spune nimica, răspunse Dick.

Marshalt îl privi surprins.

— A murit! exclamă el plin de groază. Cînd a murit?

— A fost găsit mort la jumătate de oră după ce ai fost atacat.

Noutatea aceasta părea că făcuse să-i piară graiul lui Marshalt. Totuși, după cîteva momente reluă:

— Nu știi dacă a fost vreun presentiment, dar înainte de a ieși, m-am urcat în camera mea, și am pus zalele mele, cele vechi și această precauțiune mi-a salvat viața. Am bătut la ușa de intrare de la 551, care se deschise imediat. O voce a strigat: Intră, și am ascultat. Auzi-i apoi pe cineva rîzînd și spunînd: De acum ești în mîna mea. Am zărit un om mascat, ținînd un revolver în mîna. M-am aruncat asupra lui, dar el a tras. Asta-i tot ce-mi amintesc, pînă în momentul cînd mi-am revenit în simțiri.

— Unde te aflai cînd ți-ai revenit?

— După îndeplinirea povestită, nu-mi reamintesc decît preu

puține. Probabil că am fost trezit de mai multe ori și-mi reamintesc cum o dată, bătrînul mi-a înfîpt un ac în braț. Din timp în timp îmi recăpătam conștiința; întotdeauna însă, mereu în alte locuri pînă în seara, cînd mă pomenii în acea pivniță, cu mîinile prinse în cătușe. Restul îl ști, singur.

— Spune-mi un lucru, dle. Marshall. Există oare vreo trecere secretă între casa d-tale și cea a lui Malpas?

— Dacă este vre-una, atunci ea trebuie să fi fost făcută de către Malpas, dar mă îndoiesc de așa ceva. Apropo, Stanford este la mine? În momentele de luciditate îmi reaminteam, că pe vremuri îl numisem pe el să-mi păzească casa, în cazul cînd mi s-ar fi întîmplat ceva. Acum vreo cîțiva ani, eram mai legat de el, îl credeam cinstit, nu vreau să fiu nedrept față de el... dar în orice caz, nu pe el l-aș fi ales acum.

Întinse mîna lui Dick.

— Mi-e imposibil să-ți mulțumesc îndeajuns că mi-ai salvat viața.

Dick nu răspunse numaidecît, apoi zise:

— Cu toate că susți, că nu ai idee cine este Malpas, n-ai cumva vreo bănuială?

Marshall se codi, apoi zise:

— Da, am una, impresia mea este — cu siguranță că ai să găsești fantastică — impresia mea este că Malpas, esta o femeie.

Capitolul LXII

CEEĂ CE VĂZU AUDREY

Audrey se trezi cu o durere de cap nebună, cu un gust oribil în gură și avînd o sete îndrăcită. Întinse mîna spre sonerie de lîngă pat, ca să ceară să i se aducă un ceai, dar nu era culcată în patul ei; era lungită pe o saltea. Îngrozită, se ridică abia ținîndu-se pe picioare.

Păcu o efortare ca să caute ușa, sîrși prin a o găsi, și o deschise. Era întuneric beznă, dar la capătul unui coridor lung ardea o luminiță. Se apropie împletecindu-se de ea și zări o lămpiță atîrnată în tavan, printr-o sîrmă, apoi într-un ungher observă un lavoar. Merse acolo și deschise robinetul. Servindu-se de palmă, în loc de pahar bău pe nerăsuflete, apoi își spălă fața. Pe cuier atîrna un prosop, părea că fusese pus special pentru ea, deoarece nu mai era nici un fel de mobilă decît salteaua și pătura.

Încearcă să-și dea seama ce se întîmplase, încetul cu încetul îi reveni memoria și tresări de oroare. Masa luată împreună cu Dora, vinul care spumega și care avea un gust atît de amar. Dora! Era în casa Dorei. Îi spusese aceasta, că etajul de sus, nu era mobilat.

Încearcă să gîndească, să raționeze și în acel moment auzi o voce. Acela care vorbea era un bărbat. Se tîrî pînă la ușă ca să poată asculta mai bine și auzi zgomotul furișat al unor pași pe scară, exact în fața ușii.

Cine putea să fie? Inima îi bătea cu putere. Vocea se auzi din nou în josul scării și recunoscînd-o, era cît pe ce să leșine.

Era Lacy Marshall.

Ca să nu strige, își duse mîna la gură.

Lacy Marshall vorbea:

— Da, pe aici pe undeva...

Simțea că înnebunește... era un lucru evident. Jos la scară era Lacy Marshall, așadar Lacy Marshall, nu murise.

În timp ce sta ca înghețată de spaimă, pașii reveniră și plecîndu-se, ea privi prin gaura cheii.

Scara era luminată de o lumină slabă și Audrey zări silueta unui bărbat, dar fața acestuia se întoarse în altă parte.

— Era pe aici pe undeva, reluă vocea lui Marshall, din dos ul scării.

Bărbatul de pe coridor asculta cu aceeași intensitate cu care asculta și ea singură. În timp ce ea privea, acesta întoarse capul și lăta zări un nas lung și o bărbie ascuțită ca a lui Malpas.

Malpas și Marshall. Ce putea să însemne asta?

Tot corpul îi tremura. Așadar nu era la Curzon Street ci în înfinile omului demon. O cuprinse groaza. Cineva bătu apoi încetșor la ușă. Ea își ținu respirația, cu ochii țintă la punctul de unde avea să apară.

Capitolul LXIII

OMUL DIN CORIDOR

Bătăile în ușă fură repetate. Audrey nu se mișcă din loc. Așteaptă o jumătate de oră, apoi reintră în prima cameră și tresări auzind că se vîră în broască o cheie. Se mișcă ceva, apoi ușa se închise la loc.

Ea făcu uz de tot curajul de care era capabilă ca să privească, și dete un țipăt de bucurie, deoarece jos pe podea se găsea o tavă cu cafea caldă, brișe, pîine, unt și felii de șuncă.

Duse tava în cameră și mîncă cu cea mai mare prudență. Îi păre rău că nu îndrăznise să privească la cel ce fusese pe coridor.

O fi fost poate Dora? Dar nu, nu trebuia să spere nimic din partea Dorei sau a lui Martin. Începu să privească situația cu multă atenție și să judece lucrurile clar.

De ce or fi făcut ei asta? Ce putea cîștiga Dora și bărbatul ei din acest act nesăbuit? Că Dora o ura, știa prea bine; știa că ar fi fost în stare să-i facă și mai mult rău, dar fără nici un profit niciodată! Era foarte neliniștită și se gîndea, dacă să încerce să vadă pe bărbatul sau femeia care i-au adus de mîncare. Deodată auzi pe cineva coborînd scara. Privi din nou pe gaura cheii. Cineva se opri pe coridor și putu vedea un bărbat îmbrăcat într-o manta lungă, cu capul acoperit de un fetru moale. Acesta ascultă cîțva timp, apoi întinse mîna și o parte de zid se dădu în lături. O deschizătură care nu avea mai mult de cîțiva centimetrii pătrați, atît de bine ascunsă în desenele hîrtiei ce acoperea zidul, încît Dick Shannon, care tremurase de multe ori pe lîngă ea nu putuse să o observe.

Ea privea înmărmurită, în timp ce brațul se vîră în deschizătură, zări strălucirea unei flăcări albastre, apoi lumina din coridor se stinse. Omul se întoarse, se veni spre ușă și ea văzu o cheie care

pătrunse în broască.

Fugii de acolo tipînd, intră în camera sa, închise uşa şi se propti cu spatele pe ea... broasca de afară se deschise.

Capitolul LXIV

DORA REFUZĂ SĂ VORBEASCĂ

Era ora patru dimineata, cînd Dick Shannon se înapoie acasă, după ce-l întovărăşise pe Marshall pînă la el şi a constatat în acelaşi timp încurcătura lui Stanford la această apariţie subită.

Intrînd în salon îl găsi pe William pe jumătate adormit, şi..

— Oh. D-le Torrington, sînteţi cea din urmă persoană, pe care m-aş fi aşteptat să o găsesc aici.

Bătrînul era cu totul schimbat; tonul glumeţ cel adopta de obicei dispăruse complet. Dick observă imediat acest lucru.

— Am urgentă nevoie de d-ta. Fiica mea nu s-a înapoiat acasă.

— Fiica?

— Da, fiica mea Audrey. Aşa, dumneata nu ştiai că e fata mea. Nu-ţi pot spune acum toată povestea, dar Audrey Bedford este Audrey Torrington, fiica soţiei mele, a doua.

Dick părea că visează.

— Sînt înmurmărit, spuse el. Audrey, spuneţi că a dispărut? Dar era la hotel la dvs.

— A plecat ascară şi nu s-a mai înapoiat. Am lăsat-o să iasă întrucît aveam întîlnire cu Elton, care voia să-mi spună ceva, ceva ce ştiam şi pe care-l ghicisem.

Povesti pe scurt scena petrecută cu Elton.

— Dădusem ordin ca de îndată ce se întoarce Audrey să fie introdusă la mine. Am început să mă neliniştesc abia cînd am auzit ceasul bătînd ora unu.. apoi două; n-am mai putut aştepta şi am venit repede aici.

— Dar unde a plecat?

— Nu ştiu, n-am căutat în camera ei.

— Hai, s-o pornim repede, spuse Dick şi se înapoiară la hotel. Portarul nu avea nici o ştire, fata nu se întorsese.

Urcară în camera ei. Dick privi în juru-i şi zări o scrisoare ruptă şi aruncată la coşul de hîrtii. Luă bucăţelele şi spuse:

— E la doamna Elton, şi poartă data de astăzi.

Adună bucățelele și post scriptumul era semnificativ.

După ce termini scrisoarea, arde hîrtia!

— Mă duc să fac o vizită Eltonilor. Nu-i nevoie să veniți a mine.

Locuința Eltonilor era cufundată în cel mai adînc întuneric, dar nu fu nevoit să aștepte prea mult. Martin Elton veni să-i deschidă.

— Oh! Shannon, ești un musafir cam matinal, spuse el închizînd ușa în urma lui.

— S-a sculat nevasta dumitale?

— Nu știu, vrei să o vezi?

— Aș vrea să vă văd pe amîndoi, împreună.

Cînd un ofițer de poliție vorbește pe tonul întrebuițat de Shannon, însemna că orice argumentare este de prisos.

După cîteva momente, sosi Dora îmbrăcată doar într-un capot.

— Dorești să mă vezi, căpitane Shannon?

— Vreau să o văd pe Audrey Torrington.

— Nu știu, începu ea.

— Ascultă doamnă Elton! Sora dumitale a venit aici, invitată de dumneata. A intrat în casa aceasta cam pe la orele șase.

Apoi avu o idee subită:

— Aș vrea să o văd pe servitoarea!

— Dragă căpitane, la ce-ți poate fi servitoarea de folos? O să-ți spun eu singură tot ceea ce știu. E inutil să amesteci servitorii în afacerile astea, spuse Dora cu un ton tăios.

— Mergi te rog și o caută!

Martin urcă, bătut în ușa, care se deschise imediat și rămase înmărmurit când văzu fata îmbrăcată ca pentru ieșire.

— Căpitanul Shannon dorește să te vadă. Face o anchetă cu privire la sora cucoanei. Precum știi, a luat masa aici, așa trebuie să-i spui lui Shannon. Că ai fost tot timpul acasă, și că ai văzut-o plecînd.

Ea nu răspunsese.

— Iată fata, Shannon.

Dora o măsură cu privirea.

— De ce ești îmbrăcată?

— Pentru că mă îmbrac întotdeauna cînd plec.

— Ascultă fetiță, spuse Shannon. Domnișoara Audrey Torrington, sau Bedford, deoarece sub acest nume o cunoști, a mîncat aici, aseară?

— Da domnule, așa cred. Eu nu eram aici cînd ea a sosit și nici

n-am văzut-o plecînd. Doamna Elton m-a trimis la teatru și m-a concediat bucătăreasa cu o oră înainte de sosirea domnișoarei Bedford. Așa că în casă nu erau decît trei persoane: domnul, doamna Elton și domnișoara Bedford.

— Eu nici nu eram aici, spuse Elton plin de mînie, eram la club.

— Erați în casă, sus, spuse servitoarea. Eu n-am văzut-o pe domnișoara plecînd, vorbeam cu unul din oamenii noștri, la capătul străzii. Am văzut plecînd o mașină și cînd m-am întors acasă, domnișoara Bedford nu mai era aici.

— Cu unul din oamenii voștri? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Shannon.

În loc de răspuns, ea scoase o steluță de argint cu cinci brațe.

— Aparțin lui Stormer, și în acelaș timp sînt supusa dvs. servitoare, stimată doamnă Elton.

Întorcîndu-se spre Shannon spuse:

— Vă așteptam domnule, speram că veți veni. Tot ceea ce pot spune, este că domnișoara Bedford nu mai este în casa aceasta. Am scotocit-o din pod pînă în pivniță.

Fața lui Martin se îngălbeni ca ceara, soția lui luptă însă pînă la capăt.

— Ce romantic! rînji ea. O femeie detectiv, acum îmi explic de ce era o servitoare atît de neîndemînică.

Fata o întrerupse.

— Eu am strîns masa — fi vorbea lui Shannon — și am pus aici tot ce a rămas din paharul domnișoarei Bedford. Ea scoase o sticlă din buzunar; era tocmai atîta lichid cît abia acoperea fundul. Și iată ce am găsit în cutia de bijuterii a doamnei Elton.

Dora făcu o mișcare repede să smulgă sticlă din mîna fetei, pe care o scosese din buzunar, aceasta o dădu cu ușurință de o parte și întinse fiola lui Shannon.

Privirea detectivului deveni aspră și-l fixă pe Elton cu o străfulgerare metalică.

— Ai auzit? Unde-i Audrey?

— Vrei să știi? răspunse Martin. Ei, bine, am să-ți-o spun dar pentru asta trebuie să plătești — nu, nu vreau bani, vreau doar douăzeci și patru de ore libere, ca să pot părăsi țara împreună cu Dora. Dă-mi acest răgaz și-ți spun unde se află. Și... lucru pe care ai face bine să-l îndeplinești, deoarece este expusă unui pericol cu mult mai mare decît ai putea să-ți închipui. Îmi promiți?

— Nu-ți promit absolut nimic. Chiar cu prețul scăpării lui Audrey, tot nu ți-oi da drumul. Unde-i Audrey?!

— Găsește-o, îi strigă Dora sfidînd cu privirea.

Dick nu pronunță nici un cuvînt. Scoase din buzunar o brățară de oțel, pe care o închise împrejurul mîinilor lui Elton, care nu opuse nici cea mai mică rezistență. Doar cînd oțelul îi atinse pielea, figura-i îmbătrîni parcă dintr-o dată.

— Mie n-ai să-mi pui cătușe, strigă Dora, atunci cînd Dick o apucă de braț. Nu, nu vreau!

Dar femeia de la Stomer trecu în spatele ei și o ținu.

Capitoul LXV

STANFORD

Dick îi conduse la postul de poliție și ordonă închiderea lor. Nu putea să le aducă nici o acuzare pînă ce nu avea probe.

O întrebă pe femeia de la Stomer.

— Au primit vizite în acest timp?

— Da, pe Stanford. S-au certat, nu știu pentru ce anume, parcă pentru un proiect, dar n-am putut auzi destul de bine.

— În principiu nu sînt partizanul detectivilor particulari, spuse Shannon, surzînd, dar parcă încep să mă înpac cu cei de la Stomer.

Se gîndi să meargă mai întîi la Torrington, dar după oarecare gîndire îi povesti pe scurt la telefon cele întîmplate și plecă la Portman Square. Sună, bătu la ușă, sună din nou și după zece minute ușa se deschise; era însuși Stanford.

La vederea detectivului acesta se tulbură. Dick ar fi putut să jure că tremură.

— Unde-i domnișoara Bedford? întrebă Shannon fără nici un fel de introducere. Gîndește-te bine, înainte ca să-mi răspunzi... chiar eu l-am arestat pe Elton și pe nevasta lui... Alături este o celulă întunecoasă care ți s-ar potrivi de minune.

Stanford privi la el fără să găsească un răspuns.

— Nu știu ce vrei să spui, articulă el în cele din urmă.

Apoi mai îndrăzneț adaugă:

— Ce legătură este între Elton și mine? M-am certat cu el în privința unui obiect, care îmi aparține și pe care l-am pierdut.

O voce din capătul scării întrebă:

— Cine-i acolo?

— A, Shannon, mormăi omul nostru.

Încheindu-și pijamaua, Marshall coborî scara.

— Voi ai să mă vezi pe mine, Shannon?

— Am venit să-l văd pe Stanford. Domnișoara Bedford a dispărut aseară după ce luase masa cu sora sa. Avem dovada că a fost narcotizată și luată de acolo cu o mașină. Toate motivele ne fac să credem că acest om nu este străin de întreaga afacere.

— Veniți sus în odaia mea.

Toți trei urcară în biroul lui Marshall.

— Povestește-mi te rog și mie ce s-a întâmplat, spuse Marshall.

— Ai auzit tot ce era de auzit, spuse Stanford cu mînie. Curiosul ăsta nu are nici o dovadă împotriva mea, și tot ceea ce face nu este decît un bluf.

— Cît privește, nu știu nimic despre tine, asta-i altă poveste, am tot ce trebuie ca să te duc la spînzurătoare. Am găsit acum vreo două nopți anumite lucruri în idolul de bronz al lui Malpas; înainte de a le lua, diamantele au dispărut; dar cineva a făcut o prostie și noi le-am luat într-un săculeț brun, nou, nou, cumpărat la Waller, da, cumpărat de tine. Waller te-a recunoscut.

Stanford ținea ochii plecați în pămînt.

— Ai auzit ce ți-a spus căpitanul? întrebă Marshall tăios.

— Am auzit și n-am nimic de spus.

— Unde-i domnișoara Bedford?

— N-am nimic de spus, repetă Stanford. Cît despre sac, se vede că visezi, n-am cumpărat în viața mea un sac, dacă am nevoie de ceva, fur.

— Îl cunoști pe Slick Smith?

— L-am văzut, spuse Stanford, îmbufnat.

Apoi cuprins de furie:

— Dacă ai ceva cu mine, arestează-mă.

— N-am să te arestez acuma, o să scot eu mîine la iveală afacerea asta, te găsesc eu. Dar dacă ai avea cea mai mică vină în dispariția domnișoarei Bedford, îți garantez că n-o să mai ai timp să te căiești.

Dick se înapoie la Ritz Carlton.

— Văd că ești zdrobit de oboseală, îi spuse Torrington, zărindu-l. Crezi că oamenii aceștia știu cu adevărat? Oare nu mint

ci?

— Vorbiți de Eltonii? Da, cu siguranță că știu.

Torrington măsoara camera în lung și în lat.

— Nu s-ar putea să-i văd și eu?

Dick șovăi.

— Sînt arestați, dar n-am adus încă nici un fel de acuzare contra lor, așa că nu există motive care să vă împiedice să-i vedeți.

Nu întreabă pe tatăl lui Audrey de ce voia să-i vadă. Știa lucrul acesta fără să vrea. Ceea ce nu putuse să obțină el prin amenințări, Torrington va obține prin bani.

— Știu că fți cer un lucru al cărei aducere la împlinire fți este penibilă, dar mai știu un lucru Shannon, că nimeni pe lumea asta nu ține la siguranța fetei mele, ca dumneata.

În creierul lui Shannon lupta fu cît se poate de scurtă.

— Veniți cu mine, zise el.

Merseră la postul de poliție și spuse comisarului de serviciu: Pune în libertate pe cei doi, pe care i-am arestat. Dacă oi mai avea nevoie de ei, știu de unde să-i iau..

Se înapoie foarte deprimat, și adormi aproape imediat.

La orele nouă se trezi, își făcu o toaletă sumară, mîncă la repezeală și luă telefonul. Torrington nu se întoarse încă la hotel. Supraveghetorii din Doughty Street nu-l văzuseră pe Slick Smith.

În momentul acela sosi Torrington. Am încercat toate cîte mi-au fost cu putință să-i fac să vorbească, spuse el obosit. Bărbatul era gata să o facă, dar nevastă sa! E teribil să vezi cîtă ură zace în ea. Le-am oferit atîția bani ca să-și poată duce tot restul vieții numai în lux și bogăție, dar nimic nu i-a putut mișca. Bărbatul a ajuns la capătul rezistenței. Stanford știe și el. Asta i-a scăpat lui Elton.

— Dacă-i așa, mă duc să-l văd, spuse Dick.

— Dă-mi voie să te aștept aici, nu pot suporta gîndul să mă întorc singur la hotel.

Taxiul care-l ducea pe Dick dispăruse abia după colțul străzii cînd un bărbat ieși din umbra prăvăliei din față.

— Uf!, Uf!, făcu Slick Smith. Și el ar fi dat o mie de dolari pentru cîteva ore de odihnă.

Capitolul LXVI

PE DRUMUL CARE DUCE LA DEPENDINȚE

În primul rînd, Slick își îndesă pălăria cea moale, ridică gulerul pardesiului, chemă un taxi și spuse șoferului să caute să ajungă din urmă mașina lui Shannon, care o pornise glont spre locuința lui Marshall.

Atunci își schimbă tactica și ceru să fie lăsat la cîțiva metri depărtare de parc.

La această oră, dependințele erau în plină fierbere; servitorimea pregătindu-se pentru munca zilnică. Nimeni nu dădu așadar atenție bărbatului scund, care trecea pe lîngă ziduri furișîndu-se în casa lui Malpas.

Dick fu introdus în camera de lucru a lui Marshall. Acesta avea o mutră îngrijorată și primind pe vizitator, fața nu i se însenină de loc.

— Aș dori să-l văd pe Stanford, domnule Marshall; dar între timp ți-aș fi recunoscător, dacă ai voi să mă însoțești în acea casă a misterului, și să-mi spui exact ce ți s-a întîmplat.

Arătînd o mare nemulțumire, Lacy se sculă de pe scaun.

— Să-ți spun drept... Începu el casa aceea o detest cum nu se poate mai mult, dar nu-ți pot refuza nimic. Ai posibilitatea să pătrunzi?

— Da, am o cheie și de altfel curentul a fost restabilit.

Ieșiră. Cheia de la ușa de intrare funcționează perfect, astfel că urcară amîndoi în camera lui Malpas.

— Arată-mi te rog, unde se afla Malpas, atunci cînd a tras asupra dumitale. Așează-te exact în aceeași poziție.

Lacy străbătu camera și se așeză în spatele statuii.

— El era aici, iar eu eram în locul în care ești dumneata acum.

— Înțeleg, spuse Dick, cred că am înțeles încă de acum opt zile, că... Pac! Ușa se închise, Lacy tresări.

Shannon însă nici nu clipi din ochi, era vaccinat împotriva oricărei surprize. Încercă să deschidă ușa, dar toate eforturile îi fură zadarnice.

— Unde-i Stanford?

— La mine acasă, răspunse încet Marshall dar cine dracu o fi

— Cum asta?

— Fi pe pace, descurc eu totul chiar astăzi. Na, na, na! Ia te uită! Ușa se deschise singură încet.

— E bizar, murmură Lacy.

Merse repede pe coridor și se aplecă deasupra balustradei.

— E extraordinar! Mi-ai vorbit de un idol, unde este?

Dick pătrunse împreună cu el în cameră, dădu perdelele la o parte și se trase îngrozit înapoi strigînd.

Idolul era aici, și mai era și încă ceva; întins pe soclul de marmură neagră, cu capul plecat într-o parte și cu picioarele în cealaltă parte, sta întins masivul Bill Stanford.

Capitolul LXVII

CEA DIN URMĂ VICTIMĂ

Dick făcu o săritură și examinează repede pe cel care zăcea jos. Nu-i mort, dar nici mult nu mai are, dacă nu i-om da ajutoare grabnice. Du-te dumneata acasă și telefonează la Middlesex să-mi trimită o ambulanță.

Dick cercetă rănilor lui Stanford; fuseseră trase trei gloante, dintre care unul îi atinse umărul, al doilea trecuse exact deasupra inimii, iar al treilea abia îi atinse ceafa. Omul era leșinat, soclul era scaldat în sînge. Dick era tocmai ocupat să oprească hemoragia cînd auzi semnalele puternice ale ambulanței și cîteva minute mai tîrziu niște infirmieri în halate albe întindeau corpul celui rănit pe o targă.

— Cum s-a întîmplat asta? întrebă Marshall. Îl lăsasem în camera de provizii. Ne certaserăm tocmai, eu îi spuneam că cred că știe unde-i Audrey Bedford; el s-a supărat și m-a amenințat că pleacă. Cu siguranță că a fost omorît acolo după plecarea noastră.

— Ai observat că Stanford nu avea nici guler și nici cravată?

— Cînd ne despărțisem le avea pe amîndouă.

Ieșiră amîndoi și pătrunseră în casa vecină. Primele lucruri care le zăriră atîrnate de cuier erau cravata și gulerul.

Dick nu putu să descopere altceva și ceru să fie dus la Middlesex unde-l găsi pe Steel stînd lîngă rănit.

— Știe unde-i fata, spuse sergentul.

— A vorbit? întrebă repede Dick.

— Doar în somn, când i se administra anestezicul, pentru ca să l se extragă gloanțele... A strigat. Nu, nu, nu vreau să spun. N-o să spun unde este!

— Hm... Credea că vorbește cu mine! așadar din partea asta, n-o să aflu nimic.

Shannon rămase în picioare, nehotărît pe treptele spitalului cu senzația că era învins. Nu putea crede că Audrey era în casa lui Lacy și-și spunea că era imposibil să fie transportată în casa misterului unde toate camerele sînt deschise și disponibile de a fi cercetate în fiecare moment.

Și chiar în acel moment, Audrey fugea de-alungul coridorului țîpînd de groază și avînd în urma ei, figura sinistră a lui Malpas.

Capitolul LXVIII

ZIDUL CARE SE ÎNVÎRTEȘTE

Mult timp după plecarea lui Dick, Marshall rămase la masa-i de lucru adîncit în gînduri. Întinse apoi mîna și sună.

La chemare, răspunse o servitoare.

— Cine mai este în casă în afară de dumneata?

— Doar Milly, domnule.

— Cheam-o și veniți împreună aici.

Luă din buzunar niște hîrtii de bancă, alese cîteva din ele și făcu două grămezi.

— Iată lefurile voastre pe o lună înainte.

— Cînd doriți să plecăm, domnule?

— Chiar acuma, într-o jumătate de oră plec și eu.

Rămase în capătul scării pînă ce fură coborîte cuferele fetelor și așteptă ca mașina lor să se îndepărteze. Se dădu jos, puse lanțul de siguranță de la intrare și se înapoie în odaia de lucru. Se gîndea la omul care încercase să-l prade, la omul care din cauza unui reviriment tardiv de cînte refuzase să vorbească pînă ce...

Mai bine de o jumătate de oră stătu pe gînduri. Tresări în cele din urmă auzind soneria de la ușa de intrare, însoțită de ciocănituri violente.

Merse la fereastră și privi afară. La ușă erau Elton cu soția și Torrington. Da, cu toate că nu-l mai văzuse de mulți ani, îl recunoscă. Pe lîngă ei, mai erau doi inspectori de poliție și patru

detectivi.

Scoase din buzunar un mfnier turtit și un ac gros, și le vârî unul într-altul. Merse apoi la cămin, introduse instrumentul de lemn și fără să se producă vreun zgomot, întreg căminul se învîrî pe axa lui centrală. Profilul imensului idol se găsea la dreapta sa. Deschizînd un sertar al biroului, luă o cutiuță din care scoase o perucă, un nas, și o bărbie ascuțită, atît de perfect adaptate în ce privește culoarea cu figura sa, încît nici un expert nu s-ar fi putut pronunța unde se termină natura și unde începe arta.

Împinse apoi de ac și căminul se întoarse la locul său. La ușa de intrare loviturile continuau cu mai multă furie și în cele din urmă se auzi un zomot de sticlă spartă. Cînd zidul și căminul se învîrîră, puse piciorul înainte, ca să micșoreze șocul și așa destul de mare pe care-l făcea cînd ajungeau la locul lor. Într-una din zile, neîndemînaticul Tonger închise atît de brusc zidul încît un cărbune căzuse în odaia lui Malpas.

Ajuns în casa lui Malpas, urcă încet scara.

Audrey Bedford era acolo, i-o spusese Stanford. Și acum, toată tragedia aceasta avea să se termine așa cum începuse.. cu Audrey Bedford.

La fiecare coridor se oprea să se bucure dinainte de triumful său final asupra copoilor legii, care lătrau la ușa lui.

Suise, dar surîsul îi încremeni brusc. Cum se face că comanda ușilor a funcționat în timp ce el stătea acolo cu Shannon? Care putea fi motivul? Nu cumva, toate planurile sale, toate manevrele lui erau dibuite? Ridică din umeri! Fleacuri! Atît clima cît și alte motive puteau să influențeze un curent electric.

Era acum în fața ușii și asculta. Auzi un pas ușor pe coridor. Simți o bucurie feroce la ideea groazei pe care o va simți ea, cînd va da cu ochii de el. Întoarse comutatorul ca să facă întuneric complet în camera goală, vârî cheia în broască și într-o secundă fu înăuntru. Singură cu el, Audrey nu mai putea spera la vreun ajutor, nici de la oameni, nici de la Dumnezeu.

Își plimbă mfinile de-alungul zidului, pipăind.. ea era acolo, îi auzea respirația.

— Haide mititico, vino încoace, scumpo. De data asta nu-mi mai scapi. Drăguțul tău e jos, adorat-o, imbecilul de Shannon cu agenții și tatăl tău! Tu nici habar n-aveai că ai un tată, așa e, dar și el e aici. Și o să te vadă, dar mai tîrziu. Tu și cu mine, vom ieși

împreună; asta o să fie cel mai frumos final pentru omul care-l urăște, n-o să-i facă nici o plăcere.

Deodată, dădu buzna și apucă un braț. Dar nu era brațul pe care-l aștepta. O lumină verde curioasă, înspăimântătoare îi lumină pieptul. În fața lui se afla propria-i mutră, același cap, aceeași bărbie, același glas.

Un alt Malpas, îngrozitor, monstruos, îl ținea strâns ca într-un clește.

— Dumnezeu! Ce-i asta? strigă el încercând zadarnic să se elibereze.

— Am nevoie de tine, spuse o voce ca din mormânt.

Cu un urlet, Marshall lovi în mutra cea hidoasă, se întoarse și fugi. În același timp lămpile se aprinseră și uitându-se înapoi văzu un al doilea exemplar al lui însuși.

Malpas! Dar cum era posibil, când el era Malpas?

— Pe toți draci, gemu el și ridicând revolverul trase un foc, două.

— Las-o încurcată prietene nu te mai osteni degeaba, spuse imaginea lui. Cartușele tale sînt oarbe, le-am schimbat acum vreo douăzeci și patru de ore.

Cu o exclamație de furie, Lacy aruncă revolverul asupra adversarului.

Acesta se aplecă, și după o secundă, îl apucase pe Marshall de gît. Ceva mai departe, în umbră, cu minile împreunate de groază sta Audrey, simțind cum în inimă începeau să-i încolțească noi speranțe.

Capitolul LXIX

CELĂLALT

Deși Shannon sosi și el lângă grupul care sta în fața ușii de la intrare, dar ciocăniturile încetaseră. Ușa fu deschisă cu ajutorul unui șperaclu.

— Ești sigur că-i aici?

Martin făcu un semn de aprobare.

— Stanford a luat-o aseară de la noi. Spunea că o să o ducă în casa lui Malpas.

— Ști ce i s-a întâmplat lui Stanford?

— Am aflat chiar acum, spuse el cu vocea sfârșită.

În acel moment ușa cedă și intrară cu toții în casă.

Odaia de lucru a lui Marshall era goală, iar Dick merse direct la cămin de căută deschizătura care știa precis că trebuie să se găsească acolo. Sfirși prin a găsi gaura, introduse în ea acul triumfiular al lui Tonger, căminul se învîrți și cei care erau în spate, zăriră camera lui Malpas.

Dick auzi cele două focuri de revolver, se opri locului, palid ca un cadavru... după o secundă începu să alerge ca un nebun. Când sosi în fața ușii de la etajul de sus, aceasta se deschise și se găsi în fața a doi oameni atât de perfect identici încît îi examină înmărmurit.

— Iată-ți pasărea pe care o cauți, căpitane Shannon, spuse cel mai grăsan dintre ei, și-l aruncă pe prizonier cu mîinile încătușate în brațele detectivilor, care tocmai soseau.

Atunci cu un gest măreț, își scoase peruca, nasul și bărbia.

— Cred că mă cunoști, nu?

— Te cunosc foarte bine, răspunse Dick. Ești Slick Smith Stormer sau cum preferi să fi cunoscut de către poliția din Londra, Slick Smith.

— Așa... Mi-ai dat de urmă, dar cînd m-ai recunoscut?

Dick avu un surfs fin.

— Un detectiv atât de îndemnatec cum ești dumneata, ar trebui să o știe singuri!

Shannon zări în fundul camerei pe cineva. Într-o secundă fu acolo și o cuprinse pe față în brațe.

Slick închise ușa, care-i despărțea și spuse vecinului său.

— Sînt sigur că-ți adori fata și ea la rîndul ei ar fi foarte mulțumită să te vadă; dar bănuiesc că pe flăcăul acesta îl cunoaște mai bine decît pe dumneata.

Torrington fu de aceeași părere.

Capitolul LXX

CE POVEȘTEȘTE SLICK

— N-am fost niciodată sigur că mă apreciați la justa mea valoare, spunea Slick, oaspete celebru, care în această seară prezida masa.

„ Am început să mă ocup cu această afacere acum unsprezece luni, cînd am primit o scrisoare de la dl. Torrington, care-mi aducea la cunoștință toate faptele pe care le cunoștea, cerîndu-mi să-i regăsesc soția și să verific povestea morții fiicei sale. Mi-a povestit o mulțime de lucruri despre Marshall, lucruri care m-au interesat nespus de mult, atît ca om cît și ca detectiv.

Știu bine, că detectivii particulari nu sînt prea bine văzuți, mai ales în Anglia, și că de aș fi vrut să duc lucru la bun sfîrșit trebuia neapărat să mă introduc în pleava societății. Mă dusei ca Stormer să-l caut pe căpitanul Shannon, spunîndu-i că un excroc celebru din America trebuia să sosească în Anglia și-î dădui cea mai desăvîrșită descriere a acestui pungaș.

La cartierul general mi s-a confirmat că se va ține seama de cele comunicate de mine, dar știu absolut precis că în momentul cînd Slick Smith debarcă, a fost dibuit, urmărit la Londra, avertizat, într-un cuvînt, ceea ce se întîmplă în mod obișnuit cu acest articol de import.

Din fericire, la Londra, mă cunosc prea puține persoane. Principiul meu este să nu apar niciodată personal în nici o afacere, doar trei sau patru oameni din statul meu major ar fi în stare să mă identifice. Alt avantaj important a fost acela că, în calitatea de Slick Smith, aveam întotdeauna pe unul din oamenii mei cu mine, fără ca prin aceasta să atrag atenția criminalilor.

O altă misiune a mea a fost aceea de a descoperi diamnatele care îi fuseseră furate d-lui Torrington și care au fost transportate în Anglia. Putui să descopăr un trafic imens, iar Lacy era unul din traficanți. Comerțul cu diamante este foarte periculos în Africa de

Sud, atât pentru vânzător cât și pentru cumpărător, așa că Lacy luă hotărârea de a se muta la Londra. Se instalează într-o casă mare și organizează un serviciu regulat de curieri, care îi aduceau pietrele. Bineînțeles că nu putea face această operație sub numele lui adevărat. Și-a cumpărat atunci cele două case din Portman Square, sub două nume diferite, și introduse în ele niște instalații electrice importante. Cred că știți cu toții, Lacy este inginer.

Idolul l-a cumpărat la Durban, asta am aflat-o acum un an și-i cunoșteam mecanismul, dar ideea căminului învârtitor, i-a revenit numai lui singur.

Tonger se mai afla încă în Africa de Sud, și-i servea ca om de legătură. Când toate lucrările de instalație fură gata, îl aduse și pe el la Londra și în același timp apărură și Malpas, care nu putea fi văzut niciodată.

Tonger este adevărata victimă a acestei întregi afaceri. Se însurase cam toamnă cu o tânără, care muri lăsându-i o fiică pe care o adora. Nenorocul lui fu acela, ca aceasta să-l înțelească pe Marshall, pentru care nu era nimic sfânt, și când se întâmplă inevitabilul și când Tonger voi să afle anumite lucruri, Lacy profită de arestarea lui Torrington, ca să o convingă pe fată să declare că acesta fusese amantul ei.

O expedie în America, unde-i trimitea săptămânal o sumă destul de frumoasă. O amenință, că dacă n-o să-i scrie tatălui ei că-i fericită, îi suprimă renta și-l ruinează și pe tatăl ei, despre care fata credea că ocupă o funcție importantă pe lângă Marshall.

Fata își urmă destinul ei, o porni pe băutură, făcu datorii și într-o bună zi, se înapoie la Londra. Ea este aceea pe care o văzuseși la ușa lui Marshall, domnișoară Audrey.

Bietul Tonger, trebuie să-l fi apucat un atac, atunci când a zărit-o. În orice caz nu a fost greu să reconstitui cele petrecute. A luat-o înăuntru, a ascuns-o în apartamentul lui și a ținut-o închisă mai multe zile, încercând să o aducă la realitate și să o facă să-i spună tot adevărul. Lacy a descoperit că ea este în casă și a presimțit că dacă Tonger află adevărul, soarta lui este pecetluită.

Îl expedie pe Tonger la Paris, cu scrisoarea fără nici o importanță. În timpul acesta se urcă la fată și i-a spus să meargă să-l aștepte în parc. Rețineți că, fata lui Tonger era obișnuită cu băutura și că în camera lui Tonger s-au găsit cantități mari de băutură deși el nu bea de loc.

Marshalt i-a dat fetei un flacon cu o cantitate mare de cianură știind că în așteptarea lui, ea va consuma din conținutul flaconului.

În aceeași seară se aștepta la vizita domnișoarei Audrey.

Tonger se înapoie de la Paris, dar Lacy nu se temea că ar fi putut fi cîtuși de puțin bănuie de dispariția fiicei lui. Nu credea că Tonger o să afle chiar în acea seară de moartea fiicei lui. Totuși Tonger îl bănuie de vinovat pe Marshalt și de răzbunare încearcă să-l omoare trăgînd asupra lui două focuri, dintr-un revolver vechi. Cămașa de zale pe care o purta Lacy, îi salvă viața.

În timp ce Tonger nebun de durere scotocea prin sertarele din biroul lui Marshalt, Lacy revenindu-și din leșin se întoarce în casa lui, și îl omorî pe Tonger. Auzind pe servitoare țipînd și auzind glasul lui Shannon, decise să-și schimbe domiciliul. De multă vreme avea închiriat un apartament luxos în Grainville Mansion pe numele de Crewe și se dote drept notar. Eu la rîndul meu, închiri-al un apartament alăturat, avînd un scop bine determinat.

În noaptea respectivă Marshalt veni acolo și-și îngriji rănile. Se înapoie la Portman Square să-și ia diamantele. Știu bine lucrul acesta, că l-am văzut.

— Cine era omul a cărui figură am văzut-o în noaptea crimei pe acoperișul de la pod? Întrebă Shannon.

— Eu, răspunse Slick.

— Dar oamenii dumitale de pe acoperiș îmi spuseră...

Slick avu un acces de rîs.

— Și pentru care motiv crezi că erau pe acoperiș? ei erau protectorii mei. Deși eram în spatele coșului, ei spuseră că nu mă văzuseră. Altminteri erau în pericol să-și piardă postul.

Scopul lui Marshalt era să terorizeze pe toată lumea pentru a evacua casa, deoarece voia să pună mîna pe diamante. Datorită ajutorului dat de Stanford, reuși să golească idolul dar burtosul neîndemînatec, cînd diamantele erau toate gata, începu să se joace cu mecanismul, luminile s-au stins, și cuprins de spaimă, puse sacul pe soclu. Cînd luminile s-au reaprins ați pus mîna pe sac. Dar ei v-au urmărit. Stanford s-a dus la Haymarket și te-a furat în timp ce Marshalt a produs accidentul cu taxiul. Sacul a fost apoi luat de către Stanford, și Marshalt le puse în siguranță în Granville Mansions. Căutînd pe domnișoara Torrington, am găsit diamantele, dar nu am lăsat sacul din mîna pînă cînd am fost convins că se află în mîni sigure, adică la Shannon. Bănuitor pe asociatul său

Stanford, Marshall își acuză complicele că l-a furat și încercă să-lucidă cu câteva momente înainte de venirea dumitale de azi dimineată.

Nu puteam ști ce s-a petrecut între Stanford și Lacy, dar este mai mult probabil că Lacy a aflat abia în acel moment că tînăra fată este în casa lui. Știind că mașinașile lui au fost descoperite, că întreaga avere era pierdută, a vrut să se răzbune pe fiica aceluia pe care-l ura.

Spre nenorocul lui, eu aveam obiceiul să fiu întotdeauna în casa aceea cînd soseau emisari din Colonia Capului, aducînd diamantele. Eram acolo chiar în plină zi, și loveam pereții ca să descopăr mecanismul ușii care se învîrtea. Deseori m-am machiat imitînd pe misteriosul Malpas. Am vîrfit groaza chiar și în biata fată.

Audrey surse.

— Am țipat, nu-i așa? spuse ea. Mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că mă chemați.

— Nu-i nici o rușine. Și eu am țipat de mai multe ori, zise Slick.

— Și acuma Shannon, nu mai am să-ți spun decît un lucru pe care de altfel îl ști. Odată ce Marshall și-a regăsit diamantele, era necesară o reapariție senzațională. Așa și-a imaginat punerea în scenă de pe cheiul Fould. Aceasta devenea chiar prea dramatic. El singur și-a pus lanțul cel gros și cătușele la mînă, apoi cu cheia într-o mînă și revolverul în cealaltă, te-a așteptat. Știa precis că ai să vi. Dar, cum ai întîrziat cîteva minute, a scăpat cheia în apă. De nu ai fi venit în cîteva minute cu siguranță s-ar fi înecat. Revolverul îl ținea în mînă, și cu siguranță l-ai fi văzut. De aceea striga să stingi lumina. După ce a tras cîteva focuri în aer, a aruncat arma în apă.

De te-ar fi omorît, nevinovăția sa era evidentă.

Restul îl cunoști.

Și acum domnișoară Torrington, fi bună și înapoiază-mi steluța de argint.

Ea tresări, surprinsă, căută în poșetă și dete steluța de argint.

— Mulțumesc, spuse Slick, vreau să cred că gestul acesta nu te-a supărat. Dar am obiceiul să nu permit niciodată cuiva să păstreze steluța atunci cînd părăsește întrepinderea mea, spre a intra la rivali.

Privirea-i zîmbitoare întîlni pe aceea a lui Dick.

— Am glumit, spuse el. Dumneata nu vezi gluma pentru că ești englez. Dar cred că n-ai nimic împotriva, ca să rîd singur!

O LECTURĂ CAPTIVANTĂ
VĂ OFERĂ ROMANUL
MASCALA ALBĂ
DE
EDGAR WALLACE

CITITI
și
RECOMANDATI

PRIETENILOR VȘI
CUNOSCUȚILOR DVȘ.

FANTOMA
DIN
INTUNERIC

ESTE EXCLUS
CA EDGAR WALLACE
SĂ NU VĂ CAPTIVEZE